

BURMESE CLASSIC

ငါ့စိတ် မသိသေးဘူး

ပန်း : မွန်ပုံပြင်မြိုင်ပွဲ

ဣဒ်ဝါဒ

(အချစ်ရပ်းချင်းဝတ္ထု)

စာပေခွင့်ပြုချက် ၅၀၀၀၂၆၀၉၀၀
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် . . . ၅၀၀၀၃၅၀၀၀၀
 ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်
 ၂၀၁၁ ဝန်နုဝါရီလ
 အုပ်စု - ၁၀၀၀-၅၀၀
 တန်ဖိုး - သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ
 မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ၂၀၀
 စီစဉ်သူ - ဒေါ်ဌေးဌေးမော်

၈၉၅ . ၈၃

ပန်းသီခိုင်း
 ပန်းပွင့်ပုံပြင်ပြိုင်ပွဲ / ပန်းသီခိုင်း - ရန်ကုန်
 ဉာဏ်ဝင်း စာပေ ၂၀၁၁
 ၂၂၈ - စာ ၁၂ . ၅ X ၁၇ . ၅ စင်တီမီတာ
 (၁) ပန်းပွင့်ပုံပြင်ပြိုင်ပွဲ

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဉာဏ်ဝင်းစာပေတိုက် (၆၉၂)
 အမှတ်(၈)၊ ပုလဲဝတ်လမ်း
 ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
 ဦးအောင်ထက် (၀၈၀၀၃)
 အောင်ပါရမီ ပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ်(၁၂၇)၊ ၅၂ လမ်း၊
 ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးရိုက်
 ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြင့်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ်(၉၆)၊ ၁၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

“မမ”

“ဟေ”

“ခ’ ကို ငါးရိုးကျစ်ဆံ့ပြီး ကျစ်ပေးပါလား”

“ဟာ ... ဆံပင် မတိုမရှည် မညီမညာကို ဘယ်လိုကျစ်
ရမှာလဲလို့ ... မကျစ်စမ်းပါနဲ့၊ အခုလို ထုံးဖွဲ့ထားတာ ‘ခခ’
အရမ်းလှတယ်”

“အဲဒီမမက အပိုတွေ . . . မကျစ်ပေးချင်တိုင်း . . .”

“စိတ်မရှည်ပါဘူးဟာ၊ ဆံပင်အလှပြင်တာတွေ ငါ ဝါသနာ မပါဘူးလေ”

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ . . . ဒီညီအစ်မ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ဟာ”

“ငါ မကျစ်တတ်လို့ပါ “ခ” ရယ်၊ မစလှာစမ်းပါနဲ့။ ငါ ခရီးထွက်ဖို့ အဝတ်အစားတွေတောင် မထည့်ရသေးဘူး”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ”

ခခက မမကို စိတ်ဆိုးစွာ မျက်စောင်းရွယ်၏။

အလကား မမ

ခခကိုဆို စိတ်မရှည်။ သူ့ရည်းစားသာ ခိုင်းကြည့် . . . စိတ်က ရှည်ပါ . . . မသိတာမှတ်လို့ . . . ။

သည်တစ်ခါ . . . ရည်းစားကို မမက သည်းသည်းလှူ ဖျာယာခတ်အောင်ကို ချစ်နေတာ . . .

ဘာတဲ့ . . .

Real Love တဲ့ . . .

အချစ်စစ်ကို ရှာတွေ့ပြီတဲ့ . . .

ငြာတာပါပဲ၊ ပြောပေါင်းများလို့ ရိုးနေပါပြီ။

ခဏ ခဏရည်းစားထား၊ ခဏ ခဏရည်းစားဖြစ်ပြီး၊ တစ်ခါ တလေ အထင်လွဲသလိုလို ဘာလိုလို၊ နောက်တော့လည်း အသစ်တစ်ယောက် ပေါ်လာပြန်ရော . . . မမရဲ့ အချစ်က အဲဒီလို . . .

One Go

Two Come

Three Wait

Four Ready

Five Standby ဆိုတာ မမပါပဲ။

ခခက သိပြီးသား။

မမကိုကြည့်ပြီး ရည်းစားမထားတာ . . .

ခံယူချက်ချင်းက မတူ။

မမက ရည်းစားတစ်ထောင်၊ လင်ကောင်တစ်ယောက် တဲ့၊ ခေါင်းခေါက်ခရွေးမယ် တဲ့ . . . ကြီးရှည်ရှည်နဲ့လှန့်ထားမယ် တဲ့။

ခခကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ပေါင် . . .

ခခက တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်

တစ်ယောက်မှာ တစ်သည်း

တစ်သည်းမှာ တစ်ချစ်

တစ်ချစ်ဟာ မင်းပဲပေါ့ . . . ဆိုတဲ့ ကဗျာကလေးလို တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်ပဲ ချစ်ချင်တဲ့သူပါ။ မတော်တဆ အဲဒီတစ်ယောက်နှင့်လွဲသွားခဲ့ရင် အပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မည်၊ နောက်ထပ် အချစ်မရှာချင်တော့ပါ။

နုလုံးသားအသစ်စက်စက်နှင့် တစ်ခါပဲချစ်ပြီး၊ ထိုအချစ်ကိုပဲ ရာသက်ပန်ဟု နားလည်ထားသည်။

“ခ ရယ် . . . နင်မလာသေးလို့ စောင့်နေတာ၊ မေ့ မေ့ နင်မရှိရင် ငါ့ကို လွှတ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နင်လာတာအတော်ပဲ ငါ အရမ်းကို ခရီးထွက်ချင်နေတာ သိလား . . .”

လုပ်ပြန်ပြီ . . .

အိမ်မှာမကပ်၊ ဖုန်းဆက်တိုင်းမရှိ။ အခု ခခ ရောက်လာတော့ . . . ချက်ချင်းပဲ ခရီးထွက်ဦးမတဲ့။

“မမ”

“ဘာလဲ”

“မမရဲ့ ရိုးမသွားကြီး ပါမှာလား”

ခခစကားကို မမက ကိုယ်ကလေး သိမ့်သိမ့်ခါပြီး ရယ်သည်။

ကိုယ်ကလေးကို တမင်လှုပ်ခါပြီး ရယ်တတ်တာ . . . အကျင့်။

ပဲများတာ ဆိုပေမယ့်ချစ်ဖို့ကောင်းသေးသည်။ ချစ်ဖို့ကောင်းလို့လည်း ကောင်လေးတွေက . . . မင်းရယ်တာမြင်ပြီး ကြွေသွားတာဟု ဆိုကြတာ။

“ကောင်းကင်ကကြယ်တွေ . . . မျက်စိမကောင်းလို့ မင်းရယ်တာ မမြင်တာ၊ မြင်ရင် မင်းရှေ့ကြွေကျ ခယကြမှာကွ” ဟု တင်စားကြတာ၊ ဝန်ခံကြတာ။

ခခက အဲဒီလို မရယ်တတ်ပါ။

မမရယ်သလိုမျိုးလည်း အတုမခိုးချင် . . . ရှက်စရာကြီး။ သူတို့ညီအစ်မတစ်တွေက ဒါမျိုးတွေချည်းဟု အပြောမခံနိုင်။

တစ်ယောက်တစ်မျိုး၊ ကိုယ့်စတိုင်နှင့် ကိုယ်။ အဲဒါတောင် တူလို့ဆိုပြီး မှားကြသေးတာ။ အမြာလား အမေးခံရသေးတာ၊ ထကယ်တော့ အတွင်းကျကျမသိလို့ မှားတာပါ။ အမျိုးမျိုး နှိုးပေးတတ်တာက “မမ” ပါ။ မမက အနေအေးသည်။

“ရိုးမသွားကြီး ပါတယ်မဟုတ်လား . . .”

ခခက အတတ်သေချာပေါက် အစ်လိုက်၏။

“အင်း”

မမက မျက်နှာကလေး ရှက်အမ်းအမ်းနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“မမ... ဖေဖေ သိလား”
 “ရှာ... သိစရာလား... သိရင် လွှတ်မလား”
 နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးကလေး တင်ကာ တိတ်တိတ်
 နေထေ့ဖို့ မျက်လုံးပြူးကလေးနှင့်တား၏။ မမ...မမ... ဘယ်လို
 ကြီးလဲ။

သည်တစ်ခါ ချစ်သူက ကြာကြာခံသည်။
 ဖုန်းဆက်တိုင်း ရိုးသွားပြီလားဟု မေးမိတော့ မရိုးသေးဘူး
 ဟု မမက ဖြေသည်။

ခြောက်လကျော် တစ်နှစ်နီးပါး ကြာလာတော့... သည်
 တစ်ခါ တကယ်မြဲပြီလားဟု ခခ တွေးမိလာ၏။ မမက
 သူ့ချစ်သူကို မိဘတွေရှေ့ ခေါ်လာ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ခခ”

“ဟင်”

“ငါ... သူ့ကို လက်ထပ်ဖြစ်မယ်”

မမက တွေးဆဆဆိုသည်။

“တကယ်”

“တကယ်ငေါ့”

“သေချာပြီလား”

ခခက မေးတော့ မမက ရုတ်တရက်မဖြေ။

“ငါလဲ သေချာအောင် စောင့်နေတာ”

“သေချာရင် ခ နဲ့ မိတ်ဆက်ပေး။

“အင်း... ခရီးက ပြန်လာမှ”

“မမ”

“ပြောလေ”

“ချောလား”

“မချောပါဘူး”

“မချောဘဲနဲ့ မမက တကယ်ခိုက်သွားတာလား”

“မသိတော့ပါဘူးဟယ်”

မမက နံရံကပ် ဝီရိဆွဲဖွင့်ကာ အဆင်သင့် ပြင်တော့သည်။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက သွားချင်နေမှန်းမသိ။

“ခခ”

“ဟင်”

“ငါ ကြာရင်လဲကြာမယ်”

“ဘာလို့”

“ကြုံပြောထားတာ အဲဒီမှာ သင်တန်းတစ်ခု တက်မလား”

လို့...”

“တစ်ခါတည်း စီစဉ်သွားလေ”

“အဟင်း . . . နင်ရှိသားပဲ ‘ခ’ ရယ်၊ လိုအပ်တာ နင် လုပ်ပေးဖို့”

“သိပြီးသား”

ခခကိုဆို ခိုင်းခါနီးရင် သတိရတတ်သည်။

“မေမေ့ကို ဘာမှ ပြောမထားဘူးလား”

“မသေချာသေးဘူးလေ”

“ပြီးရော ပြီးရော”

ညီအစ်မအရင်းအချာ ဆိုပေမယ့် မမက အသိမပေးချင် သော် ကိစ္စတွေကို မမက ဖော်ကောင်လုပ်ပြီး ဝင်မစွက်ချင်။

မမက အရည်အချင်းရှိပြီး ထက်မြက်သူပါ။

“အခုတလော ဒီမှာလဲ သိပ်မနေချင်ဘူး . . .”

မမက . . . ထိုစကားကို ဘာအဓိပ္ပါယ်နှင့် ပြောမှန်း ခခ တကယ်နှားမလည်ပါ။

“လူတွေက ထင်ရာမြင်ရာရမ်းသန်းစွပ်စွဲ အထင်လွဲတတ် ကြတယ်ဇီလေ”

မမ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။

ဘာပြဿနာများ ရှိလို့လဲ။

ဒါပေမဲ့ အေးဆေးပါ။ မမက ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် နောင်တမရတတ်ဘူး။

ခခကို ရှေ့ရေရာရာလည်း အစအဆုံး ရှင်းမပြပါ။ သူ့ခံစား ချက်ကို သူ့ဟာသူ ရေရွတ်ပြောပြသွားတာ။

“ငါ့ဖုန်းကို စက်ပိတ်ခဲ့မယ်”

မမက Hand Phone ကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း ဆို၏။

“နင် မသုံးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း . . . ခမှာ ရှိတာပဲဟာ”

“ပြီးရော”

မမ Hand Phone ကို ခခ ယူသုံးဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါ။ မမ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်လည်း ရင်းနှီးတာမှ မဟုတ်ပဲ။ ခခက မန္တလေးမှာ အနေများတာ။

သည်နှစ်တော့ မေမေက ဘာလို့မှန်းမသိ။ မမကို တဖွဖွ ခေါ်နေသည်။ မေမေခေါ်လို့ ခခ ရောက်လာတာပါ။

“သမီး မမက အိမ်ထောင်ရက်သား ကျတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ ကွယ် . . .” ဟု မေမေက ဆိုပါသည်။

မေမေခန့်မှန်းချက်က သမီးနှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်လျှင် မေမေက ကြိုတင်ပြောနိုင်သည်။

အကြားအမြင်ရလို့ မဟုတ်ပါ။

လက္ခဏာကြည့်တာလည်း မဟုတ်။

www.burmeseclassic.com

လေးထွက်တာလည်း မဟုတ်။

မမနှင့် ခခကို အရိပ်လိုကြည့်ပြီး ဂရုစိုက်တတ်တာမို့ အလိုအလျောက် သိတာမျိုး။

“ခ”

“ဘာလဲ”

ခခက မမကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

“တစ်ခုပဲမှာမယ်၊ ဖေ့နဲ့မေ့ကို ဂရုစိုက်”

“အင်း”

ခခကခေါင်းညိတ်သည်။ လေးလေးနက်နက်ပါ။ ဖေဖေနှင့် မေမေ အနားမှာ နေချင်လို့ကို ပြန်လာခဲ့တာ၊ ဂရုမစိုက်ဘဲ နေပါ့မလား။

“မမ”

“ဟေ”

“ပျော်နေလား”

“ပျော်တာပေါ့”

ဟုတ်မှာပါ . . . ချစ်သူရှိတာ ကြည့်နူးစရာပဲ မဟုတ်လား မမကိုကြည့်ရတာ ချမ်းမြေ့ကျေနပ်နေပုံပါ။

ခခရော ချစ်သူရှိသင့်ပြီလား။

တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဖူးခဲ့တာ နောက်ကျနေပြီလား ဇဝေဇဝါ၊ တွေးမိလာ၏။

ဖူးစာရေးနတ်မင်းကြီးက ခခကို မေ့နေတာလား၊ မြားနတ် မောင်က ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်၊ တကယ့်ကို ဘာဇာတ်လမ်းမှ မရှိသေး။

ခခက တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ထွဋ်က သောက်ဖို့ပြင်နေသော ဆေး
တွေကို လက်ထဲဆုပ်ထားပြီး ဖုန်းသွားထူးမိ၏။

လူက ဖျားနေတော့ လန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိ။ ပိုဆိုးတာက
ရင်ထဲက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ပြင်းထန်သောဝေဒနာ . . .

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လျော့မသွားဘဲ ပိုခံစားနေရသလို
ဝင်။ ဆိုးဆိုးရွားရွား နှိပ်စက်နေသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်များကျမှ အနည်ထိုင် တည်ငြိမ်နေသာ လာမလဲ။

“ဟက်လို”

“ကိုထွဋ်လား ဟင်”

နူးညံ့ညင်သာသော အသံကလေးမို့ သူ့ မျက်မှောင်ကြူတ် သွားရပါသည်။

ဘယ်သူများလဲ သူ့ကို အတိအကျ မေးလိုက်တာ။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အမရာပါ”

တစ်ဖက်က သူ့မနာမည်ကို ပြောပြပါသည်။ သေချာတာက ထွဋ်မကြားဖူးပါ။ မသိပါ။

“သော်တာ့သူငယ်ချင်းပါ”

“ဪ”

ထွဋ်ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်သွားသလိုပင် . . .

ညီမလေး နာမည်ကို ကြားရရှိနှင့် ရင်ထဲက နာကျင် လိုက်တာ . . .

“ဆန်းသော်တာ သူငယ်ချင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပါ”

“ဟိလေ”

ကောင်မလေးက ပြောရခက်နေတာလား ဘာလားမသိ။ ဘာကိစ္စမို့လဲ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စလား၊ သူ့ အားလုံးဖြေရှင်း ချာပါ။

“ပြောပါ . . . ဘာကိစ္စလဲ မသိဘူး”

“ကိုထွဋ် ပြန်ရောက်နေတယ်ကြားလို့ ဖုန်းဆက်လိုက် တာပါ . . .”

သူက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်၏။

“သော်တာ့အတွက် အမရာတို့လဲ အရမ်းဝမ်းနည်းမိပါ တယ်”

“အင်း”

သည်အသံတွေက ပြန်လာကတည်းက ကြားရဖန်များ သွန်းလို့ ရိုးနေပါပြီ။

“သော်တာ မရှိတော့ . . . သူ့ခွေးလေးနဲ့ ကြောင်လေးကို အမရာ ခဏယူထားတယ်။

ဟုတ်သားပဲ . . .

ထွဋ် ခုမှ သတိရသည်။

ရှုပ်ရှက်နှင့် ပဲပဲ . . .

အိမ်က ခွေးကလေးနှင့် ကြောင်ကလေး . . .

ကြည့်စမ်း . . . သူ လုံးဝမေ့နေတာပါလား . . .

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါကိုထွဋ် ပြန်ယူမလား... အမရာပဲ ဆက်ယူထား
လိုက်ရမလား... သိချင်လို့”

“ကျွန်တော် လာခေါ်မှာပါ”

ထွဋ်က ခပ်မြန်မြန်ပဲ ဖြေလိုက်၏။

ကိုကိုရဲမင်းနှင့် ညီမလေးသော်တာတို့၏ ခွေးကလေးနှင့်
ကြောင်ကလေး...။

ထွဋ်အတွက် အမှတ်တရ ဖြေသိမ့်စရာကလေးလား၊ ဒါ
ထားခဲ့တာလား။

သူ့မျက်နှာပြင်မှာ ယူကျုံးမရ ကြေကွဲခြင်းက ထင်ဟား
လာပြီး မျက်လုံးတွေ စိုစွတ်လာ၏။

အမရာက သူ့ကို လိပ်စာ ပြောသည်။ သူ ဖုန်းချလိုက်ပြီ
ဆေးသောက်သည်။ ရေနွေးပူပူသောက်သည်။

မြန်မြန်သက်သာမှ ရှုပ်ရှက်နှင့် ပဲပဲကို သွားခေါ် လို့ရမှာ
ခက်တာက သူ့ကိုသိပါ့မလား၊ အသာတကြည် လိုက်လာ
ပါ့မလား။ ခွေးနှင့်ကြောင်ဆိုတာက သခင်ကို အရမ်းမှတ်ထား
တတ်တာ၊ သိပ်ချစ်တတ်တာ။

ထွဋ်က ရေနွေးသောက်ရင်း... လူက ငြိမ်သက်နေ၏
အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ မလွယ်၊ ခြောက်သွေ့
လွန်းလှသည်၊ အေးစက်လွန်းလှသည်၊ အထီးကျန်လွန်းလှသည်။

တစ်ခါမှ မတွေးဖူးသော အနေအထား... သူ ပြန်ရောက်
လာရင် ကိုကိုနှင့် ညီမလေး ဝမ်းသာအားရ ကြိုစောင့်နေမယ်
ပဲ ထင်ခဲ့တာ...။

ဖြေလို့မရဘူးကွာ။

ကိုကို... ညီ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

သော်တာ... နင်ပြောစမ်းပါ ညီမလေး၊ ငါ ဘယ်လို
နေသွားရမလဲ။

သူ ယောင်ချာချာ ဖြစ်ကာနေ၏။

သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို... ခေါ်ထားရင်ပဲ
ဆောင်းမလား။

ဒါမှမဟုတ် ကိုရဲကုမ္ပဏီက ဖိုးတာကို ခဏလာနေခိုင်းရ
မလား။

သည်လိုချည်းပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ဆို မလွယ်၊ ကြာရင် လူက
ဆလန်တူမှာမဟုတ်။

ငါ မလဲချင်သေးဘူး သော်တာ...

နှင့်အတွက် တစ်ခုခု လက်တုံ့ပြန်ပေးချင်တယ်၊ တစ်ခုခု
ပေးပေးချင်တယ်။

ဒီအတိုင်းချည်း ပြီးမသွားချင်ဘူး။

၂၀ † ပန်းသီခိုင်

အဲဒါကြောင့် ငါ ခံနိုင်ရည် မွေးနေတာ။

သော်တာ . . . နင် အရမ်း 'အ' လွန်းပါလား၊ နင်
အရမ်းညံ့လွန်းပါလား၊ အာလို့ လူတစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက်
ရွေးချယ်စွာ ချစ်ခဲ့ရတာလဲ၊ ပေးဆပ်စတေးခဲ့ရတာလဲ၊ မထိုက်တဲ
လိုက်တာ၊ အဓိပ္ပါယ်မဲ့လွန်းလိုက်တာ . . . ။

နူးညံ့ညင်သာသော အသံကလေးကြောင့် လှလှပပ
မိမိရာကလေးပဲဟု သူက ထင်ခဲ့တာ . . . ။

တကယ်တမ်း မြင်ရသောအခါ ညီမလေး ဆန်းသော်တာ
သူငယ်ချင်းအမရာက ထင်ထားခဲ့တာထက် အဆများစွာ
အမောလှပ ကြော့ရှင်းနေခဲ့ပါသည်။

အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် လှပချောမောသူကလေးမှ
ထွင် မသိခဲ့ပါ။

ညီမလေးကလည်း အမရာဆိုသောသူငယ်ချင်းအကြော
ပြောမပြုဖူးခဲ့ပါ။

ကိုရဲရာ . . . သည်လောက် နီးစပ်နေခဲ့တာ အမရာ
မိန်းကလေးကို ကြိုက်ပါတော့လား။

သစ္စာမဲ့လွန်းသော စည်းမစောင့်သော တန်ဖိုးနည်းသော
မိန်းမကိုမှ သွားပတ်သက်ရသလားဟု စိတ်ထဲမှာ အားမ
အားမရ ဖြစ်မိ၏။

“အမရာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်က ထွင်ပါ”

“အင် . . . အမရာ မြင်ဖူးပါတယ်”

“ဗျာ”

သူ အံအားသင့်သွားတော့ . . . အမရာက ဓာတ်ပုံပါ
ဖြည့်စွက်သည်။

ညီမလေးသော်တာက တကယ်ပါပဲ။ သူ့အစ်ကိုလေး
ရည်းစားရသွားမှာ စိတ်ပူသည်။ နှမြောတွန့်တိုသည်။

“ကိုကြီးက ချစ်သူရှိနေပြီ၊ သော်တာကို ဂရုစိုက်တော့တာ
မဟုတ်ဘူး . . . သိလား၊ ထိပ်ထားထိပ်ထားနဲ့ ပါးစပ်ဖျားက
မချဘူး၊ ကိုလေးပဲရှိတာ . . . ကိုလေး ရည်းစားမထားရဘူး
ကတိပေး။”

“ဟ . . . ဒါတော့ လွန်တာပေါ့ကွာ”

“မလွန်ပါဘူး၊ ညီမလေး ယောက်ျားရပြီးမှ ကိုလေးချစ်သူ
ရှာရမယ်”

“ကောင်းကွာ”

“ပေး ဆို”

“အေးပါ . . . အေး . . . ပေးတယ်”

အင်တင်တင် ခေါင်းညိတ်တော့ သော်တာက ရတတ်
မအေးနိုင်သေးဘဲ . . .

“ဘာပေးတာလဲ”

“ကတိလေ”

“ဘာကတိလဲ”

“ညီမလေးပြောတဲ့ ကတိပေါ့”

“အဲဒါ ဘာကတိလဲ”

“ချစ်သူ မထားဘူး”

“ဘယ်အချိန်ထိလဲ”

“ညီလေးချစ်သူ . . . အဲ . . . ယောက်ျားရပြီးချိန်အထိ ဟုတ်ပြီလား . . . ”

“အင်း . . . ပရောမစ် (စ်) နော်”

“အီး . . . အင်း”

အီး ဟု အရှည်ကြီးဆွဲပြီးမှ အင်းက တုံ့ခနဲ ခေါင်းညိတ်တာ သူနှင့်သော်တာ အပြန်အလှန်ပြောခဲ့သော စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း . . . ရင်ထဲမှာ နင့်ကာ ရုတ်တရက် ဝိုင်က သွားမိ၏။

“ထိုင်ပါဦး နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမရာက သူ့အတွက် ကိတ်မုန့်နှင့် အအေး ယူလာပေး ပါသည်။

“ဟာ . . . ရပါတယ်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ . . . စကားလဲ ပြောချင်သေးတယ်လေ ထွဋ်က သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“သော်တာနဲ့ အမရာက ရှယ်ယာစပ်တူ ဆိုင်ဖွင့်ထားတာ

“ဪ . . . ”

“အဲဒါတွေ ကိုထွဋ် အားတဲ့နေ့တစ်နေ့ . . . ”

“ဖြည်းဖြည်းမှပဲ လုပ်ပါလား”

“ရှင်”

“လောလောဆယ် ကျွန်တော် . . . ”

“အမရာ သိပါတယ် ကိုထွဋ်ရယ် . . . နားလည်ပေးနိုင်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သိအောင် ပြောပြထားတာပါ”

ထွဋ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

လတ်တလောမှာ . . . သူ နေသားမကျသေးမိ။ လူက ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်နေမှန်းမသိ။ ခံစား နာကျင်နေပါသည်။

“သော်တာက သူ့ချစ်သူကို အရမ်းအားကိုး အရမ်းယုံကြည် ထားခဲ့တာ”

အမရာက တစ်စွန်းတစ်စ ဖွင့်ဟလာ၏။

“အဲဒါကြောင့်လဲ တစ်အားခံစားသွားရတာပေါ့။ သူ ဖြေလို့ မရဘူး။

ထွဋ်က ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပါသည်။ ကြားခဲ့ပြီးပြီ။ ဒေါသတွေလည်း ထွဋ်ခဲ့ပြီးပြီ။

လုပ်ရက်လေခြင်း။

ရက်စက်လိုက်တာ

ငါ့အစ်ကိုနဲ့ ငါ့ညီမလေးကို . . .

“ထိပ်ထားကိုလဲ သူငယ်ချင်းယောဉ်းမဆိုတော့ အရမ်း ခင်တာ . . . ”

ထပ်မကြားချင်သော စကားတွေ နားထဲကို ပူလောင်မြိုက် ကျွမ်းစွာ စီးဝင်ပါသည်။

ပြန်လာကတည်းက ထိုအကြောင်းအရာတွေက နားမဆုံအောင် ကြားခဲ့ရတာ . . .

“ထိပ်ထားနဲ့ကိုဦးကို သော်တာကပဲမိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာ၊ ထိပ်ထားနဲ့ကိုရဲက အရှင်ကြိုက်ကြတာ . . . သူတို့လေးယောက် တတွဲတွဲပဲ။ နောက်မှ ထိပ်ထားက ကိုဦးကိုစိတ်ဝင်စားသွားတာ”

အမရာက မမေးဘဲ နည်းနည်းရှင်းပြပါသည်။ ပြီးတော့ ကိုရဲ၏ ကြောင်ကလေးနှင့် သော်တာ၏ ခွေးကလေးကို ယူလာ ပေးပါသည်။

ခက်တာက ထိုနှစ်ကောင်က သူနှင့် မယဉ်ပါ။ သူ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ . . . ခေါ်လို့ပင်မရ။

ရှုတ်ရှုတ်က သူ့ကို ဝှန်း . . . ဝှူး နှင့် အကပ်မခံ၊ အသပ် မခံ၊ အကိုင်မခံ။ ပဲကတော့ ‘ခွီး’ ဟု အော်သည်။

ထွဋ်က ထိုနှစ်ကောင်ကို ဘယ်လိုသယ်ရမှန်းပင် မသိ။ အမရာက ခြင်းတစ်ခုစီနှင့်ထည့်ကာ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေး သည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

“ခြင်းတွေကို အမရာ လာယူမယ်လေ”

“အင်း”

သူကလည်း ထပ်တွေ့ချင်ပါသေးသည်။

အနည်းဆုံး စကားပြောနေခွင့်ရလျှင် စိတ်သက်သာရာ ရမည်။

“ကိုထွဋ် တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

ခပ်မြန်မြန် ခေါင်းညိတ်မိ၏။

“ကိုဖိုးတာကို မခေါ်ဘူးလား”

“ခေါ်မလို့ပဲ”

“သော်တာနဲ့ ကိုရဲက ဖိုးတာတို့ကို ခေါ်ထားတယ်။ အခု ကိုထွဋ်က ကြိုက်မကြိုက်မသိဘူးဆိုပြီး ပြန်သွားတာ”

“ဖိုးတာနဲ့ ဘယ်သူလဲ”

“သူ့ကြီးတော် ဒေါ်ကြွေလေ”

“ဟုတ်လား”

တကယ်ပါပဲ . . . ကိုကိုနှင့်ညီမလေးမရှိသော ကမ္ဘာကြီး က သူ့အတွက် စိမ်းဖက်လှပါသည်။ နေရတာ အေးစက် ခြောက်စပ်လွန်း၏။ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုထဲ ရောက်နေသလို နွေးထွေးပျော်ရွှင်မှု ကင်းမဲ့ကာနေ၏။

ဟူး . . . မနေတတ်ဘူးကွာ . . .

ငါ့ကို ဘာလို့ စောစောစီးစီးခွဲသွားရတာလဲ . . . မင်းတို့ မတရားဘူး။

ငါ ဘယ်လိုနေရမလဲ . . .

ပြီးတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ခွဲသွားရင် တော်သေး တယ်ကွာ . . . ဆိုးဆိုးရွားရွား ရုတ်တရက်ကြီး နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားတာ . . . မင်းတို့ရက်စက်လွန်းပါတယ်။

အဲဒီထိပ်ထားဆိုတဲ့ မိန်းမက ဘယ်လောက်တော်နေလို့ ကိုရဲအသည်းကိုရော သော်တော့အသည်းကိုပါ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ခွဲသွားရတာလဲ။

ကိုဦးကရော . . . ဒီကောင် ဘာကောင်မို့လဲ၊ ညီမလေး ကို ချစ်တမ်းကစားပြီး ကိုရဲချစ်သူကို လုယူရဲလောက်အောင် သတ္တိတွေ ဘယ်ကရတာလဲ။ ဘာလို့ မင်းတို့ အညံ့ခံအရှုံးပေးပြီး အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံရတာလဲ။

“ကိုထွဋ်”

“ဗျာ”

“အမရာပြောလိုက်တာ ကြားလား ဟင်”

“ဆောရီး . . . မကြားလိုက်ဘူး”

အားနာနာနှင့် ဝန်ခံမိ၏။

သူ့အတွေးတွေက ဟိုရောက် သည်ရောက် မငြိမ်မသက် နှင့် ရှုပ်ထွေးနေပါသည်။

“ပဲပဲက ငါးသေတ္တာတစ်မျိုးပဲ စားတယ်”

ကျွတ် . . . အဲဒါတွေ သူ ပေးရမှာ . . . စူးစမ်းရမှာ သူ တကယ်ပဲ လိုအပ်နေသည်။

“သော်တာက ငါးတွေ၊ ပုစွန်ခြောက်တွေ မကျွေးဘူး၊ ငါးသေတ္တာဘူးပဲ . . . ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖောက်ကျွေးတော့ ငါးသေတ္တာပဲ စားတတ်တာ”

“ဟုတ်လား”

“ရှုတ်ရှုတ်က ကြက်အသည်းအမြစ်စားတယ်”

“တကူးတက စီစဉ်ရမှာလား”

“သူတို့အစာဘူးတွေ မစားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . မစားစာတ်ဘူး၊ ရှုတ်ရှုတ်က အသည်း အမြစ် မရရင် အမဲသား တစ်ခါတလေစားတယ်၊ အင်တင်တင်နဲ့ စားတာ”

သည်လိုဆို မဖြစ်ပါ။

မီးတာနှင့် သူ့ကြီးတော်ကို အမြန်ချော့မှ . . .

ထွဋ်က စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ထိုးသိပ်ရင် သိပ်တတ်တာ။ သည်နှစ်ကောင်ကို အစာ အချိန်မှန်ကျွေးဖို့ ပြုစုထိန်းသိမ်းဖို့ လိုတာအမှန်။

“သူတို့က လာနေပေးပါ့မလား”

“လာနေပေးမှာပါ။ ကိုထွဋ်ကို အရမ်း ကရုဏာသက်နေကြတာ . . .”

“ဟုတ်လား”

ထွဋ်က သက်ပြင်းရှည်ရှိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

ထွဋ်က ရှုတ်ရှက်နှင့် ပဲပဲကို ကားထဲပို့သည်။

“အဆင်မပြေရင် ပြန်ခေါ်လာလေ . . . အမရာ ကြည့်ပေးထားလို့ရတယ်”

“အဲဒီလိုစကားကြားရတာ ကျွန်တော် စိတ်သက်သာစွာ ရပါတယ်”

“အမရာက လုပ်ငန်းကိစ္စတွေလဲ ပြောချင်သေးလို့ပါ”

“ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်မယ်”

“ကိုမိုးတာရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ရော ရှိလား”

“ရှိပါတယ်”

အမရာဆိုသူကလေးက အရမ်းအလိုက်သိပြီး ချစ်စရာကောင်းသည်။ ဘာမဆို စဉ်းစားပေးသည်။ သူ့အတွက် စိတ်ပူပေးဖော်ရသည်။

“ကျွန်တော် အမရာဆီ ဖုန်းဆက်လို့ရမလား”

သူမမျက်နှာကလေး ပြုံးသွား၏။

“ရပါတယ်”

ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လိုလိုလားလား ခွင့်ပြုသည်။

သူ့အတွက်တော့ မိုးပေါ်က ရုတ်တရက်ကြွေကျလာတဲ့ နတ်သမီးလေးပါပဲ။

“သော်တာနဲ့ ကိုရဲနဲ့ ခင်သလို ကျွန်တော့်ကိုလဲ ခင်လို့ရပါတယ်”

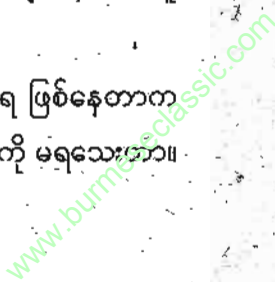
“ကိုထွဋ်ကို မာနကြီးတယ်ထင်တာ”

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

ခပ်လောလော ဖြေရှင်းမိ၏။

သူက ဖော်ရွေလှိုက်လှဲပြီး . . . ပျော်ပျော်နေတတ်သူ ထစ်ယောက်ပါ။

အခုလို . . . ငေးငိုင်ဆွေးလျ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေတာက နှစ်ထဲက ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းကြီးကြောင့် ဖြေလို့ကို မရသေးတာ။

၃၂ * ပန်းသီခိုင်

“အကူညီ လိုရင်ပြော၊ စားချင်တာရှိလဲ ပြော၊ ချက်ပေး ပါ့မယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ . . . နောက်စရာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

သူ့အတွက် အားဆေးတစ်ခွက်လိုပါပဲ။

အမရာ . . .

တကယ်ပဲ ကျေးဇူးပါ။

အဲဒီကျေးဇူးကို ကိုယ်မှတ်ထားပါ့မယ်”

* * *

“ဟာ . . . မင်းတို့နှစ်ကောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

တီဗွီပိတ်ပြီး အိပ်ဖို့ပြင်မှပဲ . . . ဟိုနှစ်ကောင် အနှောင့် ညှက် ပေးနေသည်။

ထွင့်ခုတင်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်နေကြတာ . . . ပဲပဲက ညှက်ကို လက်နှင့် လှမ်းလှမ်းပြီး ပါးချသည်။

www.burmeseclassic.com

လက်သည်းတွေစူးတော့ ဟိုကောင်က တင်းပြီး ဝှူးဝှူးနဲ့
ပြန်အော်နေတာ ... သွားကြီးတွေပင်ပေါ်လို့ ...
ဘာဖြစ်နေတာလဲကွာ ...
သူ့ စိတ်မရှည်စွာ မေးမိ၏။
တကယ့်နှစ်ကောင် ...
နေ့ခင်းနေလယ်ဆို အရမ်းတည့်သည်။ လုံးဝညီညွတ်
သလား မမေးနှင့်။
ခြံထဲကို ကြောင်စိမ်းတစ်ကောင် ဝင်လာမြီဆို ရှုတ်ရှုတ်
ဖွတ်ထိုးလိုက်တော့တာ ... စားတော့ ဝါးတော့မတတ် တစ်စ
ဆုတ်ဖြုတ်တော့မည့်အတိုင်း ...
ပဲပဲရော ဘာထူးလဲ အတူတူပဲ။
ခွေးတစ်ကောင် ရစ်သီရစ်သီမြင်တာနှင့် ... ခွေး
အမြီးကြီးဖွားပြီး ရန်လုပ်တော့တာ ...
ညအိပ်ရာဝင်မှပဲ သခင်လုပြီး မတည့်တော့တာ ...
“ငါ အိပ်ချင်ပြီကွာ ... မင်းတို့ကို မဖျန်ဖြေနိုင်ဘူး
ရန်ဖြစ်ချင်လဲ ဆက်ဖြစ်၊ မင်းတို့ချင်းညီကြ။
ထွဋ်က စောင်ကြီးဆွဲယူပြီး ... ခြံလိုက်ရင်း ပြောတော
ဟိုကောင်က နားလည်သလိုကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ မကျေမနပ်နဲ့
တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ခွေအိပ်ကြသည်။

ပဲပဲက အိပ်ရာဝင်ပြီဆို လျှာနှင့် သူ့ကိုယ်သူ သန်းရှင်းရေး
လုပ်မဆုံး ...။
ရှုတ်ရှုတ်က ... သူ့ဘေးမှာ ခုနစ်မတ် လှည့်နေသည်။
ဘာတွေမှန်းမသိ။
ဖိုးတာနှင့် သူ့ကြီးတော် ဒေါ်ကြွေ လာနေသေးလို့သာ
တော်သေးသည်။
ထွဋ်က ငြိမ်သက်စွာ မျက်စိမှိတ်ထားတော့ မျက်ရည်ပူတွေ
ကျလာ၏။
ကျွန်တော်ငိုနေတယ် ကိုရဲ ...
ရင်ထဲမှာ မခံစားနိုင်ဘူး ... အောင့်ပြီး နာနေတယ်။
သော်တာ ညီမလေး ...
ကိုလေးငိုတာ မမြင်ဖူးဘူးလို့ နင်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။
အခု နင်ကြောင့် ငါ ငိုနေတယ်။
နင်တို့ ရက်စက်တယ်ဟာ...
ငါ့ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့တယ်။
ငါတို့မောင်နှမ သုံးယောက်တည်း ရှိတာလေ ...
နင်တို့ အဲဒီလိုလုပ်သွားတော့ ငါ ဘယ်လိုနေရမှာလဲဟာ
ပြောဦး ... ပြောဦး။

ငါ မငိုတတ်ဘူး။

လွယ်လွယ်နဲ့မျက်ရည်ကျတတ်တဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့ခပ်ညှည့်
ယောက်ျားမိတုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ငါ အခု ... နင်တို့ကို သတိရလွန်းလို့ ရင်ထဲမှာ
ပူလောင်လွန်းလို့ မျက်ရည်ကျတာဟာ ... ငါ့မျက်ရည်တွေက
မီးတောက်တွေလိုပါပဲ။

ထိပ်ထား ...

မင်းကို ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ နှစ်ပြမယ်။

ငါ့မျက်ရည်တွေ ဘယ်လောက်ပူလဲ နင်သိအောင် နင့်
အဲဒီမျက်ရည်တွေထဲမှာ နှစ်မွန်းစေမယ် ... နင်ခံစားကြည့်

နှင့်နှလုံးသားကို ငါ့မျက်ရည်ပူတွေနဲ့ စိမ်ပြမယ်။ အဲဒီအ
နှင့်နှလုံးသားပူပြီး ကျက်သွားမယ်။

နင့် ဟိုကောင်လဲ သိစေမယ်။

နင်နဲ့ ဟိုကောင်က နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ။

မိုးမမြင် လေမမြင် ချစ်နေကြတာဆို ...

နင် ခံစားရရင် ဟိုလူလဲ ခံစားရပြီပဲ။

နင့်ရှေ့ကို ငါရောက်လာမယ် ထိပ်ထား။

နင် ပြန်ပြီးလေးဆပ်ဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့၊ ငါ့အစ်ကိုနဲ့
ငါ့ညီမလေးဆီက လူယူသွားခဲ့တဲ့အရာအားလုံး နင့်ဆီကနှစ်ဆ
ငါ ပြန်ယူမယ်။

အာယာတကြီးတယ်၊ မပြောစမ်းပါနဲ့ ... ။

ငါ ဖြစ်နိုင်ရင် နင့်ကို သတ်ချင်တယ်။ သေတာထက်ဆိုးတဲ့
နာကျင်ခြင်းတွေ နင့်ဆီ ရောက်လာတော့မှာပါ။ နင် ခံနိုင်ရည်
ရှိဖို့သာ ပြင်ပေရော ... ။

* * *

www.burmeseclassic.com

“သမီးငယ်”

“ရှင် . . . လာပြီ မေမေ”

ခခက လှန်းလက်စအင်္ကျီတွေကို ထားခဲ့ပြီး မေမေခေါ်သံ
ကြောင့် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“လာပါဦး သမီးရဲ့”

ဖေဖေနှင့်မေမေက ထမင်းစားခန်းမှာ ကော်ဖီသောက်နေ
ကြပါသည်။

၄၀ ✦ ပန်းသီခိုင်

“သမီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မေမေ”

ခခက အလိုက်သိစွာ မေးလိုက်၏။

“သမီးဖေဖေက သမီးလက်သံ နားထောင်ချင်တယ်”

ခခက ရှက်စနိုးပြုံးသည်။

မတီးဖြစ်တာပင် ကြာခဲ့ပြီ။

ဖေဖေက တောင်းဆိုလို့သာ တီးရမှာ။

ခခက စန္ဒရားကြီးရှေ့မှာ သွားထိုင်၏။

မမက လုံးဝ သင်မထားပါ။

ခခပဲ ဖေဖေဆီက သင်ထားခဲ့တာ။

ဖေဖေက သူ သင်ပေးထားသော ဂီတပညာကို မေ့မ
စေချင်ပုံပါ။

ခခက စန္ဒရားကို ညင်သာစွာတီးသည်။ ဖေဖေက ငြိမ်သ
စွာ နားထောင်နေ၏။

* * *

ထွက်က ကားကို ဖြည်းညင်းစွာ စက်သပ်ရပ်ပြီး ခြံဝင်းထဲကို
လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။

ခြံဝင်းတံခါးက ဖွင့်ထားပါသည်။

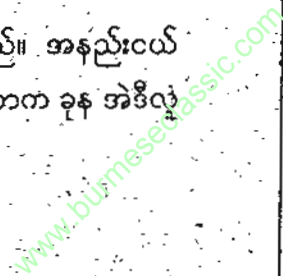
ဧည့်ခန်းမှာလည်း လူသူအရိပ်မရှိပါ။

ကားထဲကဆင်းပြီး . . . ခြံရှေ့ကို သူ့လျှောက်သွားမိ၏။
လိုက်ကာရှည်ရှည်ဖားဖားချထားသော ဧည့်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်
အခန်းက စန္ဒရားတီးသံချိုချိုကို ကြားနေရသည်။

www.burmeseclassic.com

မသိမသာနှင့် သူ့ခြံရှေ့ မယောင်မလည် ရပ်နေလိုက်၏။
 ထိပ်ထားဆိုသောမိန်းမကို သူ လာကြည့်တာပါ။
 ခက်တာက လူရိပ်လူယောင် လုံးဝမမြင်ရတာ . . . ။
 သူ ကားထဲ သွားပြန်ထိုင်ချသည်။
 ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ . . . စဉ်းစားစမ်း။
 ထိပ်ထားဆိုတဲ့ မိန်းမကို တွေ့ခွင့်ရအောင် . . . ထွက်က
 ကားထဲမှာ စိတ်ရှည်ရှည်ထိုင်နေ၏။
 အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ကုန်သွားတာ . . . စန္ဒရား
 တီးသံသာ ရပ်သွားတာ . . .
 ဘယ်သူ့ကိုမှ တွေ့ခွင့်မရ။
 သူ လက်လျှော့ပြီး ကားကို မောင်းလာခဲ့၏။ လမ်းထိပ်
 ရောက်တော့ ကားကို တုံ့ခနဲရပ်မိ၏။
 မပြန်ချင် . . .
 သည်လိုချည်း မပြန်ချင် . . .
 ထူးခြားမှုမရှိဘဲ မပြန်လှည့်ချင်။
 ကားကို ပြန်ကျွေးပြီး . . . နှစ်ခြံကျော်လောက်မှာ ရပ်ထား
 လိုက်၏။
 ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားနေသည်၊ ကြံစည်နေသည်။

ဘာကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဆိုတာတွေ . . . ဟော . . .
 ခုတစ်ခါ ပိုဆိုးသွားပြီ။ ခြံဝင်းတံခါးပိတ်သွားခဲ့ပြီ။
 စောစောက ခြံထဲ အလွယ်ဝင်လို့ ရနိုင်သေးသည်။ အခု
 တော့ မလွယ် . . . ။
 ခြံဝင်းကိုကျော်ပြီး သူ မဝင်ရဲ . . . ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှု
 ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။
 ဖွင့်ထားသောခြံတံခါးကို လာပိတ်သွားတာ ဘယ်သူများ
 လဲ . . . ။
 သူ မှားသွားသည်။
 စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ကြည့်နေသင့်တာ . . . ။
 ခြံရှေ့မှာ လျှောက်ပြီး . . . ခြံထဲကို ခိုးဝှက်ကြည့်ရင်း သူ
 မကျေမနပ်ရှိနေ၏။
 ခခက ပြတင်းပေါက်တံခါးပိတ်ဖို့ လိုက်တာကို ဖယ်မိစဉ်
 ခြံရှေ့မှာ လှစ်ခနဲမြင်ရသောလူရိပ်ကြောင့် စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။
 လူတစ်ယောက်ပါလား။
 ဟိုဘက် သည်ဘက် လျှောက်ခါနေသည်။ အနည်းငယ်
 ဝေးနေတော့ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရပါ။ ထူးဆန်းတာက ခုန အဲဒီလူ
 မရှိ၊ ပြန်းစားကြီး ရောက်လာတာ . . . ။

စန္ဒရားတီးပြီး ခြံထဲဆင်းတော့ ခြံဝင်းတံခါးဖွင့်ထားတာမို့
မမော်ကို အော်ခေါ်ပိတ်ခိုင်းရသေးတာ . . . ဦးလေးပြုံးကာ
ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ။ မူးပဲမူးပြီး အိပ်နေပြီလားမသိ။

ခြံဝင်းတံခါးကို ညအထိ မပိတ်တာသိလျှင် ဖေဖေဆူ
တော့မှာ . . .

ခခက ခဏစဉ်းစားနေ၏။

အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်လား။

ဧည့်သည်ဆို ခြံဝင်းတံခါးမှာရှိသော လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်မှာ
ပါ။ ခေါင်းလောင်းကြိုးလည်းရှိသားပဲ။ ဧည့်သည် မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကိုယ့်ခြံရှေ့ ဆိုပေမယ့် အဲဒါလမ်းမပေါ်မှာပါ။ လမ်းပေါ်က
ကိစ္စဆို . . . စိတ်ဝင်စားစရာမလို၊ ခခနှင့် မဆိုင်ပါ။

သူ့ဟာသူ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လျှောက်
ငုတ်တုတ်ပဲထိုင်ထိုင် ခခကိစ္စမဟုတ်။

ခခက ပြတင်းတံခါးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲပိတ်ပြီး အိပ်ရာဆီ
လျှောက်လာခဲ့၏။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။

စိတ်ထဲမှာ တထင်ထင်နှင့် . . . ။

တကူးတက ခြံစိုင်းတံခါးရှေ့ လျှောက်သွားပြီး ဘာကူညီ
ရမလဲ မေးသင့်သလား။

ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်ချပြီးမှ . . . ပြန်မတ်တတ်ရပ်မိ၏။
ဆင်းမေးလိုက်တာပဲကောင်းမည်။

ခခ အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာပြီး မမော်ကို သွားခေါ်သည်။
“မမော်ရေ . . . ခဏ”

မမော်နှင့်အတူတူ အိမ်ထဲက ထွက်လာခဲ့၏။
“ဟင်”

ခြံဝင်းတံခါးရှေ့မှာဘာမှလည်း မရှိ။
“ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး ခ ရယ်၊ ခ အကြည့်မှားတာ နေမှာပါ။

“ဟင့်အင်း . . . မဟုတ်ပါဘူး”
ခခက ခေါင်းခါမိသည်။ သေသေချာချာ မြင်လိုက်တာပါ။

အခု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။
“ကားသံလည်း မကြားပါဘူး”

မမော်က ခခကို စေ့စေ့ကြည့်ကာဆို၏။ ခခက ဘာကိုမှ
မငြင်းခုံဘဲ တိတ်တိတ်နေလိုက်၏။

၄၆ + ပန်းသီခိုင်

ချက်ချင်း လက်ဝင်းကြီး ဖျောက်သွားတာ ခခပင် မယုံနိုင်၊
မမော် ယုံကြည်လတ်ခဲလာအောင် ပြောမပြတတ်တော့ . . . ။

“လာပါ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်”

“အင်း”

ခခက မမော်နှင့်အတူတူ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့၏။

ခခက သစ်ခွဲပန်းပင်ကလေးကို ရေတံရှုရူးရူးနိုပ်ဖျန်းရင်း
မေမေ့ကို မေးလိုက်၏။

“မေမေ”

“ဟင် . . . ဘာလဲ သမီး”

“ဘေးခြံက လူ့မရှိဘူးနော်”

တုတ်တယ် . . . ပိတ်ထားတာ ကြာပြီ။ မေမေတို့ကို ရောင်းမယ်လို့ ပြောထားတယ်။

“ဟုတ်လား”

“ဘာလို့လဲ သမီးရဲ့”

“ဟင့်အင်း . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေ”

ညတုန်းက တွေ့ခဲ့သော ခပ်မတ်မတ်စတိုင်နှင့် လူက အဲဒီဘက် . . . လူမနေသောခြံဘက်မှာပါ။ ဟိုဘက်အခြမ်း မဟုတ်။

ထိုခြံမှာ လူမနေတာသေချာတော့ မယောင်မလည်လုပ် နေတာ ခခတို့ခြံကိုလဲပေါ့ . . . မမမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက် များလား . . . မမက သူငယ်ချင်းအရမ်းပေါတာ။

ဟိုလိုလို ဒီလိုလို . . . အစီကလီ ဘာညာသာဒကာတွေက အများသား။ မမ မရှိတာမသိဘဲ လာရစ်ဝဲနေတာများလား . . .

“မေတို့က ဝယ်မှာလား . . . ဟင်”

“မဝယ်ပါဘူး သမီးရယ် . . . ဒီခြံက ကျယ်သားပဲဟာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

မေမေ့ကို ခက မေးကြည့်တာပါ . . . ဘေးချင်းကပ်ရက် ခြံကို ဝယ်မယ်လဲ တစ်ခါမှ ပြောသံမကြားရပါ။

“မေမေက ‘မ’နဲ့ ‘ခ’ အိမ်ထောင်ကျရင် ဒါခြံထဲမှာပဲ နှစ်ထပ် တက်ကလေး ဆောက်မယားလို့၊ သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း တိုင်တိုင် ဆင်ကလေး နေရအောင်လို့လေ . . . ။

သူ့စိတ်ကူးကို မေကဖွင့်ဟအသိပေးလာ၏။ လတ်တလော ခဆန္ဒက အရေးမပါ။

‘ခ’မှာ ချစ်ရမယ့်သူ မရှိသေးပါ။

‘မ’ဆန္ဒကရော မေမေ မေးပြီးပြီလား။

“မမက ဘာပြောလဲ မေ”

“သဘောတူပါတယ် . . . သူ့ကောင်ကလေးကလည်း သဘော တဲ့”

“အဲ . . . ဘယ်ဆိုးလို့လဲ . . .”

“မမအပေါ် အလိုလိုက်သား . . .”

“အဲဒါတွေ မမက အကဲပိုနေတာ . . . အသည်းပိုနေတာ။ ဘဝင် ခိုက်ခိုက်တုန်ဖြစ်နေတာ နေလိမ့်မယ်”

“ခလဲ ရှိလာရင် ကြုံပြောထား၊ မေမေတို့နဲ့ပဲ နေမယ် . . . မနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး လို့”

မေမေ့မေတ္တာကို ခခ သိပါသည်။ သမီးနှစ်ယောက်ကို အိမ်အောက်က အပျောက်မခံနိုင်၊ မခွဲနိုင် . . . ကိုယ့်ရှေ့မှာပဲ ချင်တာ . . . ။

‘ခခ’ကရော မေမေဆန္ဒကို ငြင်းမှာမို့လား . . . မေမေ
ကြိုပြောထားမှတော့ . . . ခေါင်းထဲထည့်ထားမှာပါ။

“စိတ်ချ မေ၊ သမီးက မေမေတို့နဲ့ပဲနေမှာပါ။ အဲဒီအတိုင်း
မပူပါနဲ့”

“အတူတူနေကြတယ်ဆိုပေမယ့် . . . တစ်ဦးကြောင့် တစ်
အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင် သီးသီးသန့်သန့် ဘောင်
ကလေး . . . ဘောင်ကလေးနဲ့ နေရမယ်။

“ဟုတ် . . . ‘ခ’ ကြောင့် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်စေရ
‘ခ’ က နေတတ်ပါတယ်။”

မေမေစိတ်အေးအောင် ပြောထားလိုက်၏။

“မေ”

မေမေက ‘ခ’ ကို လှမ်းကြည့်သည်။

မမ . . . သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေ လာတတ်သ
ဟင်” ဟု ထပ်မေးမိ၏။

“လာတာပေါ့ . . . များလွန်းလို့”

မေမေက အရေးမကြီးသလို ရေရွတ်၏။

‘ခ’က ဘာလို့ တလေးတနက် ဖြစ်နေရတာလဲ။ ဘာ
စိတ်ပူနေရတာလဲ”

စိတ်ထဲမှာ ထင်တာနေသည်။

အဲဒီလူက မရိုးသား။

‘ခ’ကပဲ ထင်တာလား။

တစ်ခုခုကို ‘ခ’ ရင်ထဲမှာ ကြိုသိနေသလိုပင် . . . ကြိုပြီး
စားနေရသလိုပင်။

ဘာရယ် ဟု ပြောမပြတတ်ပါ။ ဖျားခါနီးလျှင် ကိုယ်လက်
ခိုက်ခဲ နုံးခွေပြီး ကြိုတင်အရိပ်ပြသလို . . . တစ်ခုခုက ‘ခ’

ရင်လေးစေသည်။

‘ခခ’ စိတ်ထဲက ထင်နေတာလား . . . ။

www.burmeseclassic.com

ရုတ်တရက်မီးပျက်သွားတော့ ခခ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိ၏။
 ခခ မအိပ်သေးပါ။ ခုနလေးတင် စာအုပ်ဖတ်ပြီးသွားတာ။
 အရမ်းညဉ့်နက်နေပြီမို့ ခခက ပြတင်းပေါက်တံခါးပင်
 ဆိတ်ဘဲ ဝင်အိပ်လိုက်တာ။
 ပြတင်းပေါက်ကနေ တစ်ဖက်ခြံကို လှမ်းမြင်နေရပါသည်။
 နေထွေးလင်းလို့ပါလား။ ခ တို့အိမ်ပဲ မီးပျက်သွားတာလား။

ခုတင်ထက်က အသာဆင်းပြီး ... စားပွဲပေါ်က မီးအိမ်ကို လှမ်းဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပဲ ခေ့ကို နောက်က တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းဖျက်လိုက်ပြီး ... နှစ်ယောက်စလုံး ထွေးကာ ခုတင်ပေါ် ကျသွား၏။

“အိုး”

ခေ့က ထိတ်လန့်စွာ ရှေ့ရွတ်ပြီး ဝုန်းခနဲ လူးလဲထပေမယ့် သူ့ကိုယ်ကြီးကြောင့် ထမရဘဲ ခုတင်ပေါ် ကြမ်းတမ်းစွာပြန်သွား၏။ လူက ထူပူပြီး အရမ်းကြောက်လန့်သွား၏။ သူ့ကိုယ်ကွယ်နေတာမို့ မီးအိမ်အလင်းရောင်ကို ‘ခ’ မတွေ့ရ။ သူ့မျက်စိကိုလည်း မမြင်ရ။

တလက်လက်နှင့် ‘T’ စာလုံးပုံစံ ဆွဲပြားတစ်ခုသာ မြင်နေရသည်။

“ရှင်ဘယ်သူလဲ ... လွတ်စမ်းပါ။ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်မိအခန်းထဲ ...”

စုကားမဆုံးခင် သူက ခေ့၏ ပါးစပ်ကို လက်ဖ်နှောင့်အုပ်ပြီး ဖိထားလိုက်၏။

ဝူး ... အမယ်လေး ...

အသက်ရှူရကျပ်လှစွာ ခေ့ ရုန်းကန်မိခိုက် သူက ခေ့အား ကို မြဲခနဲ ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်သလိုပင်။

ခေါင်းထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ကာ ... ခေ့ အစွမ်းကုန် ဆာင့်တွန်း ရုန်းကန်လိုက်၏။

သည်လိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။

ခေ့ အရမ်းတွန်းလိုက်တာကြောင့် သူ့က လန်ကျဲသွားပြီး ကျန်ချင်း ပြန်ကုန်းထ၏။

ပြီးတော့ မီးအိမ်ကို လျင်မြန်စွာ ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

ခေ့က ခုတင်ထက်က ဆင်းပြီး ပြေးဖို့ကြိုးစားသည်။

သူ ဘယ်သူလဲ အရေးမကြီး။

ခေ့ လွတ်မြောက်ဖို့က အရေးကြီးတာ။

မှောင်မည်းနေပေမယ့် အခန်းတံခါးဘက်ကို ခေ့ သိသည်။

ခေ့ ... နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ ... အော်လေ ...

အော်ပါလား ... အကူအညီတောင်းလေ ...

ကြောက်လန့်သွေးဖျက်စွာ မေ့နေသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခေ့က တိပေးရသည်။

“မေမေရေ ... ဖေဖေ ... မမမော် ... မေမေ ... ဘာပါဦး။ သမီးကို ကယ်ပါ ... မေမေရေ ... ဖေဖေရေ”

အော်လိုက်တာ ခေ့ မှားသွားပြီဆိုတာ ... တင်းကျပ်စွာ

ဆာင့်ဆွဲခံလိုက်ရချိန်မှာ သိလိုက်၏။ သူက ခေ့ကို အသံကြောင့် အမှောင်ထဲမှာ ရှာတွေ့သွားပြီ။

ခခ သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းသည်။
 သူ့လက်တွေကို ကိုက်ပစ်သည်။
 “လူယုတ်မာ . . . ရှင်ဘယ်သူလဲ . . . မိုက်ရိုင်းလှား
 လား . . . နှမသားချင်း မစာနာ . . . လွတ် . . . ငါ့ကို
 ခွေးတိရစ္ဆာန်”
 ခခက ခြေနှင့်ကန်လိုက်တော့ သူက အားခနဲ အော်သ
 သူ့လက်ထဲက ခခ ထပ် တစ်ကြိမ် လွတ်မြောက်သွား၏။
 ခခ အသံမပေးတော့ပါ။
 တိတ်ဆိတ်စွာ နံရံကိုကပ်ပြီး . . . ငြိမ်သက်နေမိသ
 မောလွန်းလို့ အသက်ရှူ၍ပင်မဝ။ ခ လွတ်မြောက်ပါမလ
 မေမေ . . . နီးလာပါတော့ . . .
 ခခကို အမြန်ကယ်ပါ။ ခခ ဒုက္ခရောက်နေပြီ။ လက်နှစ်
 တင်းတင်းပိုက်ကာ စုတ်ပြသွားသော အင်္ကျီစကို ပြန်ဖမ်းဝ
 မိ၏။
 နံရံကို ကျောနှင့်မခွါဘဲ ခြေသံမကြားအောင် တစ်လှမ်း
 လှမ်းမိသည်။
 တံခါးကို ရှောင်ပါပြီ။ ဘယ်လိုဖွင့်ရမလဲ။ ထိုအချိန်မှ
 ဖုန်းသံက ကျယ်လောင်စွာ မြည်လာပြီး . . . အောက်ထပ်
 လှုပ်ရှားသံ ကြားလိုက်ရ၏။ ခခ ထပ်မအော်ရဲပါ။

ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသော သူ့ကို . . . ပြတင်းပေါက်ကနေ
 ကျော်ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။
 သူ ပြေးပြီ။
 ဖေဖေတို့ နီးလာပြီး . . . သူ့ကို ဒုက္ခပေးတော့မှာ သူ
 သိသည်။
 ခခက ပြေးသွားပြီး . . . မီးအိမ်ကို မြန်ဖွင့်လိုက်၏။
 မောကြီး ပန်းကြီး ရင်ဘတ်ဖိကာ အသက်ရှူမိစဉ် မီးတွေ
 မြှန်းဆို လင်းလာ၏။
 လှေကားပေါ်တက်လာသောခြေသံကြောင့် ခခ ပြေးထွက်
 ခေါ်မိသည်။
 “မေမေ”
 ဖေဖေနှင့် မေမေပါ . . .
 “သမီး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 မေမေရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်မိသည်။
 -လူက တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။
 “မီးပျက်သွားတာပါ သမီးရဲ့”
 ဖေဖေက အားပေးသည်။

“ဟင် . . . သမီးအင်္ကျီ . . .”

ခခက ငိုရွိုက်ပြီး ရှင်းပြသည်။

“သမီး . . . အိပ်မက် မက်တာလား?”

“သမီးမှ မအိပ်သေးတာ”

ဖေဖေနှင့် မေမေ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွား၏။

“မိန်းခလုတ်ကို ဘယ်သူချလိုက်သလဲမသိဘူး။ မီးပျက်
သွားတာ”

“မိန်းဆွဲ ချလိုက်တယ် ဟုတ်လား?”

ဒါဆို သေသေချာချာ ကြံစည်မှု . . . တမင်လုပ်တာ
ဘယ်သူများလဲ။ ခခကို ကျီစယ်တာ မဖြစ်နိုင်။

“သမီး”

“ရှင်”

“ဒီည မေမေတို့နဲ့ပဲ လာအိပ်ပေါ့”

“အင်း”

ခခက ခုတင်ပေါ်က ခြုံစောင်သွားဆွဲယူသည်။

နောက်ရက်တွေလဲ . . . ခခ တစ်ယောက်တည်း မအိပ်
တော့ပါ။ စိတ်ထဲမှာ မလုံခြုံ။

ငယ်ငယ်က ညီအစ်မနှစ်ယောက်အိပ်ခဲ့သော ဖေ၊ မေ
အခန်းနှင့်ကပ်လျက်နံရံကိုလည်း နှစ်ခန်းတစ်ခန်း တံခါးပေါက်
အကြီးကြီး ဖောက်ထားပြီးသားမို့ . . . ထိုအခန်းမှာပဲ သွားအိပ်
တော့မည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ ဘုရား သိကြား မလို့ . . .”

ဖေနှင့် မေက ခခ ဘာမှမဖြစ်တာမို့ ထိုကိစ္စကို အကျယ်
မချဲ့ချင်။ ပြီး ပြီးရော ရှိစေ . . .

မိန်းကလေးမို့ . . . အရှက်တရားက ပို အရေးကြီးသည်။
သို့ဆိုသိပ်သိပ်ပဲ အဆုံးသတ်ချင်သည်။ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်
နားနှင့် စကားတွေ ကားပြီး . . . ခခကို မဲဟုတ်မတရားထင်မှာ
မလိုလား။

“သမီး . . . အိပ်မက်မက်တာ ဖြစ်မှာပါ”

မေမေက အဲဒီလို ပြောလာသည်။

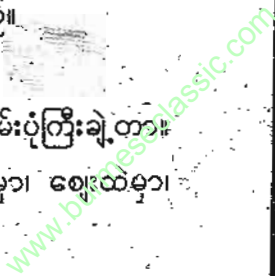
“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ . . . တကယ်ပါ။”

ခခ စကားကို မေမေက မျက်ရိပ်ပြသည်။

မမော်က အနားရောက်လာပြီကိုး . . .

မမော်တို့ ဦးပြုံးတို့က စကားကို အရမ်းပုံကြီးခဲ့တာ။

အိမ်ထဲက သတင်းကို လမ်းမှာ၊ ရပ်ကွက်မှာ၊ ဈေးထဲမှာ၊

၆၀ + ပန်းသီခိုင်

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ 'ဖွ' ပြီးသား။ အိမ်မှာ ငါးဟင်းချက်လည်
လှူသိသည်။ ဘုရားသွားလည်း လှူသိသည်။

ခြံခေါ်ရှင်းလည်း လှူသိသည်။ ဘာမဆို လျှောက်ပြော
တတ်တာ။ သည်တော့ မသိတာ အကောင်းဆုံး။

“အိပ်မက်မက်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ခခက ချက်ချင်း စကားကို လျှော့ချလိုက်၏။

မမော်ကြောင့်ဆိုတာ ခ သိသည်။

* * *

ကားထဲမှာ ဝုန်းခနဲ ထိုင်ချပြီး . . . အသက်ကို ဟိုက်နေ
အောင် မောကြီး ပန်းကြီးရှုမိ၏။

ကား ဘက်ကြည့်မန်မှာ လည်ပင်းကဆွဲကြီးက တလှုပ်လှုပ်
တလက်လက်။

ကျွတ် . . . အရေးထဲ . . .

ထွဋ်က ဆွဲကြီးကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ... ဒက်ရိုဘုတ်ထဲ ပစ်ထည့်
လိုက်၏။

ဟူး . . .

သူ့ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်စေ၊ ပန်းနေပါသည်။ ချွေးတွေ
တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲနစ်လို့ . . . ။

ကိုယ်ပါ ဒုက္ခရောက်တော့မလို့ . . .

ထင်သလောက်မလွယ်။

သည်လို မိုက်ရှူးရဲ လုပ်လို့မရ။

ပြဿနာ ကြီးသွားလိမ့်မည်။

ဘယ်လောက်ပဲ သွေးအေးတယ်ဆိုဆို၊ နာကြည်းချင်
ရှိတယ်ဆိုဆို၊ လက်တွေ့မှာတော့ စိတ်ကူး အတွေးနှင့် ကွာခြား
သည်။

နူးညံ့အိထွေးသော ကိုယ်လုံးကလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်
လာတော့ ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားသည်။

သူက လူရမ်းကားမဟုတ် . . . ဒေါသစိတ်နှင့်သာ ကြံစည်
မိတာ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပါ။

ထိုကဲ့သို့ အကြံအစည်ကို သူ ကြိုးစားလို့မရ။ စိတ်လောက
ပြန်ချင်လို့မရ။ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ဇွဲရှိမှုမရမည်။

လှလှပပ တုံ့ပြန်နိုင်ဖို့ အချိန်ယူရတော့မည်။ နောက်
တစ်ကြိမ် ထပ်သွားလို့လည်းမရ။ တစ်ဖက်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု
တွေ လုပ်ထားတော့မှာ။ သူ့အတွက် အခွင့်အရေးမရနိုင်။

အခုတောင် သူ မနည်းပြေးလာခဲ့ရတာ ကံကြီးပေလို့ . . .
သူဒုက္ခရောက်ဖို့ နည်းနည်းပဲ လိုသွားသည်။

လုံးဝမဖြစ်သေးပါ။

ထွဋ် ခေါင်းယမ်းမိ၏။

ခုထက်ထိ ချွေးတွေ ရွှဲနစ်နေတုန်း . . . ။

သူလည်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားခဲ့မိတာပါပဲ။

သူ့ကိုယ်ကျင့်တရားက သည်လိုအောက်တန်းကျ ရိုင်းစိုင်း
ကြမ်းတမ်းသော ကိစ္စကို လက်မခံနိုင်။ နဖူးတွေ ခူးတွေ ကြုံမှပဲ
သူ သိလာ၏။

ထိပ်ထားဆီမှ ကိုယ်သင်းနဲ့တစ်မျိုးနှင့် ရှမ်းပူနဲ့သင်းသင်းက
ခုထက်ထိ သူ့ဆီမှာ စွဲကျန်ရစ်နေပါသည်။

ဘာလို့ မင်းကို လက်နှေးရမှာလဲ . . . မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့
ဘာလို့ တွန့်ဆုတ်တွေဝေနေရမှာလဲ။

၆၄ † ပန်းသီခိုင်

အသက်ကိုမှန်မှန်ရှုပြီး ... ခေါင်းကို ကူရှစ်မှာ မှီချထား
မိ၏။ ကားကို မြန်မြန်မောင်းမှ သည်လမ်းထဲက ချက်ချင်းထွက်
သွားမှ ဖြစ်မည်။

တော်ကြာ ထိပ်ထားအိမ်က လူတွေထွက်လာလို့ သူ့ကို
မြင်သွားခဲ့ရင်...

သူ ကမန်းကတန်း ကားစက်နှိုးသည်။ ကားကို လမ်းထိပ်
မရောက်တရောက်မှာ ရပ်ထားတာပါ။ နီးနီးကပ်ကပ်ဆို
ကားစက်သံကြားမှာစိုးလို့ပါ။ ရိပ်မိသွားမှာစိုးလို့ပါ။

ဖြည်းဖြည်းအေးအေး နည်းလမ်းရှာပြီး ချဉ်းကပ်မှဖြစ်မည်။
ကားကို ဝရုတစိုက်မောင်းရင်း ... သူ့အဖြစ်ကို သူ ရယ်လည်း
ရယ်ချင်၊ စိတ်လည်းပူပြီး ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေ၏။

ထိပ်ထားကို ညင်သာစွာချဉ်းကပ်ကြိုးစားရမည်။ ထိုမိန်းမ
မျက်နှာပြင်ကျတာ မြင်ရမှ ... သူ ဘဝင်ကျလိမ့်မည်။ ကိုကိုနှင့်
ညီမလေးအတွက် ... ကိုယ့်မိသားစုက အဲဒီနှစ်ယောက်တည်း
ရှိတာ။ နှစ်ယောက်စလုံးကို မင်းက ထိခိုက်နာကျင်စေခဲ့တာ
ကိုယ်ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။

မောင်ထွဋ် ပြန်လာချိန်မှာ သမီးလေးသော်တာနဲ့ မောင်ရဲ
တာ ရှိနေရင် သိပ်ကောင်းမှာ ...

ဒေါ်ကြွေက ... သူ့အတွက် ကော်ဖီနှင့် ထမင်းကြော်
ပင်ပေးရင်း ရေရွတ်သည်။

“မင်းတို့ မောင်နှမတွေက အကြိုက်ချင်းတူကြတယ်။ သူ့နှစ်ယောက်လဲ မနက်ဆို ပဲပြုတ် ကြက်ဥထမင်းကြော်ပဲ . . . ကော်ဖီပဲ . . .”

ဒေါ်ကြွေကတော့ စောစောစီးစီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ပြောနေပြန်ပါပြီ။

သူ မေ့ထားချင်သောကိစ္စကို အစဖော်ပြန်ပြီ။ မပြောပါဟုလည်း မတားချင်။ ကြားလိုက်ရပြန်ရင်လည်း ရင်ထဲ ဆိုကြေကွဲထိခိုက်လှပါသည်။

“ဟို သူငယ်မလေးမွေတာ . . . မကောင်းတာ”

လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက် . . .

အားလုံးက တူညီစွာ ထိပ်ထားကိုပဲ အပြစ်မြင်ကြပါသည်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ထိပ်ထားကို သူ ပိုမုန်းတီးမိတာ မျက်ရှုမိတာ။

“အနေမတတ်၊ အထိုင်မတတ်၊ ကိုယ့်ယောက်မလော့ကောင်လေးကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းတယ်။ ချစ်သူကလေးက လူအေးပါကွယ်။ မိန်းမလည်နဲ့တွေ့ပေါ့သွားတာ . . . ဟိုကောင်မလေးက ရှုပ်လဲရှုပ်၊ လည်လဲလဲသိပ်ဆိုးတာ”

အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား

မင်း . . . ငါ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ဝပ်စင်းသွားစေရမယ်။ ငါ့ကို ငါချိုးပစ်မယ် . . . မင်းဘဝကို နာလန်မထူနိုင်အောင် ဖိဆင်းရဲအောင် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ပူလောင်မောဟိုက်နေအောင် ငါ လုပ်ပြမှာပါ။

မင်း မတရားလုပ်ခဲ့တာတွေ မင်း ပေးဆပ်ရမယ်၊ ငါ့ဘဝက သွားခဲ့ပြီ။ ငါတို့မောင်နှမသုံးယောက်ရဲ့ကမ္ဘာ ပြုလဲသွားခဲ့ပြီ။

မင်းကို ငါ အလွတ်ပေးမယ် ထင်လား။

“သေတော့ . . . ချစ်သူကို အရှက်အကြောက်မရှိ လူယူပေးတာ . . . မပြောချင်ပါဘူး”

“ဒေါ်ကြွေ . . . သိလို့လား”

ထွဋ်က ထမင်းကြော်စားရင်း မေးမိ၏။

“မတွေ့ချင်၊ မမြင်ချင်အဆုံး၊ မကြားချင်မှအဆုံး၊ စိတ်ထဲရဲစရာတွေ . . . မောင်ရဲနဲ့ သော်တာကလဲ စကားများကြာတတ်ကြုံကြုံနဲ့ မောင်နှမချင်း မတည့်တော့ဘူး”

“ဪ . . .”

ထွဋ်က သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

၆၈ + ပန်းသီခိုင့်

“မီးလို့ပူတဲ့ မိန်းကလေးပါကွယ်”

ထိပ်ထားကို ဒေါ်ကြွေက မှတ်ချက်ချသည်။

အဲဒီမီးကို ပြာမှုန်ဖြစ်ပြီး လွင့်စဉ်သွားအောင် ထွင် စဉ်း
နေပါပြီ။

သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။

ခခက လက်ကလေးပိုက်ပြီး ခြံထဲကို ဝေးကြည့်နေမိ၏။

ဟိုတစ်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်လိုပဲ ပြန်စဉ်းစား
စား မရှင်းလင်းပါ။

ဘယ်သူလဲ . . . ဘာကြောင့်လဲ . . . ဘာလို့ အဲဒီလို
မိတာလဲ . . . ခခ ဘာမှားခဲ့သလဲ . . . တွေးလို့မရ။

“သမီးလေး”

“ရှင်”

“မေမေနဲ့ လိုက်မယ် ဆို”

“ဟုတ်”

ခခက နံရံကပ်ဗီရိုဆွဲဖွင့်ပြီး . . . အဝတ်အစားလဲသ
ဘောင်းဘီရှည် ပန်းနုရောင်ကလေးနှင့် အင်္ကျီအနက်က
မျက်နှာကိုတော့ . . . ဘာမှခြယ်သမနေဘဲ နှုတ်ခ
အရည်လေး ဆိုးသည်။ ဆံပင်ကိုဖြန့်ချသည်။

ငြိမ်ညောင်းသော တေးသွားလေးတစ်ခု မြည်လာ
အခါ ခခက Hand Phone ကလေးဆီ လှမ်းကြည့်မိ

ထိပ်ထားမမ၏ဖုန်းကို သည်မနက်မှ ခဏဖွင့်ထား
အခုလေးတင်ပဲ စက်ပြန်ပိတ်မလိုပါ။

ဖုန်းဝင်လာတော့ အံ့အားသင့်မိ၏။

“ဟက်လို” ဟု ဖုန်းသွားထူးပေမယ့် တစ်ဖက်က
မပြုဘဲ တိတ်ဆိတ်တာနေ၏။ ဘာလို့များလဲ၊ ပေါ်လာ
နံပါတ်ကို ပြန်ဆက်မိသောအခါ ထူးသံမကြားရ။ အမှတ်
ဝင်လာသော ဖုန်းသံတစ်ခုအပေါ် ခခ အစွဲမထား
သည်ဖုန်းသံနှင့် ဟိုနေ့ညကအဖြစ်နှင့် ဆက်စပ်လိုလည်း

တစ်ယောက်တည်း ထင်ကြေးနှင့် တွက်ဆမနေချင်ပါ။
ဆိုက်စွကို အိပ်မက်ဆိုး တစ်ခုလို မေ့ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။
မေ့လည်း မေ့သွားမှာပါ။

ထိပ်ထားမမ၏ ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်သောအခါ ခခဖုန်းက
မြည်လာပြန်သည်။

“ဪ . . . ဖေဖေ”

“သမီးလား . . . ခခ”

“ဟုတ် . . .”

“အားလား . . . သမီး”

“ဘာကိစ္စလဲ ဖေဖေ”

“ဒီမှာကွာ . . . အိမ်က ‘ကက’ တက်စီ လမ်းမှာထိုးရပ်
သွားလို့တဲ့ . . .”

“အဲဒီတော့ . . .”

“ခရိုင်ဘာနဲ့ ဖေဖေ စကားများတယ်၊ ဒီကောင် လုပ်ပုံ
ထိုင်ပုံ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေက ဒီမှာ လုံးဝမအားဘူး။ အားလုံး
အစည်းအဝေး ရှိနေတယ်။ သမီးအားရင် ကားကို တစ်ချက်
သွားကြည့်ပေးပါလား”

ခခက ပင့်သက်ရှိက်သည်။

၇၂ * ပန်းသီခိုင်

ကိုယ်ထမင်းစားနေတဲ့ ကားကို . . . လမ်းလယ်ကော
ဖြစ်သလို ပစ်ထားရက်သော ဒရိုင်ဘာ . . . အရမ်းရိုင်းစိုင်းလွှဲ
ပါလား။

“ခခ သွားလိုက်မယ် . . . ဖေဖေ”

“ခကနေရင် ဖေဖေ မောင်ဖွဲ့ကို လွှတ်ပေးမယ် .
အစည်းအဝေးပြီးတော့နဲ့”

“ဟုတ်”

ခခက ကားရှိနေသောနေရာကို မေးသည်။ မြန်မြန်သွား
မှာပါ။ ကားက ကိုယ့်ကား . . . ကိုယ်မှာ တာဝန်ရှိသည်။

“မေမေ . . . ခခ မလိုက်တော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ သမီးလေး”

ဖေဖေ . . . ကိစ္စတစ်ခု ခိုင်းလို့ . . . ”

ခခက မေမေ့ကို အသိမပေးပါ။ မေမေက ဘာမဆို စိတ်
ပူတတ်သူပါ။

ခခ ချက်ချင်းပဲ ကားရှိရာ ထွက်လာမိ၏။ အိမ်ကကားက
အိမ်ပြန်ရောက်အောင် ယူလာဖို့ ခခမှာ တာဝန်ရှိသည်။

ဖေဖေက ရုတ်တရက် ချပေးလိုက်သောတာဝန်ပါ။ ခခ
ကျေပွန်ရမည်။

ကားဆီရောက်သွားတော့ ပထမဦးဆုံး ယာဉ်ထိန်းရဲနှင့်
ဆိုင်ဆိုင်ရပါသည်။

လမ်းလယ်မှာ ဖြစ်သလိုရပ်ထားသော ကိစ္စကြောင့်ပါ။
ခခက ပြေရာပြေကြောင်း တောင်းပန်ရှင်းပြပြီး စက်ဖုံးဖွင့်ကြည့်

သည်။

ဘာမှလည်း နားမလည်။

ခခက ဝပ်ရှော့ (စက်ပြင်ဆရာဆီ) ဖုန်းဆက်သည်။
ဝပ်ရှော့က ချာတိတ်နှစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ဘာတွေ
လုပ်မှန်းမသိ။

“အစ်မ . . . ဝပ်ရှော့မောင်းသွားမှာလား”

“အိမ်ပဲ မောင်းသွားမယ်”

“လမ်းမှာ စက်မသတ်နဲ့”

“ဟင် . . . အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီလိုပဲ”

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ . . .

“မေးမောင်းသွားလိုက်”

“အိုကေ . . . ရတယ်”

ခခက လက်တာပြလိုက်သည်။

တော်တော်ရက်စက်တဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်၊ စက်
မသတ်ဘဲ မေးမောင်းသွားတာ။

ကောင်လေးနှစ်ယောက် ထွက်သွားတော့ ခခ ကားပေါ်
တက်သည်။ တံခါးပိတ်သည်။

ကားကို လမ်းဘေးတွန်းပေးထားသော မော်တော်ပီကယ်
ကို လက်ပြုရသေးသည်။

“ဝေးလား”

“ဟင့် အင်း . . . ဒီနားလေးပဲ”

မော်တော်ပီကယ်က တာဝန်အရရော . . . လူမှုရေး
အရပါ မေးရှာသည်။

ခခက စက်မရပ်အောင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းလာခဲ့၏။
တော်သေးတာပေါ့။ အိမ်နှင့် နီးနေလို့သာ . . .

ကားပြင်တာကဖေဖေကိုစွဲပါ။ ဖေဖေစီမံမှာပါ။ လောလော
ဆယ် ကား အိမ်ရောက်ရင် ပြီးရော . . . ခခ အလုပ်က အဲဒီ
လောက်ပဲ။

ဘုရား . . . ဘုရား။

လမ်းမှာ စက်သေလို့မဖြစ်ပါ။ ဟိုကောင်လေးနှစ်ယောက်
ကို ပြန်ဖုန်းဆက်နေရမည်။

ခခက သူများအထင်သေးမှာ မလိုလားပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ယုံကြည်မှုရှိချင်သည်။

“မောတော့ . . . ဟဲ့ ပလုတ်တုတ်”

ဒီလူနှယ် . . . ကားရှေ့တည့်တည့် ပိတ်ရပ်ပြီး ကားတား
ရသလား။

ဘာကြီးလဲ . . .

အင်းဟုတ်သားပဲ၊ တက်စီဆိုတော့ . . . အငှားယာဉ်လေ၊
တားမှာပေါ့ . . .

ခခအပြစ်ပါပဲ . . .

“ရှင် . . . ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဗျာ . . .”

“အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

“ခင်ဗျား . . . ဘယ်လို ဒရိုင်ဘာလဲ”

“ဘာ . . .”

“ပါစင်ဂျာမပါလဲ ကားမရပ်ဘူး”

“အိုး . . . ကျွန်မ တက်စီဒရိုင်ဘာမဟုတ်ဘူး ရှင် . . .
ပြဿနာပဲ”

ကားငှားသောလူရွယ်က မျက်မှောင်ကုပ်တာ ပြုံးသွားပြီး
နောက်တော့ လေးလုံးကွဲအောင် ရယ်သည်။

“ရှင်ကြောင့် . . . ကျွန်မကား စက်ရပ်သွားပြီ”

“ဗျာ . . . ဗျာ”

“ရှင် . . . လူရွှင်တော်စတိုင် လာမဖမ်းနဲ့၊ ဒီမှာ စက်မသေ
အောင် မနည်းမောင်းလာတာ”

“ခင်ဗျားစက်ကို ကျွန်တော်ဘာလုပ်လို့လဲ အသားလွတ်ကြီး
ပါဗျာ”

သူကလည်း ငုံ့မခံဘဲ ခွန်းတုံ့ပြန်ပါသည်။

“ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာမှန်းသိရက်နဲ့ . . . မရပ်တာလဲ
သိရက်နဲ့ ဇွတ် ကားရှေ့ရောက်လာတာကိုး”

“ဒါကတော့ . . . ကားငှားချင်လို့ပဲဟာ”

“ထားပါတော့ . . . ရှင်ကားကြည့်တတ်လဲ ကူညီဦး”

“အဖြူရောင်လေ . . . ကြည့်တတ်သားပဲ”

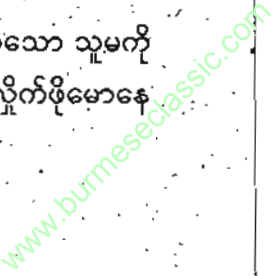
သူက ရွတ်နောက်နောက်နှင့် ရယ်၏။

ခခက နှုတ်ခမ်းကိုက်သည်။

“ကဲပါဗျာ . . . ကြည့်ပေးပါ့မယ်”

ထွဋ်တ ရယ်ဟာနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဟိုးတစ်ညက ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ နစ်မြုပ်နေခဲ့သော သူမကို
ပြန်တွေ့ရာက ရင်ထဲမှာ တရှိန်းနွေးနွေးနှင့် လှိုက်ဖိုမောနေ
သလိုပင်။

သူမကတော့ ဘာမှ သိပုံမရ။

အခွင့်အရေးကို စောင့်ဆိုင်းနေသော သူ့အတွက် လှူ
သော အခြေအနေကောင်းတစ်ခု မြန်ဆန်စွာ ရရှိလိုက်တာ
သူ့ကံ။

“ဟာ . . . ဒါရိုက်ဂျိုင်းပြီး မောင်းလာတာပါလား။”

“ကျွန်မ မသိဘူးရှင်၊ ဝပ်ရှော့က ကောင်လေးနှစ်ယောက်
လုပ်ပေးသွားတာပါ။”

“သူတို့ကို အိမ်အထိ ပို့ခိုင်းလိုက်လား။”

“သူတို့က ဝပ်ရှော့ပဲ မောင်းချင်နေတာ”

ဪ . . . ဟုတ်လား။”

ထွဋ်က ကားကို ခဏလေးအတွင်းမှာပင် မောင်းလို
အောင် လုပ်နိုင်ပါသည်။

ဝါသနာပါပြီး စိတ်ရှည်လို့လည်း တတ်နေတာပါ။

“ရပြီ . . . တက်”

“ရှင် . . .”

“ကျွန်တော် မောင်းပို့မယ်”

ခခက တစ်ချက်စဉ်းစားသည်။

ယုံသင့်ရဲ့လား။

စိတ်ထဲမှာ ချင့်ချိန်ခါနေမိ၏။

အချိန်ကလည်း ညမဟုတ်ပါ။ ကားကလည်း သိပ်ကောင်း
တာ မဟုတ်။ ဇွတ်မောင်းပြေးလို့လည်း မရနိုင်ပါ။

ကဲ . . . တက်ပြီ။

ခခက ခေါင်းညိတ်ပြီး ကားပေါ်တက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ‘ထွဋ်’ ပါ”

“ဟုတ် . . . ကျွန်မက ‘ခခ’ ပါ”

ထွဋ်က ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

သူသိထားတာက ထိပ်ထားပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နာမည်ကို
ညာပြောရတာလဲ။

“ဘယ်ကို မောင်းရမလဲ”

ထွဋ်က လိုရင်းမေးသည်။ သူမက . . . အိမ်လိပ်စာတော့
အမှန်အတိုင်းပြောသား။

“ရှင် . . . အလောတကြီး ကားငှားတာ”

“ဟုတ်တယ် . . . မင်္ဂလာနွေခွဲပွဲ သွားမလို့”

“အားနာလိုက်တာရှင်”

www.burmeseclassic.com

“ရပါတယ် . . . ကိတ်နဲ့ ကော်ဖီ ကျန်ဦးမှာပါ။ သတို့သား
သတို့သမီး မပြန်ခင် ရောက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။

သူ့စကားကို သူမက ရယ်သည်။

“ကျွန်မကြောင့်ပါ”

“လျော်ကြေးပေးမလို့လား”

“ရှင်”

“ကော်ဖီနဲ့ မုန့် ကျွေးချင်မလား လို့ပါ”

“ဟင့်အင်း”

ခခက ခေါင်းခါသည်။

သူက စကားပြော ချိုသည်။ ပွင့်လင်းသည်။ ခင်စာ
ကောင်းသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ . . . ‘ကက’ ပေါ်က ခခကို သိတဲ့
ခွင့်ရတဲ့အတွက် အမှတ်တရကျွေးချင်ပါတယ် ရမလား” တဲ့ . . .

အိုး . . . သူ့မျက်လုံးကြီးတွေက စူးရှလွန်းလှပါပဲ
အသည်းထဲအထိ တုန်ခါသွားသလိုပင် . . .

မှော်လို့ ညှို့သောအကြည့် . . . ထိုအကြည့်မှာ အင်စတင်
ကာ ရင်ခုန်သွားရသူက ‘ခခ’ပါ။

“ဘုရားစူး”

တစ်ခါမှ အခုလောက်အထိ ဖျပ်ဖျပ်လူးလူး . . . တုန်တုန်
ခါ ရင်မခုန်ဖူးခဲ့ပါ။

သူ ဘယ်လို ပြုစားလိုက်ပါလိမ့်။

တစ်ခဏကလေးအတွင်းမှာ . . . ခခ၏ ရင်ခုန်သံကို
စိမ်းပိုက်ဖမ်းစား ညှို့ငင် ဆွဲယူသွားနိုင်သည်မို့ လန့်လည်း
ခုန်မိပါရဲ့။

အင်အားပြင်းထန်သောအကြည့် . . .

ခခ ဗုန်းခနဲ လဲပြို ယိုင်သွားနိုင်သည်။

“တဆိတ် . . . ရှင့်အကြည့်တွေ . . . ရုပ်သိမ်းစမ်းပါတော့။
နိုင်ရည်မရှိလို့ပါ။

“ကျွန်တော် ဒင်နာ (ညှစ်စာ) ကျွေးပါရစေ။

ခခက ဖူးအိနေသော နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့ တင်းတင်းစေ့စေ့
ငြိမ်းငြိမ်းဖို့ကြိုးစားပါသည်။ ခေါင်းညိတ်လို့မဖြစ်ပါ။ ချက်ချင်း
သူဖိတ်ခေါ် တစ်ကို လက်ခံစရာလား။ မိန်းကလေးတို့ကူခြေ
ပေးလို့မရ တဲ့။ အိုက်တင်လေးတော့ ခံဦးမှ . . . လွယ်လွန်း
နဲ့ ထင်ရင် အခက်။

www.burmeseclassic.com

၈၂ * ပန်းသီခိုင်

သည်ခေါင်းက ဘာလို့ ဆတ်ခနဲ ညိတ်ချင်ရတာလဲ
ခခက ပင့်သက်ရှိက်သည်။

“ကျွန်တော်ကျွေးမှာ စားဖို့ အားနာနေရင် . . .
တစ်ခါ ပြန်ကျွေးပေါ့”

သူက ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောလ
သူ့အကြည့်ကြောင့် ရင်တုန် လှုပ်ရှားကာ ငြိမ်သက်နေမိ
ခခမှာတော့ မပေါ့ပါးနိုင်။ လေးနက်စွာ မှင်တက်နေမိသ

သည်လူ့အရှေ့မှာ အကြီးအကျယ် ကျရှုံးတော့မှာ
ခခ စိတ်တင်းထားမိသည်။

ဘယ်ယောက်ျားလေး ရှေ့မှာမှ ခခ ရင်တုန်မရှုံးနိ
သေးပါ။

သူ့မျက်လုံးတွေ၏ အကြည့်နက်နက်က နှလုံးထဲ
ဆွဲယူညှို့ငင် ဖမ်းစား ယိမ်းထိုးစေပါသည်။

ဒါဟာ ရှုံးတော့မယ့်လက္ခဏာ၊ ပထမဦးဆုံး ရင်ခုန်

* * *

အမရာက မုန်လာဥနီဖျော်ရည်ကို နှစ်ခြိုက်စွာသောက်ရင်း
ငြိမ်သက်နေပါသည်။

“အကြာကြီးပဲဗျာ”

“မကြာပါဘူး . . . ရန်တုန်ကို မကြာမကြာ ပြန်လာမှာပါ။
အတော့ တွေ့ကြတာပေါ့ . . .”

www.burmeseclassic.com

၈၄ + ပန်းသိခိုင်

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့... ကိုထွဋ်ရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျွန်တော် ခုချိန်မှာ အမရာကို အာ
အလိုရှိနေတယ်။ သံယောဇဉ် ဖြစ်နေတယ်။

အမရာက... သူ့ကို မျက်လွှာကလေး လှန်ကြည့်သ
ထွဋ်နှင့် အမရာ ကြာမြင့်စွာ မျက်လုံးချင်းဆုံမိ၏။

ထွဋ် ရုတ်တရက် တွေးမိတာက... တစ်နေ့
အမရာကို လက်ထပ်ဖြစ်မလားဆိုတာ...

အမရာက သူ့အကြည့်ကြောင့် မျက်လွှာချသွား၏။
မျက်လုံးတွေ၏အဓိပ္ပာယ်ကို အမရာ ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားပြီလ

“ဒီကို ပြန်ရောက်လာတော့... အမရာပဲ ရှိသလို
ရတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အရာရာ အေးစက်လွန်းတယ်
ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ရေခဲပြင်ပ”

အမရာက ပင့်သက်နှိုက်သည်။

ပြီးတော့... စားပွဲပေါ်တင်ထားသော သူ့လက်ကို
လက်ဖဝါး နုနုဖောင်းဖောင်းကလေး တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လ
အုပ်မိုးဖျစ်ညစ်ကာ အားပေးနှစ်သိမ့်၏။

ပန်းပွင့် ပုံပြင် ပြိုင်ပွဲ + ၈၅

အချစ်ဆိုတာ... ဝမ်းနည်းကြေကွဲ လစ်ဟာချိန်မှာ
ဟမျှစေ ခံစားသူလား။

နှစ်သိမ့်အားပေးဖော်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမရာအပြုအမူကလေးက ထွဋ်ကို ကျေနပ်
ပါသည်။

“အမရာက အဝေးကြီးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုထွဋ်
တိရရင်... တွေ့ချင်ရင် လိုက်လည်လို့ ရတာပဲ။ ပတ်(စ်)ပို့
ပို့၊ ဝီဇာမလိုတဲ့ ဒီနားနီးနီးကလေးပဲဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ တစ်မြို့စီလေ။

ထွဋ်စကားကို အမရာက ရယ်သည်။

“မယ်တစ်ရွာ... မောင်တစ်မြို့တဲ့... အဝေးကြီးပဲပေါ့”

“အဟင်း...”

ချစ်သူချင်းတွေ သည်းသည်းလှုပ်လှုပ် အကပ်ကြတဲ့
အတွေ့ကို ထုတ်သုံးလာတော့ အမရာမျက်နှာကလေး နီရဲ
ချပါသည်။ ရင်ခုန်မြန်အောင် ကျီစားနေတာလား။ ခရီးသွား
ခွဲခွဲနှင့် မခွဲရက်ဖြစ်အောင် ဖမ်းစားနေတာလား။ အမရာက
လေးပါး မျှော်လင့်ချက်အိပ်မက်တွေ မက်နေရမှာလား။

၈၆ + ပန်းသီခိုင်

“ချစ်တယ်” လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလဲ မဆို၊ ဘယ်လိုယူနားလည်ရမလဲ။

“ကိုထွဋ် ဂရုစိုက် နော်”

“စိတ်ချပါ”

“အရမ်းလဲ စိတ်မထိခိုက်ပါနဲ့”

“အင်း”

“အမရာ ဖုန်းဆက်မှာပါ”

“နေ့တိုင်းလား”

သူနှင့်အမရာ အကြည့်ချင်း ဆုံမိပြန်သည်။

အနှောင့်အသွားမလွတ်သော စကားတွေ

“ကိုထွဋ် ဆက်ပေါ့ . . .”

“အိုကေ . . . ညတိုင်း ဖုန်းပြောမယ်”

သူမမျက်နှာကလေးက ကြည်နူးမှုကြောင့် ပြုံးရွှင်သွားသည်လိုမှ ပြောပါ့မလား လို့ . . .

“ကျွန်တော်လဲ အမရာဆီလာခဲ့မှာပါ” ဟု သူက ဆိုသည်။

ပန်းပွင့် ပုံပြင် ပြိုင်ပွဲ + ၈၇

တစ်နေ့နေ့မှာ အနာဂတ်မှာ လက်တွဲဖော်တွေ ဖြစ်ချင်လဲ မိသွားနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား . . .။

ထွဋ်က အမရာကို နှစ်သက်သဘောကျတာ အမှန်ပါ။

ပြောဖို့ စောနေသေးတာ တစ်ခုတည်း။

သူက အချိန်ယူစဉ်းစားပြီး ခိုင်မြဲသောအချစ်ကို လိုချင်သူ။

www.burmeseclassic.com

“သမီး . . . သမီးလေး ခခ”

မေမေ အစောကြီး လာနိုးစော့ . . . ခခ အိပ်မက်မက်
ကောင်းနေတုန်း။

တကယ့်ကို စောစောစီးစီး . . .

မိုးမလင်းတလင်း . . .

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

နှင်းတွေက ထူပိတ်စွာကျနေတာမို့ ချမ်းလည်းချမ်းသည်။
“ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်”

“ရှင်”

မေမေ့စကားက အံ့အားသင့်စေလိုက်တာ။

ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ . . . ။ ဘယ်သူက အဲဒီလောက်
စောစီးစွာ ရောက်လာတာလဲ။

ဖုန်းမဆက် ဘာမဆက် . . .

“ခ ဧည့်သည်”

“ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့ . . . သွားသွား မျက်နှာသစ်တော့
လေ . . .”

ခခက အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းပြီး ဆွယ်တာ အကျီကလေးက
ကောက်ယူဝတ်သည်။ ခေါင်းစွပ်ကလေးပါ ဆောင်းလိုက်သည်။

လက်ကလေးနှစ်ဖက် တင်းဝင်းပိုက်ကာ . . . တစ်ချက်
သမ်းဝေလိုက်သည်။

“မေမေ . . . ဘယ်သူလဲ”

မျက်နှာမသစ်၊ သွားမတိုက်ဘဲ ဆင်းတွေ့ရကောင်းမလာ
ပြန်တက်လာပြီး အိပ်လို့ရအောင် . . . ။

“လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ . . . ချောတော့ချောသား၊
စကားပြောတာလဲ ယဉ်ကျေး ရည်မှန်တယ်။

“ဟင် . . .”

ခခ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွား၏။

ဟိုတစ်ယောက်များလား . . .

ဟုတ်မှာပါ . . . သူပဲရှိတာ . . . ခ ဆီ တခြားလာစရာ
ဘယ်သူရှိလို့လဲ။

သည်လိုဆိုရင်တော့ မျက်နှာ မြန်မြန်သစ်မှ . . . ခခက
အလျင်စလို ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်၏။

မေမေက ခခ ခုတင်ထက်က စောင်ကို ဆွဲယူခေါက်သိမ်း
သည်။

သူ . . . မနက် မိုးလင်းလင်းချင်း ဘာလာလုပ်ပါလိမ့်။
နှင်းတွေကျပြီး အေးစိမ့်နေတာ . . . ဘယ်လောက် အိပ်ရာထဲ
တွေးလို့ကောင်းသလဲ။ သူမို့ အစောကြီးထလာတယ်။ ဆယ်နာရီ
လောက်မှ လာလဲ ရသား၊ ချိန်းထားတာလဲမဟုတ်၊ အရေးကြီး
ထိစွဲလဲ ရှိမှမရှိဘဲ။

မြန်မြန်မျက်နှာသစ်ပြီး ခခ ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။

ဟောတော့ . . .

ည့်ခန်းမှာ ကျကျနနထိုင်စောင့်နေတာ တကယ် သူပါလား။

ခခကို နှစ်လိုစွာ ပြုံးပြသည်။

သူ့အပြုံးကဆွဲအားပြင်းပါသည်။ ထို့ထက်ပို၍ သူ့အကြည့်တွေက ဆွဲအားပြင်းနေ၏။

ထို့ထက်ထို့ထက် ပိုလွန်၍ ခခ၏ ရင်ခုန်သံက ပြင်းထန်လွန်း၏။

သူ့အကြည့်ကြောင့်လား ... သူ့အပြုံးကြောင့်လား ... ဝီရိယကောင်းစွာ ရောက်လာသော သူ့သဘောထားကြောင့်လား ...

“ခခ”

သူက အနားကို ထလျှောက်လာပြီး ...

ဝှက်ခါမောနင်း ဟု နှုတ်ဆက်၏။

“အင်း”

ပြီးတော့ ... ဖဲကြီးနုနုနှင့် လှပကြွရွှစွာ စည်းနှောင်ထားသော နှင်းဆီပန်းစည်းလှလှကို ပေးပါသည်။

အား ... မွေးလိုက်တာ။

ခမ်းနားသော နှင်းဆီရနံ့တွေ

ချိုမြိန်သော နှင်းဆီရနံ့တွေ

လတ်ဆတ်သော နှင်းဆီရနံ့တွေ

“ရော ...”

အသည်းပုံသဏ္ဍာန် ချောကလက်ဘူး တစ်ဘူးပါ ပေးထား၏။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“စားဖို့ပေါ့”

“ဒီပန်းတွေက ...”

“အမှတ်တရလေ ... သိမ်းထား”

ခခက နှင်းဆီပန်းတွေကို မြတ်နိုးစွာနမ်းရှိုက်မိခိုက် ...

သူက ခဏလေးဟု ဆိုပြီး Hand Phone ကလေးနှင့် ဓာတ်ပုံ နိုတ်လိုက်၏။

“ဟင် ... ရှက်စရာကြီး”

“ဆံပင်တွေတောင် မဖြိုးရသေး ... ညဝတ်ခေါင်းစွပ် ဆွယ်တာကလေး ...

“လှလို့လား”

“ဒါ Natural (သဘာဝ) ပဲ . . .”

သူက ဟင်းနီဖုန်းထဲက ဓာတ်ပုံကလေး ပြလာ၏။ နှင်း
ပန်းတွေ ငုံ့မွှေးနေပုံက အသက်ဝင်လှသည်။

“ဓာတ်ပုံရိုက် တော်လိုက်တာ”

“မတုတ်ပါဘူး၊ ခခက Photo genic (ဓာတ်ပုံစား)ဖြစ်
ပါ။ အရမ်းလှတယ်။

နှစ်ယောက်သား တီတိုးရယ်မိသည်။

ရယ်သံတွေက ပေါင်းစည်းသွားပြီး နှင်းတဖွဲဖွဲကျနေသေး
မနက်ခင်းက ရင်ခုန်စရာကောင်းလွန်း၏။

“ကျွန်တော် ရောက်လာမယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

“ဟင့် အင်း . . .”

“အံ့ဩသွားလား”

“အင်း . . .”

“လာရကျိုးနပ်သွားပြီ”

“ဘာလို့”

“ခခအတွက် အမှတ်တရ ဖြစ်သွားပြီလေ”

ဟုတ်သားပဲ . . . သည်ဆောင်းမနက်ခင်းကို ခခ အ
မှတ်မိနေတော့မှာ . . . သိပ်သေချာသည်။

“ကျွန်တော်က အရမ်း အိပ်ရာထရမှာ ယွင်းတယ်။ မိုးတွေ
ရွာနေရင် . . . ကျောင်းမတက်ဘဲ အိပ်ပစ်တတ်တာ။ နှင်းတွေ
ကျနေရင် စောင်ခြုံထဲမှာ ကွေးနေရော၊ တော်တော်နဲ့ နှိုးမရဘူး။
အိပ်ရာထဲမှာနေရတာ ကြိုက်တယ်။ နိုးလဲ မထချင်သေးဘူး။

တူလိုက်တာ . . . ခခလိုလူလဲ နောက်တစ်ယောက်ရှိသား
မထင်ထားတော့ အံ့ဩမိ၏။ ခခလဲ သူ့လိုပဲ မနက်စောစော
အိပ်ရာမထတတ်ပါ။

“ခခ”

“ဟင်”

“တစ်ခုခုသွားစားမလား . . . ကျွန်တော်ကျွေးမယ်။

“ကောင်းသားပဲ”

ခခက အင်္ကျီလဲဖို့ လှည့်ထွက်သည်။ ပြီးမှ သတိရကာ
လှည့်မေး၏။

“ဪ . . . ပန်းစည်းနဲ့ ချောက်လက်က ဘာအဓိပ္ပါယ်
သဲဟင်” တဲ့။

“ပြောပြရမလား”

“ပြောပေါ့”

“နောက်မှ”

ထွဋ်က အိုက်တင်ခဲနေ၏။

မနက်စောစော သူမကို မြင်ရတာ ... သူ ဘာလို့ အဲဒါ
လောက် ပျော်မိသလဲ မသိပါ။

ပကတိ အဖြူရောင်လို ရိုးသားနေသော သူမပုံစံ ဟန်ပုံ
ကလေးက ဖမ်းစားလွန်းတာလား။

ဘုရားစူး . . . တကယ်ပါ။

သည်လို ဝီရိယကောင်းစွာ ဘယ်ကောင်မလေးဆီကို
မသွားခဲ့ဖူးပါ။ သူ့နှလုံးသားက အသစ်စက်စက် . . . အသစ်
စက်စက်နှလုံးသားကို ရင်းရတာ၊ စတေးရတာ . . . မတန်
လိုက်တာ။

သူ့အချစ်ဦးဦးဖျားဖျားက ခခ၏ခြေရင်းမှာ ဝပ်စင်းခဲ့ရ
လား . . . ။

ခခ . . . မင်းကို ကိုယ်အနိုင်ရမှ ဖြစ်မယ်။ ရှုံးလို့မဖြစ်ဘူး
ကိုယ် နပးဆပ်ခဲ့ရတာတွေ သိပ်များနေပြီ။

ထွဋ်၏ မျက်လုံးများက စူးရှနက်ရှိုင်းလွန်းလှပါသည်။

တစ်ခါတလေ . . . ထိုမျက်လုံးတွေကို ခခ ကြောက်လန့်
တုန်လှုပ်မိသလိုပင် . . .

ချိုမြိန်သယောင်ယောင်နှင့် အေးစက်စက်နိုင်လွန်းလှတာ

“ဒီလို မြန်းစားကြီးပြောလို့ မသင့်တဲ့ စကားမို့ပါ”

ခခက ဘယ်လိုနားလည်ယူဆရမလဲ . . .

“ပြီးစလွယ် မပြောချင်ဘူး”

သူက ထင်ထားတာထက်လဲ ပိုပြီး လေးနက်နေပြန်သည်။

ခမ်းနားသန်ပြန်တဲ့နေရာတစ်ခု . . . ဖြစ်နိုင်ရင် ဂီတသံ

ချိုကလေးနဲ့ အရမ်းသာယာကြည်နူးစဖွယ် မြင်ကွင်းတွေနဲ့

ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သေချာအချိန်ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး
အချင်တယ်”

ခခက ပင့်သက်ဖွဖွရွိုက်သည်။

“ဘယ်လိုနေရာမျိုးကို ခခကြိုက်သလဲ၊ ပြောကြည့်လေ...”

“တော်ကြိုတစ်ပြင်ဆင်ထားဖို့ . . .”

ထွဋ်က တီးတိုးရယ်သည်။

ရည်းစားစကား နားထောင်ဖို့ပဲ ကျွန်မက ဘယ်နေရာမှ
တပါရှင်ရယ်လို့ နေရာရွေးပေးရမှာလား။

“ဟိုတယ်တစ်ခုခု . . . ဒါမှမဟုတ် အပျော်စီးသင်္ဘော၊

အဟုတ် . . . ကမ်းစပ်ဘေးနားက ဆိုင်ကလေးတစ်ခုခု၊

အဟုတ် ညဘက် လရောင်အေးအေး . . . ခြံကျယ်ကြီး

မှာ မြက်ခင်းနုနုကလေးဘေးက ဒန်းဖြူဖြူပေါ်မှာ . . . ဒါမှ

မဟုတ် မိုးတွေ တုန်းတုန်း ရွာနေတုန်း ကားကလေးထဲမှာ
ဒါမှမဟုတ် အဆင့်မြင့်ရုပ်ရှင်ရုံကြီးထဲမှာ သီးသန့်နှစ်ယောက်
ထိုင်ခုံနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတုန်း . . . ဒါမှမဟုတ် . . . ”

“အိုး . . . တော်ပါတော့ . . . အရမ်းများသွားပြီ
မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။

ထိပ်ထား ခခက လက်ကလေး ကာပြသည်။ အ
ထူးဆန်းမှန်းမသိ။

ခခ ရင်ခုန်မြန်အောင် တမင်ပြုစား ကျီစယ်နေတာ
ဒါမှမဟုတ် . . . အိုး . . . ဒါမှမဟုတ်က လောလော
သူ့စကားလုံး . . .

“မြန်မြန်ဆင်းလာခဲ့ . . . ဗိုက်ဆာနေပြီ”

“အင်း . . . အင်း”

ထိပ်ထား ခခ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာပြီး အကို
သူ့အကြောင်း တွေးမိပါသည်။

သူနှင့် ခခက ရင်းနှီးမလိုလိုနှင့် စိမ်းသက်သက်။ နေ
မလိုလိုနှင့် အေးစက်စက်။ ပွင့်လင်းမလိုလိုနှင့် လျှိုဝှက်ဝှက်

ဆန်ကျင်ဘက်ကြီး ခံစားရသည်။

ရှုတ်တရက် အရမ်းပျော်ရတော့မလိုလိုနှင့် ပြန်းစားကြီး
ကြကွဲစရာ ကောင်းချင်သည်။

ခံစားမှုက တစ်ခုတည်းမဟုတ် . . . ရောနှောနေသည်။
ဆာနှောနေတာကလည်း တစ်မျိုးတည်းမဟုတ်။ ဆန်ကျင်ဘက်
အရာနှစ်ခု . . . ကြည်လင်နေသော ကောင်းကင်ကို ခံစားမိ
မလိုနှင့် မော့ကြည့်လိုက်တော့ တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်တွေ တရွေ့ရွေ့
ဘွားခနဲ တွေ့ရသည်။

နားလည်ရခက်သော လူတစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်မိသော
ခခ၏အဖြစ်က မလွယ်။

ပဟေဠိမဆန်ပါနဲ့ ထွင်ရယ်။

စိတ်တခါးကို ဟင်းလင်းဖွင့်ပြီး ရိုးသားစွာ အရှိအတိုင်း
စားကြရအောင် . . .

ခခက ပင်ကိုပကတိ အဖြူရောင်မို့ပါ . . .

ဘယ်သဏ္ဍာန်က အမှန်တရားလဲ . . .

ခခ သိချင်သည်။

“ခခက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“အင်”

နဖူးချင်း ပြုန်းခနဲတိုက်ကာ ဆိုလာတော့ . . . လန့်ဖျပ်.

မင်းခန့်စွာ နောက်ဆုတ်ရင်း . . . မျက်နှာကလေး ရဲတွတ်သွား

သည်။

“ကျွန်တော်စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေတယ်။ ဘာလို့လဲ မသိဘူး”

ခခ လက်ကလေးကို လက်ဖမိုးတနေ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲပစ် ဆုပ်ထွေး သူ့ရင်ဘတ်မှာ ကပ်စေပြီး တုန်ခိုက်လေးနက်သော အသံနှင့် မေးလာ၏။

အိုး . . . တကယ်ပါပဲလား . . .

သူ့ရင်ခွန်သံကြီးက . . . ဒုန်းဒုန်းနှင့် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းနေပါသည်။

ရင်ခွန်ရင် အချစ်လား . . .

“ခခ လက်တွေ အေးစက်နေပါလား”

အိုး . . . ဟုတ်ပါရဲ့။

ခခလည်း တဆတ်ဆတ် ရင်ခွန်နေပါသည်။

“မအေးပါဘူး . . . ရှင်ထင်လို့ပါ”

“ခခ ညာတတ်တယ်”

“မညာပါဘူး”

မျက်နှာကလေး ထူပူအနေခက်စွာ ခေါင်းယမ်းမိသည့် သိရင်လည်း မသိချင်ယောင် ဆောင်နေရာပေါ့ . . . ငကတစ် ဇွတ်အတင်း ဝန်ခံခိုင်းရတာလဲ။ ခခ ရှက်မှာ သူ့တွေးသင့်သည့်

မျက်စောင်းကလေးရွယ်ကာ သူ့လက်တွင်းက ကိုယ့်လက် လေးကို ခခ ရုန်းမိသည်။

အချစ်ဟာ ဘယ်အချိန်ကများ နှလုံးသားထဲ တိတ်တိတ် လေး လျှို့ဝှက်စွာနေရာယူ ခိုအောင်းနေခဲ့သလဲ မသိတော့ပါ။

ခခ တကယ်ပဲ သတိမထားမိခဲ့။

www.burmeseclassic.com

ဖုန်းသံမြည်လေတော့ . . . ခခဆီကများ ဖြစ်မလားဟု
သူ့ရင်ထဲမှာ ပြုန်းခနဲ နွေးသွားရပါသည်။ သို့သော်သူထင်ထား
သလို ခခ မဟုတ်ပါ။ အမရာပါ။

“ထွဋ် . . . ကိုထွဋ်”

“ဟုတ်တယ် . . . အမရာပြောလေ”

“ဖုန်းသံမကြား ဘာမကြားနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ထွဋ်က အမရာမေးတာကို မဖြေဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေမိ၏။
ကိုယ့်အပေါ် နွေးထွေးစွာ ဂရုတစိုက်နှင့် မေးမြန်းဖော်ရသော
မိတ်ဆွေ . . . ။

“ကျေးဇူးပဲ”

သူ့အသံက လေးနက်နေပါသည်။

“အမရာက စိတ်ပူနေတာ”

“ဪ . . .”

“ကိုထွဋ်က အရမ်းကြေကွဲနေတယ်လေ ... အထီးကျန်
လဲ ဆန်နေမှာပဲ”

အမရာတွက်ဆတာ နှစ်မျိုးစလုံး မှန်ပါသည်။

“ညက သော်တာ့ကို အိပ်မက် မက်လို့ပါ”

“ဟုတ်လား . . .”

“သော်တာက သူ့အစ်ကိုကို ဂရုစိုက်ပေးပါ တဲ့”

ထွဋ် ခဏတော့ ငြိမ်ကျသွားရပါသည်။

တကယ်ပဲ အိပ်မက် မက်တာလား။

တမင်လုပ်ကြံပြောတာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ထိုစကားက သူ့ရင်ထဲကို စိုက်ဝင်
သွားစေသည်။

“သော်တာက သူ့အစ်ကိုကို သိပ်နှုတ်မြာတာ။ သူ့အစ်ကို
ဦးရည်းစားရသွားတော့ သူ့ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူးဆိုပြီး . . .

အမရာက တိုးသဲသဲရယ်သည်။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ . . .

ဖုန်းဆက်ဖော်ရတာ . . . ဂရုတစိုက်ရှိတာ . . .

အားလုံးကျေးဇူးတင်စရာပါ။

“အမရာလာမှ စားချင်တာ ချက်ကျွေးမယ်၊ သွားချင်တဲ့
အရာ အတူတူသွားကြမယ်လေ . . .”

“အိုကေ . . . မြန်မြန်လာလေ”

ထွဋ်က လက်ခံတိုက်တွန်းလာပါသည်။

အမရာသာ သူ့အနားမှာ . . . တွယ်ကပ်စွာ ရှိနေခဲ့ပါရင်
အိမ်ထားဆိုသောမိန်းမအပေါ် သူ လက်စားချေ တုံ့ပြန်ဖို့
အခွင့်အရေး ရချင်မှ ရမှာပါ။ အမရာက ကာဆီးကာဆီးနှင့်
ဆန္ဒထားနေဦးမှာလား။

အမရာ သူ့အနားမှာ မရှိလို့သာ ထူးတဲ့ဒီအခွင့်အရေး
ရတာ . . . ။

၁၀၈ + ပန်းသီဒိုင်

ဒါဟာ မင်းအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ဆုပါပဲ။ မင်း ပြန်ပေးဆဲ
သင့်ပါတယ် ထိပ်ထား။

အလိုက်မသိ ရင်ခုန်တတ်တဲ့ နှလုံးသားကို ကိုယ်ဆုံး
ပါမယ်။

နောက်ဆုံး ကိုယ်အသည်းနာရမယ်ဆိုရင်တောင် မင်း
လက်တုံ့ပြန်မှာပဲ။

လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။

လုံးဝ နောက်မဆုတ်ဘူး။

မောင်နှင့်သွားရမည့် လမ်းခရီးမို့ . . . လှလှပပကလေး
ဖြစ်အောင် စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ပြင်ဆင်ခြယ်သပြီးခါမှ မောင်က
စူးနိုးဆက်လာပါသည်။

“ခခ . . . မောင် နောက်ကျမယ် တဲ့”

“ဟင် လုပ်ပြီ၊ ရုပ်ရှင်ပွဲချိန်မီအောင် လာမယ်မဟုတ်လား”

နှုတ်ခမ်းကလေးစူပြီး မေးမိ၏။

“လာမှာပါ”

“ခခ စောင့်နေပါ့မယ်”

“အိုကေ”

ရင်မောစွာနှင့် ခခ ထမင်းစားမိ၏။

မောင်နှင့် အပြင်မှာစားဖို့စိတ်ကူးထားတော့ ... အိမ်ထမင်းစားရတာ ... စားမဝင်၊ စားမမြိန်၊ စားမကောတော့ပါ။

မောင့်အပေါ် နားလည်ပေးဖို့ ခခ ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ အလုပ်ကိစ္စကြောင့် ထွက်လာလို့မရတာဘဲ မဟုတ်လား။

ခခ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ...။

တော်တော်ကလေးကြာအောင် ... စောင့်နေပြီးတော့ မောင်က ဖုန်းထပ်ဆက်သည်။

“ခခ ... မောင် လာမကြိုဖြစ်တော့ဘူး၊ ရုပ်ရှင်ရုံရွှေ၊ ခခ ထွက်လာခဲ့ကွာ” တဲ့။

ဟွန်း ... လုပ်ပြီ ...

မကျေနပ်ပေမယ့် ခခ စောဒကမတက်ပါ။

ရုပ်ရှင်ရုံရွှေမှာ မောင့်ကို သွားစောင့်သည်။

ရုပ်ရှင်ပြဖို့ ဆယ်မိနစ်အလိုအထိ ... မောင်က ရောက်မလာပြန်။ ခခ လှည့်ပြန်ရမလား ... ဖုန်းဆက်ရမလား ... စဉ်းစားတုန်းပဲ မောင်က ဖုန်းဆက်ပါသည်။

“လက်မှတ်တစ်စောင်ပေးခိုင်းလိုက်မယ် ... ခခ ဝင်နှင့် တွာ၊ မောင်လာခဲ့မယ် တဲ့”

တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးပါလား။

ခခကလဲ ခေါင်းမာတယ်ပဲ ခေါ်မလား ... ရုံရွှေလဲ ရောက်ပြီးမှ လှည့်မပြန်ချင်။

“ပြီးရော ... ပြီးရော”

ချာတီတ်ကလေးတစ်ယောက် လာဝေးသော လက်မှတ်တစ်စောင်နှင့် ခခ ရုံထဲဝင်လာခဲ့၏။ ရုပ်ရှင်က ပြတောင်ပြနေပါပြီ။

တစ်ယောက်တည်း ပင့်သက်ရွိုက်ကာ ထိုင်မိရင်း မောင့်ကို စောင့်မိ၏။

မောင်က ရောက်မလာပါ။

အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်သွားခဲ့တာ။ ခခဘေးမှာ ခဲ့လွတ်ကလေးက လှောင်ပြောင်သရော်နေ၏။

ပိုးပေါ် မျက်ရည်တွေကျလာပြီး ခခ ရုံထဲက ထွက်လာခဲ့၏။

မောင့်ဆီ ဖုန်းခေါ်မိ၏။

ဖုန်းက ခေါ်မရ။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

ဒါ တမင်နှိပ်စက်အနိုင်ယူတာလား . . . မောင်။

ခခရဲ့ စိတ်ရှည်နိုင်တဲ့စွမ်းရည်ကို စမ်းသပ်နေတာလား။

မောင့်အပေါ် ဘယ်လောက် အနွံအတာ ခံနိုင်လဲ . . .

သိချင်နေတာလား။

တာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ မောင်ရယ် . . .

ခ နှလုံးသားက အရမ်းထိလွယ် ရှုလွယ် ဝမ်းနည်းအားထပ်တတ်ပါတယ်။

မောင်မကျီစယ်ပါနဲ့ . . .

ဖုန်းခေါ်မရတော့ ခခ အိမ်ပြန်လာခဲ့၏။

ခခ၏ စိတ်ပျက်လက်လျှော့ မျက်ရည်တွေနှင့် ပုံစံကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကကြည့်ကာ ထွန် ကျေနပ်စွာ ပြုံး၏။

သည်လောက်ဆို လုံလောက်ပြီ။

ခခ သူ့အပေါ် တကယ်ပဲ သက်ဝင်မြတ်နိုးနေခဲ့ပြီ။

သူ တွက်ဆထားသလို ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ . . . ခခရာ။

မင်းအလှည့်ဆိုတာလည်း ရှိရဦးမှာပေါ့။

* * *

သူ ဖုန်းကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ အိမ်ဖုန်းလည်း မကိုင်။
တောင်းပန်စကားပြောဖို့ ဝေလာဝေး။
ချော့မော့ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။
သည်အတိုင်း ပစ်ထားလိုက်၏။

၁၁၆ * ပန်းသီခိုင်

ခခအဘောကို သည်ထက်ပိုပြီး သိချင်၏။ သူ့အဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ . . . သူ့အကြောင်းတွေ့ချင်တစ်ချိန်လုံး . . . ခခ အတွေးထဲမှာ တရစ်ဝဲဝဲ ရှိနေအေးသူ ဖန်တီးထားတာပါ။

အချစ်ရဲ့ ပူလောင်ခြင်းကို . . . မြည်းစမ်းကြည့်စေတော့ . . .

သူ့အပေါ် တကယ်နှစ်သက်မှ . . . သူ့တုံ့ပြန်မှုက အသက်ရောက်မှာ . . . ။

သူ့ဘက်ကချိန်းပြီး . . . သူ့ကိုယ်တိုင် မရောက်လာခဲ့ပါ။ ငြိတော့ တောင်းပန်စကား တစ်ခွန်းမဆို၊ ချော့မော့နှစ်သိမ့်အောင် မလုပ်။

ထွဋ်ကို ခခ အရမ်းစိတ်ဆိုးမိသည်။ တမင်လုပ်မှန်း သိသည်။

ဘာလို့လုပ်သလဲဆိုတာ တွေးမရ။ ခေါင်းတွေပဲ ပူလာသည်။

အကြောင်းရင်းကို ရှာမတွေ့။

ခေကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် တစောင့်စောင့်
သောကရောက်အောင် . . . ပြီးတော့ တနွဲ့နွဲ့နှင့် တနင့်နင့်ခဲ
ရအောင် . . . ဝမ်းနည်းပြီးမျက်ရည်ကျအောင် ဘာလို့လုပ်
ခေ တကယ်မသိခဲ့ပါ။

အာရမ်းနားလည်ရ ခက်သွားပြီ။

သူ့သဘောထားက ဘယ်လိုကြီးလဲ . . .

ခေရဲ့ကြံ့ခိုင်မှု၊ သည်းခံမှုကို စမ်းသပ်နေတာလားဟင်
ဖုန်းဆက်ဖော်ပင်မရ။

လူလည်း ရောက်မလာ။

ခေရင်ထဲမှာ သူနှင့် အလှမ်းဝေးကွာသွားသလို ထ
သည်။

သူ့ကို စိတ်ကောက်ဖို့ပင် အားမရှိတော့သလိုပါ။ သူ
ခဏခဏလှုပ်လျှင် ခေ အရည်ထူပြီး သွေးအေးသွားလိမ့်မ
သူ့အပေါ် ယုံကြည်မှာ မဟုတ်တော့ပါ။

သူ့ဆီ ဖုန်းမခေါ်ဘဲ ခေ နေကြည့်သည်။ ဖြေရှင်းချင်
တွေ၊ မေးချင်တာတွေ ရန်တွေ့ချင်တာတွေ အားလုံး ရ
မျိုးချပစ်သည်။

သူဟာ အဲဒီလိုလူဆိုရင် . . .

သည်လိုအဖြစ်မျိုးဟာ မကြာခဏ ရင်ဆိုင်ရမည့် ကိစ္စ
ပဲ။

သူနှင့် ချစ်သူဖြစ်နေမှတော့ . . . ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်
ကြိုးစားရုံပဲပေါ့ . . . ။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ရှင် ခေ့ကို ရောက်လာဦးမှာပါ။

ဆက်လာမှပဲ ပြောချင်တာတွေ ပြောတော့မည်။

သူ့ဆီ ဖုန်းခေါ်ဖို့ လုံးဝမကြိုးစားတော့ပါ။

ရှင်က သည်နေရာမှာ ရပ်ချင်တယ်ဆိုလဲ ပြင်ဆင်မထား
အယုံ ဖြစ်သလိုရပ်ပြီး နေရစ်ရဲအောင် ကြိုးစားရပါမည်။

ငါးရက်မြောက်သောနေ့မှာ . . . ထွဋ်က ခခဆီဖုန်းဆက်
ပါသည်။

ဟဲန်းဖုန်းကိုကြည့်ပြီး . . . လှိုက်ခနဲ ပျော်သွားမိသူက
ခခပါ။

အရှုံးကြီးရှုံးပါပြီ။

သူ့ဘက်က ဖုန်းခေါ်သံကလေးကို သည်လောက်ထိ
ရမ်းသာမိတာ . . .

လှိုက်လှိုက်နှင့်နှင့် မျက်ရည်ပင် လည်မိသလိုပင် . . .

ထွဋ်များ မဆက်တော့ဘူးလားလို့ . . . အားလုံး အဆုံး
သတ် ရပ်တန့်သွားပြီလားလို့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေမိတာပါ။

ဖုန်းက . . . တစ်ချက် နှစ်ချက် သုံးလေးချက် မြည်ပြီး
ရပ်သွား၏။

တမင်မထူးတာ မဟုတ်ပါ။

ထူးရမလား . . . ဘာပြောရမလဲ . . . စိတ်ကောက်
သင့်လား။ ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင် ဖြတ်သန်း
ရမလား။ ဝေခွဲမရ။ တွေဝေနေမိပါသည်။

ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်မရ။

ဘာမှမဖြစ်သလို မျိုးချကြိတ်မှိတ်ခံစားလိုက်ရင် နောက်ဆို
သူ အမြဲ . . . အဲဒီလို လုပ်တော့မှာလား . . . ခခက ရန်တွေ
စိတ်ကောက်ရင်ကော သူက ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှာလဲ။ ခခက နက်နဲ
သိပ်သည်းစွာ ချစ်မိသူပါ။ သူနှင့် လမ်းမခွဲနိုင်ပါ။

ထပ်တစ်ကြိမ်ဖုန်းမြည်လာတော့ . . . ခခက ဖွင့်နားထောင်
လိုက်ပါသည်။

“ခခ . . . ကျွန်တော် ခြံရှေ့ရောက်နေပြီ။ အိမ်ထဲဝင်လာ

ရမလား . . . ထွက်လာမှာလား . . . ပြော” တဲ့။

ခခက ပင့်သက်ရှိုက်သည်။

ထွဋ်ရယ် . . .

အချစ်မှန်းသိလို့ တမင်အနိုင်ယူတာလား ဟင် . . .

ဘာလို့ ချိန်းပြီး အလေးအနက်ထေးရတာလဲ။

“ခခ”

သူက အသံခွဲပြီး ခေါ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

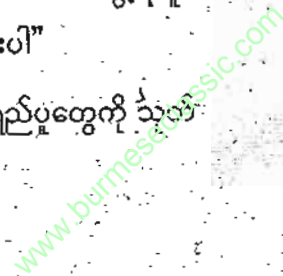
“စကားမပြောချင်တော့ဘူးလား”

နူးညံ့သောအသံနှင့် တောင်းပန်လာ၏။

“အဲဒီနေ့က တကယ့်ကိုမအားလို့ပါ . . . Sorry ပါ ခခ

ရယ် . . . ။ ကျွန်တော် အရမ်းအားနာပြီး လာမတွေ့ရဲဘူး။
နန်းမဆက်ရဲဘူး။ ယုံပါ . . . နားလည်ပေးပါ”

ခခက ပါးပြင်ပေါ်ကျလာသော မျက်ရည်ပူတွေကို သူ့
ခပ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် အရမ်းသတိရတယ်။ လွမ်းတယ်၊ နေလို့မတော့ဘူး”

ခခက နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်ထားမိ၏ . . . ငိုနေတာ မစေချင်။

ထွဋ်က သက်ပြင်းမောနှိုက်ရင်း . . . ခခ စိတ်ဆိုးမပြေစိုးရိမ်မိ၏။

ခခကို ရင်ထဲက လှစ်ဟာစွာ သတိရမိတာ တကယ်ပါ။

သူ ဘာလို့ ခခကို သည်လောက်အထိ တွယ်ငြိသက်သွားမိသလဲ။

ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိသနားသည်။ ကရုဏာသက်မိသည်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ . . . ခဏတစ်ဖြုတ်ပျောက်ဆုံးကုန်သည်။ ခခကို တွေ့ချင်စိတ်က ပြင်းပြင်းပြပြ။

ခခ စိတ်နာသွားမှာ . . . မချစ်တော့မှာ အရမ်းကြောက်သည်။ ဘာတွေမှားသွားပြီလဲ . . .

သူကဖြင့် သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ . . .

ခခကို လှလှပပ လက်စားချေတုံ့ပြန်ဖို့ပါ။

မထင်မှတ်ဘဲ သူ့နှလုံးသားက မိုက်မဲစွာ ကျရှုံးသွားပြီလား။

မတွေ့ရ မနေနိုင် ဖြစ်မိတာ တကယ်ပါ . . .။ ခခကို ဆမင်နှိပ်စက်ပြီး ဖုန်းမဆက်ဘဲ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတာ အမှန်ပေမယ့် သူ့နှလုံးသားလည်း နာကျင်ကြေကွဲရပါသည်။

“နောက်မှ ပြန်ဆက်လိုက်ပါ”

ခခက အတိုဆုံးပြောပြီး ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်တော့ . . . သူ နေမရ ထိုင်မရ မူလောင်ပျာယာခတ်စွာနှင့် . . . တစ်နေ့နေ့ ဆေးကြရမှတပါ။ ကျိန်းသေ လက်တွဲဖြုတ်ရမှာကို သိသိနှင့် ရင်ထဲမှာ . . . လူးနေသည်၊ ခါနေသည်၊ အဖြစ်သည်းနေသည်။

သူနှင့် ခခ တစ်သက်လုံးလက်တွဲသွားလို့မရ ပေါင်းဖက်လို့ မရ သူ ဘာလို့ ခုလောက်အထိ ပြင်းထန်စွာခံစားနေမိသလဲ။ သူ့နှလုံးသားက ခခအချစ်မှာ နှစ်ဝင်မျောပါသွားခဲ့ပြီလား။

* * *

www.burmeseclassic.com

ယင်းနဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားလိုက်ပေမယ့် အခန်းပြတင်း
 ဆိုက်ကာကို ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုး မရေတရဲလေး အသာဟကာ
 ဩဉ်မိတာက . . . နှလုံးသားက သူ့ဘက်မှာမို့ပါ။
 သူ့အပေါ် ခခ မတင်း . . . မရနိုင်။
 ဒါဟာ ဘယ်လိုဝင်ကြေးများလဲ . . . ။
 သူ့က ကားရပ်ပြီး ကားဘေးနားမှာ ထွက်ရပ်နေပါသည်။
 နန်းလဲ သဲသဲမဲမဲခေါ်နေတုန်း . . .

ခခ ပင့်သက်ရွှက်မိ၏။

သူ့ကိုငေးကြည့်ကာ မျက်ရည်က ပါးပြင်ပေါ် ကျလာပြန်သည်။

လူကို အရူးလုပ်ပြီးမှ . . .

ဂရုမစိုက်ဘဲ နေပြီးမှ . . .

ခုမှ ဘာလို့ လာခူးထောက်အညံ့ခံနေရတာလဲ . . . ခခ မုန်းတယ် သိလား။

နေနိုင်သားပဲ မဟုတ်လား။

ချိန်းထားပြီး ရောက်မလာဘဲလဲ နေနိုင်တယ်။

ရောက်မလာတဲ့အတွက် ဖုန်းဆက်ပြီး တောင်းပန်စကား

တစ်ခွန်းမပြောဘဲလဲ နေနိုင်ခဲ့တယ်။

ခခ ရှင့်ကို သိပ်ကြောက်တာပဲ။

ရှင် နေနိုင်ခဲ့တဲ့ ငါးရက်မှာ . . . ခခဘက်က စက္ကန့်တိုက်

မိနစ်တိုင်းကို ခဲယဉ်းစွာ၊ ဝမ်းနည်းစွာ၊ နာကျင်လွန်းစွာ အကြိမ်ကြိမ် ဖြတ်သန်းရတာ ရှင် ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ဘူး။

သူ့ဆီပြေးသွားချင်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို အနိုင်နိုင်ထိန်းချ

ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ချ ဝိုကြွေးမိ၏။

ရင်ထဲမှာနေသာသွားအောင် အားပါးတရရှိချလိုက်သည်။ အခုလောလောဆယ် သူ့ကိုမတွေ့ချင်။

သူ့ရင်ခွင်ကို ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့နေကာ ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာနင်း၏။

“ရှင် . . . သိပ်ရက်စက်တာပဲ”

တစ်ယောက်တည်း ငလုံးငထွေးဆိုမိ၏။

ရှင့်အပေါ် ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့ ခခနှလုံးသားကို နာကျင်နည်းအောင်လှုပ်ရတာလဲ ထွင်ရယ် . . . ဘာသဘောလဲ။

အပြစ်တွေအများကြီးလုပ်ပြီးမှ လာတောင်းပန်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။

ခခနှလုံးသားက ရှင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် . . . သိပ်ကို နူးညံ့ညှော့ပျောင်းလွန်းပါတယ်၊ တစ်စက်ကလေးမှ မာနမထားနိုင်ဘူး၊ ငါ့မထားနိုင်ဘူး။

ခခအချစ်တွေကို ရှင်သိလာလေလေ . . . ရောင့်တက်လေလေ ဖြစ်မှာပဲ။

* * *

အကြာကြီးစောင့်နေပေမယ့် ခခက တကယ်ပဲ ဆင်းမလာ
ပါ။ သူ လက်လျှော့ပြန်ခဲ့ရသည်။

ကစားပွဲတစ်ခုကို အေးစက်စွာ ကစားနေသော သူ တစ်
ယောက်နှင့်မတူဘဲ . . . သူ ပျာယာခတ် ပူလောင်စွာ နေမရ
နိုင်မရ . . . ။

ထိပ်ထားခခက သူ့ချစ်သူအစစ်လား . . . မဟုတ်ပါ။

ဉာဏ်ဒင်းစာပေ

၁၃၂ † ပန်းသီခိုင်

သူ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ချဉ်းကပ်ပြီး . . . ချစ်ချင်ယေ
ဆောင်နေရတာ။

အဲဒီအပေါ် သူ ဘာလို့ သည်လောက်အထိ ခံစား
တာလဲ။

မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ . . . ။

ကားမောင်းလာရင်း . . . သူခေါင်းယမ်းမိသည်။

ခခ စိတ်ဆိုးတော့ရောဘာဖြစ်လဲ . . . ခခ စရုမစိုက်
ရော ဘာဖြစ်လဲ။

သူ ဘာကိုပူလောင်နေမိပါလိမ့်။

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပါပြီ။

ခခအပေါ် သူ မလေးနက်သင့်ပါ။

သူ့ကိုယ်သူ အားမလိုအားမရဖြစ်မိသည်။

တစ်နေ့နေ့လဲ ခွဲရမှာပဲ . . . လက်တွဲဖြုတ်ရမှာပဲ
ဘယ်လိုအဆုံးသတ်မလဲဆိုတာ သူက သိပြီးသား . . . ။

ဒါနဲ့များ ရင်ထဲမှာ တုန်ခါလှိုက်မောစွာ ခခ . . .
ဖြစ်နေမိသေးသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ခ . . . ခခ”

မောင့်ခေါ်သံကိုကြားချင်ပေမယ့် ခခ ပြန်မထူးချင်ပါ။
ဆင်က တစ်ခါလလေ သိပ်ဇွတ်တရွတ်နိုင်ပြီး နားလည်ရ
နိုင်သည်။

မောင့်မျက်လုံးတွေက နက်ရှိုင်းလွန်းသည်။ ထိုအကြည့်
တွေ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ခခ နားမလည်ပါ။ ဝေခွဲရခက်သည်။

“ခ”

“ဘာလဲ”

လက်ပိုက်ရပ်နေပြီး ပြန်ထူးမိ၏။

“မျက်နှာသုတ်ပဝါကျန်ခဲ့လို့ ယူပေး”

“မယူပေးဘူး”

“ဟာ . . . မလုပ်ပါနဲ့ . . . မောင် ချမ်းနေပြီ။ လ”

ခုတင်ပေါ်မှာ”

“မလာဘူး၊ မယူပေးဘူး”

“ဒါဆို . . . မောင် ထွက်လာရမလား”

ခခ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ယူပေးမယ် . . . ယူပေးမယ်”

ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်အော်ရင်း . . . လက်က
ကယာ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ကောက်ဆွဲယူမိ၏။ ပြော
တကယ်ထွက်လာရင် အခက်သားပဲမဟုတ်လား။

“မောင့်ကို ယုံရင်လိုက်ခဲ့”

“ခခကိုခခ ယုံရင်လိုက်ခဲ့”

မောင့်စကားကို ခခယုံမိတာ မှားပြီလား။

သူ့အိမ်ရောက်တော့ ကော်ဖီသောက်ပြီး မောင်ကရေချိုးဦး
တေ့ . . .

ခခက မောင်တစ်ယောက်တည်းရှိသောအိမ်မှာမနေချင်။

စိတ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်သည်။

မောင်နှင့် ခခက ချစ်သူတွေပါ။

နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ခွင့်ရလျှင်-
တာမဆို ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ခခ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ရေချိုးခန်း
အနီး လျှောက်သွားမိ၏။

ခခချစ်သူမောင်က ကြမ်းတမ်းခြင်းစိုင်းသူတစ်ယောက်
ဟုတ်ပါ။ ခ ကိုလည်း အရမ်းချစ်သည်။

“ရော့ . . . ဒီမှာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

မောင်က တံခါးလေး အသာဟုပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါ
ထိုင်ထားသော လက်ကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
တံခါးကြားက လက်နုနုကလေးက ချစ်စရာ . . . ။

ထွင် ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ ... မျက်နှာသုတ်ပဝါ ကိုင်ထဲ
သော လက်ကောက်ဝတ်ကလေးကို ကိုယ့်ဆီ ပိုင်ပိုင်ဆွဲ
လိုက်၏။

“အိုး အမေ မောင်ဘာလုပ်တာလဲ ... လွတ် ... လွတ်
ဟင့်အင်း ... ရေတွေစိုကုန်ပြီ မောင်”

ခခ၏ အလန်တကြား ရှက်ရွံ့ထူပူစွာ အော်သံကလေး
သူ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။

သူ့သိတာက... ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွတ်လို့မရ ...

“မောင် ... ဖယ် ... ခခကို အဲဒီလို ဇွတ်တရွတ် အ
မကျင့်ပါနဲ့ ... မောင်”

“ချစ်တယ် ... ခခရယ်”

“ဟင့် အင်း မောင် ... လွတ်ပါ။ ခခကို လွတ်”

ထွင်က လွတ်ဆိုမှ ... ပိုပြီး တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထား
သတိရသည်။

လွတ်လို့ မဖြစ်ပါ။

သည်လိုနေ့ကို ရောက်ဖို့ စိတ်ရှည်စွာ၊ ဇွဲကြီးစွာ သည်း
စောင့်ဆိုင်း ကြိုးစားခဲ့ရတာ။

ဒါ ... သူ့တုံ့ပြန်မှု အဆင့်တစ်ပါ ... နှစ်တွေ သုံးတွေ
နီးသေးသည်။

ကိုကိုနှင့် ညီမလေးအတွက် ‘... သူ ခခကို သင်ခန်းစာ
ထုလှ ပေးချင်သည်။

“မောင် ‘ခ’ကို လွတ်၊ ခ တောင်းပန်ပါတယ် မောင်ရယ်၊
မောင်ကို ခ ယုံပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒါကလေးကို မောင်ငဲ့ညှာပါဦး”

“မလွတ်ချင်ဘူး ‘ခ’ရယ်၊ မောင်ကို နားလည်ပေးပါ ...
မောင် ‘ခ’ ကို အရမ်းချစ်လို့ပါ”

“ဟင့် အင်း ... မောင်”

“ချစ်တယ် ခ ရယ်”

ထွင်က ခခကို ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းမရအောင် တင်းတင်း
ကျပ်ကျပ် ဖက်ထား၏။

ခခ စိတ်ဆိုးလည်း ဆိုးစေ ...

သူ့အတွက် အရေးမကြီးပါ။

www.burmeseclassic.com

ခဲက ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ
သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်သလိုကြည့်လာ၏။ ထွဋ်က တောင်းပန်ခယ
သော မျက်လုံးများနှင့် . . .

“တမင်ကြံစည်ပြီး ‘ခ’ ကို ညှာခေါ်လာတာ မဟုတ်လား
ပြော . . . ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ချစ်လို့ပါ ခဲ ရယ်”

၁၄၀ ✦ ပန်းသီခိုင့်

“တော်ပါပြီ... မယုံဘူး”

ခခက ထွဋ်ကို စိတ်ဆိုးသွား၏... ငိုလည်း ငိုသည်။ ခခမျက်ရည်တွေကို မြင်ရတော့ ဝမ်းသာရမည့်အစား ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွား၏။ ရင်ထဲက နာကျင်မိသလိုပင် ခခအပေါ် ဝိုလ်ကျအနိုင်ယူသလို ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဇေဝဇဝါ။

ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ခြင်းသက်သက်မဟုတ်ဘဲ ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်းလည်း ပါနေသည်။

ခခအကြည့်ကို သူ ခံနိုင်ရည်မရှိ။ ခခ လက်ဝါးပြင်လေးထဲ ဆုတ်ညစ်ပြီး တောင်းပန်မိ၏။

“ဆောရီးကွာ”

ခခက ထွဋ်ကို မကြည့်ဘဲ မျက်ရည်ကျလာပြန်သည်။

‘ခ’ ရင်ထဲက ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ချင်တာတွေနှင့် လက်တွေ့ ကြုံဆုံ ရင်ဆိုင်နေရတာတွေ ကွာခြားလွန်းလှပါသည်။

အတူတူနေချင်ရင် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းရမှာ ... တန်ဖိုးထားပြီး မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူရမှာ ...

မောင်... ခခကို တန်ဖိုးမထားဘူး။

မောင့်အပြုအမူက ခခကို ရင်နာစေလိုက်တာ ...

အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါ ကြည်နူးချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းသလောက် တစ်ခါတစ်ခါ နာကျင်ထိခိုက်မှုကိုလည်း ပေးတတ်သွန်းပါလား။

“ခ အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်... သိလား”

“ခ,ရယ် မောင်မှားသွားပါတယ်”

ခခက ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ ငိုနေတော့လည်း... သူ့ရင်မှာ ချမ်းမြေ့။

သည်မျက်ရည်တွေကြားမှာ သူ့ကျရှုံးလို့မဖြစ်ပါ။ သူ့ခံနိုင်ရည် ရှိရမည်။

ထိပ်ထား ခခ ဆိုသော ထိုမိန်းမ မျက်ရည်ကျတာကို သူ အရမ်းပျော်ရမှာ ...။

သူမ၏ဘဝကို တိတ်တဆိတ် သူ ပိုင်စိုးနိုင်ခဲ့ပြီ။

ချစ်လို့ပါ ဆိုသော စကားလှလှကလေးကတော့ နှုတ်ဖျားသလောက် အလွယ်တကူ ခြွေလို့ရတာမို့ သူမအတွက် လက်ဆောင်ပါပဲ။

သည်ထက်ပိုပြီး သူ့ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်။

မင်းကို ငါက မုန်းနေရမှာ ခခ။

မုန်းသင့်ပါတယ်... မင်းပြောပါ။

ငါ မတရားဘူးလား . . .

ငါ ရက်စက်သလား . . .

မင်းခြေဖျားတောင် မမီပါဘူး။

မင်းကြောင့် ငါ့အစ်ကိုနဲ့ ငါ့ညီမလေး . . .

ထွဋ်က အံ့ကြိတ်သည်။

“ပြန်မယ်”

“အိုကေ . . . ပြန်ကြတာပေါ့”

ထွဋ်က ဘာမှမဖြစ်သလို ခေါင်းညိတ်၏။

ခဏက ကြော့ဆိုင်နှင့်စွာ ချစ်သူမျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း ကားထဲ ပါလာခဲ့သည်။

လက်ထပ်စကားကို မောင်က တစ်ခွန်းမဟာခဲ့ပါ။ မောင်ခကို လက်မထပ်ချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် လက်ထပ်ယူဖို့ အလောတကြီး မလိုအပ်တော့တာလား . . . ။

ခ ရင်ထဲမှာ မချိမဆံ့ နာကျင်နေပါသည်။

မောင်က ခြံရှေ့မှာ ကားရပ်ပေးသည်။

ခဏက မောင်ကို နှုတ်ဆက်စကားမဆိုဘဲ ကားထဲက ဆင်းလိုက်၏။

“ခခ”

မောင် ခေါ်ပေမယ့် ခ လှည့်မကြည့်ပါ။

ဝေ့တက်လာသော မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်ခတ်မိ၏။

မောင်ရယ် . . .

သံသယ မဝင်ချင်ဘူး။

မောင် ခကို မချစ်ဘူးဆိုတဲ့အတွေးက ခေါင်းထဲ ဇွတ်ဝင်လာနေတယ်။

အဲဒီအတွေးကို ‘ခ’ ခွင့်မပြုချင်ဘူး။

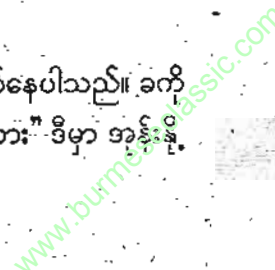
ကားစက်နှိုးသံကြားရသည်။

မောင်ပြန်ပြီ . . . ။

ခရင်ထဲမှာ လစ်ဟာကြော့စွာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။

မောင်က ကားကို ညင်သာစွာ ရှေ့ကြည့်လျက် မောင်းနေသည်။ ခ လှည့်ကြည့်တာ မတွေ့ပါ။ ချစ်လိုပါဆိုတဲ့ မောင်စကားဆို ခ ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ နားလည်ပေးရမလဲ။ ခ မသိတော့ပါ။

အိမ်ထဲဝင်လာတော့ မေမေက ဟင်းချက်နေပါသည်။ ခကို တွေ့တော့ ဝမ်းသာအားရနှင့် “ခ ပြန်လာပြီလား” ဒီမှာ အုန်းနို့

ခေါက်ဆွဲကျက်တော့မယ် . . . အတူတူစားရအောင်” ဟုဆို၏။
ခက ခွန်းတုံ့မပြန် . . . ။

ခ အရမ်းပဲ ငိုချင်လာသည်။

“မေမေ”

မေမေ့ကို ပြေးဖက်ပြီး ခ ငိုချလိုက်၏။

အရမ်းအားငယ်နေသည်။

“ဟဲ့ . . . သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေမေက ထိတ်လန့်သွားပြီး ခကို ပြန်ဖက်ထား၏။ မေမေ
ရင်ခွင်မှာ ခ တိုးဝင်နေမိသည်။ သူက လုံခြုံနေသာ အားရှိသွား
သလိုပင်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ သမီး . . . သမီးကောင်လေးရော . . .

ပြန်သွားပြီလား။

“ဟုတ်”

ခခက မေမေ့ကို အဖြစ်မှန် ရှင်းပြလိုက်၏။

“သမီးရယ်”

မေမေက ယူကျုံးမရ ရေရွတ်သည်။

“သမီးက အခု ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“သမီးဆန္ဒနဲ့ သမီးလိုက်သွားခဲ့တာ . . . မှန်ပါတယ်မေမေ၊
သမီးနဲ့ သူ ချစ်သူတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ အဲဒီလိုနေဖို့ သမီး
ငြိမ်ပြုဘူး . . . သူ . . . သူ . . . ဇွတ်ကြိုးစားခဲ့တာ”

မေမေက သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“မေမေမေးတာ . . . သမီး အခုဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ သူ့ကို
ငြိမ့်လွတ်လား၊ ခွင့်မလွတ်ဘူးလား”

“သူက လက်ထပ်မယ်လဲ မပြောဘူး”

မေမေက စိတ်လေးသလို ပြုံးသည်။

“သမီးက လက်ထပ်ချင်တာလား၊ ဒါများသမီးရယ် . . .
သမီးပြောလိုက်ပေါ့ . . . အိမ်မှာလာတောင်းလို့”

“သမီးက မိန်းကလေးပါ မေမေ . . . လက်ထပ်ခွင့်ကို
ခက တောင်းရမှာ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်”

ခ၏သဘောကို မေမေနားလည်ပါသည်။

“သမီးဘက်က စပြောလဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

မေမေက စဉ်းစားပြီးမှ ဆို၏။

“သူက အပြစ်တစ်ခု ကျူးလွန်လိုက်ပြီလဲ။ ချစ်သူအား မဟုတ်တော့ဘဲ သမီးက လက်ထပ်ယူပါလို့ ပြောလို့ရတာ။”

“သူက လက်မထပ်ချင်ရင်ရော”

“သမီးရယ် . . . ဘာလို့စိုးရိမ်နေတာလဲ ပြောကြည့်ပါ။ သူ့အဖေက သူ့အဖေလိုလဲ။ သိပြီးမှ ဆက်စဉ်းပေါ့ . . .”

ခခက ပင့်သက်မျဉ်းမျဉ်းရှိုက်သည်။

စိတ်ကူးနဲ့ လက်တွေ့ဘဝက တခြားစီပါလား . . . သွားလို့ လျော်ကြေးအဖြစ် လက်ထပ်ရမှာဆို ‘ခ’ က မလိုအပ်ဘူး။

မောင် ခကို လက်ထပ်ချင်ရဲ့လား။ ပိုင်ဆိုင်ချင်ရဲ့လား။ မြတ်နိုးရဲ့လား။

လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ နှစ်ဦးသဘောတူမှပါ။ ခ တစ်ယောက် သတ် မလုပ်ချင်။

မောင်သဘောကို မေးကြည့်ရတော့မည်။

မောင်ဘက်ကစပြီး ဆက်သွယ်လာမှပဲ ခက မေးမေး

မောင်က ကျောရရုံကြုံပြီး။ ခ အပေါ်သစ်စိမ်းချိုး

ကျောခိုင်းသွားရင်လည်း မောင်သဘောပါ။

ခ ကျေနပ်စွာ နှုတ်ဆိတ်နေပေးပါမယ်။

အချစ်ကံမကောင်းဘူးလို့ မှတ်ယူလိုက်ပါမယ်။ မောင်ကို အိပ်မက်တွေ့ပါဘူး။

မောင်သဘောထားကို ခ သိချင်သည်။

မေမေကတော့ ခကို မောင်နှင့်မြန်မြန် လက်ထပ်စေချင်ပါ။ အခြေအနေမှန်ကို ခက ဖွင့်ဟဝန်ခံထားခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

မောင်က ခ ဆီ ပုန်းမဆက်ပါ။ လူလဲ ရောက်မလာ။
အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားခဲ့သည်။ 'ခ' တို့ဇာတ်လမ်း ပြီးသွား
ပြီလား။

'ခ' က တစ်သက်စာချစ်ကြဖို့ ရွယ်စူးခဲ့တာပါ မောင်...
ဒီတောင်းလွန်းလှစွာ ဇာတ်သိမ်းသွားလိမ့်မည်မထင်ခဲ့။

'ခ' အရမ်းမျှော်လင့်နေခဲ့သည်။

တစ်ရက်-နှစ်ရက် သုံး လေး ငါးရက် . . .

တစ်ပတ်ကျော်သွားတော့ 'ခ' မမျှော်ချင်တော့ . . . ရပ်
မောဟိုက်လာသည်။

မောင် မလာတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ . . .

'ခ' အတွက် အချိန်တွေက အောင်စာရင်းပဲလား . . .
နေ့ရက်တွေကြာသွားလို့ မောင်ရောက်မလာရင် . . . အဖြေ
အလိုလို ထွက်ပြီးသား။

မောင် တမင်စိမ်းကားသွားပြီဆိုတာ . . .

ခါတိုင်းဆို မောင်ဖုန်းခေါ်သံက တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်လောက်
ကြားရတာ . . .

ဟုတ်ပါပြီ . . . ဟုတ်နေပါပြီ။

မောင် 'ခ'ကို ဖြတ်လိုက်တာ . . .။

အမှားတစ်ခုအတွက် တာဝန်မယူချင်လို့ . . . ရှောင်
သွားပြီလား။

'ခ' ရင်ထဲမှာ တန့်န့်ခံစားပြီး တဆစ်ဆစ်နာကျင်ရပါသွား

ရက်စက်ပါ မောင်ရယ် . . .

'ခ' တ ယုံမိတာကိုး။

'ခ' မောင့်ကို အပြစ်မမြင်ချင်။

ခဏတစ်ဖြုတ် အရာရာကို မေ့ထားချင်ပါသည်။

သွေးအေး အနည်ထိုင်သွားချိန်ကျမှ အရာရာကို 'ခ' ပြန်
သပ်ချင်သည်။

မေမေက ဘာမှမမေးလဲ 'ခ' ကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်
၏။ ခါတိုင်းထက် ပိုဂရုစိုက်သည်။ 'ခ' မေမေကို အားနာ
နားမိ၏။

ခခကြောင့် မေမေ စိတ်မထိခိုက်စေချင်။

မန္တလေးကိုပြန်သွားတာပဲ ကောင်းမလား။ သည်မှာ နေရ

'ခ' အတွက် မသက်မသာရှိလှ၏။ မောင့်အကြောင်းတွေပဲ
နူးနေမိသည်။

အိပ်ရာပေါ်ခွေနေသော 'ခ'ကို မေမေက သတိပြုပြီး
ရုစိုက်နေတော့ . . . အနေရလည်း ခက်မိ၏။

မေမေရှေ့မှာ . . . ပျော်ချင်ယောင် ဆောင်နေရတာ ပို
ပင်ပန်းသည်။

'ခ' ဘာလုပ်ရမလဲ မောင် . . .

www.burmeseclassic.com

‘ခ’၏ဆန္ဒကို မေမေက မတားဘဲ မန္တလေးပြန်ဖို့ သဘော
တူတာမို့ ခခက အိမ်ကကားနှင့်ပဲ ကားဂိတ်ကိုလာခဲ့၏။

“သမီး ... တစ်ပတ်နှစ်ပတ်၊ တစ်လနှစ်လနေပြီး ပြန်လာ
ပေါ့။ သမီးကြီးလည်း မလာသေးဘူး၊ သမီးကြီးက တော်တော်နဲ့
သာမယ်မထင်ဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခခက မေမေစကားကို ခေါင်းညိတ်သည်။ ရင်ထဲမှာ နေသာသွားရင် ပြန်လာမှာပါ။

ကားထဲ ငြိမ်သက်စွာပါလာရင်း ... ခခ ပင့်သက် အခါခါ ရှိုက်မိ၏။

တစ်သက်မှာတစ်ခါပဲချစ်ဖို့ ‘ခ’ က ရည်ရွယ်ထားခဲ့သူပါ။ အခုတော့ ...

‘ခ’ နှလုံးသားတွေ မွေ့ကြေကွဲကုန်ပါပြီ ... မောင်ရယ်၊ ကားတစ်စီး ဘေးနားကပ်လိုက်လာတော့ အမှတ်တံဆိပ်ကြည့်မိ၏။

ဟင် ... မောင် ...

မောင်ပါလား ...

မောင်က ‘ခ’ ကို လက်ပြသည်။ ကား ခဏရပ်ပေး အမှုအရာနှင့်ပြ၏။

“ဦးလေး ... ကားခဏရပ်ပါဦး”

“အေး ... အေး”

ဖေဖေဒရိုင်ဘာ ဦးလေးကြီးက ... ကားရပ်ပေးပါသည်။ မောင်က ကားကိုရပ်ပြီး ဆင်းလျှောက်လာတော့ ... ခခလည်

ကားထဲက ဆင်းလိုက်ပါသည်။ မောင့်ပုံစံ ခါတိုင်းလို ရွှင်ဖျံသန်းဆန်းစွာ အေးအေးလူလူ။

‘ခ’ မနာလိုမဖြစ်ပါဘူး မောင် ...

ကျေနပ်ပါတယ် မောင် ... ပျော်ပါ။

“ခ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မောင့်မေးခွန်းကြောင့် နောက်ဆုံးလက်ကျန်မျှော်လင့်ချက်အလေး ယွက်ပြယ်သွားရ၏။

အိမ်ကို ဖုန်းဆက်လို့များလား ...

အိမ်က ပြောလိုက်လို့များလား ...

မောင်က ‘ခ’ ကို တားမလို့များလား ...

ခ၏ များလားများစွာ အရည်ပျော်သွား၏။ ခရီးသွားဟန်လွှဲဆောင်က နှုတ်ဆက်တာကိုး။ တကယ်ပဲ သာမန်မိတ်ဆွေတွေလို ပြောနှုတ်ဆက် စကားဆိုရုံ ...

ရှိပါစေတော့မောင် ...

“မန္တလေး သွားမလို့ပါ”

“ဟုတ်လား”

မောင်က ခကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၏။

“သွားမယ်နော်”

ခခက တိုးဖွဖွ နှုတ်ဆက်သည်။

မောင်ကို ခ ဘာများပြောနိုင်မှာလဲ ...

မောင်က ဖြစ်ခဲ့သမျှ ချစ်ခဲ့သမျှကို မေ့ပစ်ခဲ့ပါပြီ။

သတိမရတော့။

“ဒို့ကေ”

မောင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

ခခက ကားပေါ်ပြန်တက်သည်။

မောင်က သူ့ကားဆီ လျှောက်သွားသည်။

ကားနှစ်စီးက ဆန့်ကျင်ဘက် တစ်လမ်းစီ ... တရွေ့

မောင်မတားပါ ... မောင် ဘာမှမပြော။

ခကို တွေ့လိုက်ရတာ ... မောင်အတွက် ဘာမှထူးခြား

မပေါ်။

ခမှာတော့ ရူးမတတ် ခံစားလိုက်ရတာ ...

မောင်က သွေးအေးစွာ ရက်စက်တတ်သူ ...

‘ခ’ဘဝကလေးကို ဦးဦးဖျားဖျား နင်းခြွေပြီး ဥပေက္ခာ
ရုတ်သူ ... မသိသလို ... မမှားသလို ... ဘာမှမဖြစ်သလို
အိပ်ထိတ်သူ ...

ခက မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ် ပူလောင်စွာ ကျလာ၏။
လကားနေ ... ကျနေမိသောမျက်ရည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

ထွဋ်က ကားမောင်းလာရင်း ငြိမ်သက်စွာစဉ်းစားနေ၏။
 ဒီတဲထဲမှာ ဘာလို့လေးနေမိသလဲ . . . မပျော်နိုင်တာလဲ။
 ခခ မန္တလေးသွားမှာ ဘာလို့မတားမိတာလဲ . . . တားချင်
 နေမိတာ အရမ်းပတမ်း။
 သည်အချိန်မှာ . . . အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်တာ
 အကောင်းဆုံးပါပဲ။

သူ အနိုင်ပိုင်းနိုင်ခဲ့ပြီ။
 ခခ အလူးအလဲ ခံစားခဲ့ရပြီ၊ ငိုခဲ့ရပြီ၊ ခခကို သူ့ အသည်း
 ခွဲနိုင်ခဲ့ပြီ။
 အခုအချိန်မှာ သူ ရပ်သင့်ပြီ။
 အမှတ်တမဲ့ လာဆုံရသောအခါ သူ့စိတ်က မခိုင်၊ ယုံ
 ချင်ချင် . . . ။
 ခခကို လွမ်းဆွတ်သတိရစွာ . . . မွတ်သိပ်တောင့်တစွာ
 သူ ဝေးစိုက်ကြည့်မိသည်။
 'ခ'ကို လွမ်းသည်။
 'ခခ' ဆံပင်လေးတွေကို လွမ်းသည်။
 'ခခ' ကိုယ်လုံးကလေးကို လွမ်းသည်။
 'ခခ' ပါးပြင်ကလေးကို လွမ်းသည်။
 'ခခ' အသံကလေးကို လွမ်းသည်။
 'ခခ' ၏ ရှမ်းပူနဲ့သင်းနေသော ဆံပင်ကလေးတွေကို တစ်
 နှီးပင် သူ့သတိရသည်။ ခခကိုယ်လုံးကလေးကို အရမ်းတင်းတင်း
 ကျပ်ကျပ် ဖတ်ထားချင်သည်။ သူ ခခကို တကယ်ချစ်နေပြီလား
 ချစ်မိသွားပြီလား။

ရပ်တန်းက ရပ်ရမည့်အချိန် နှလုံးသားက ဆက်ချင်နေ
 သည်။ ခေါင်းမာနေသည်။
 သူ ကားကို ဝှေးခနဲ ပြန်ကွေ့မိ၏။
 ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတော့ သူ မနေနိုင်ပါ။ သူ့စိတ်တွေ
 သွေးသွားသည်။
 ခခကားနောက်ကို ပြန်လိုက်လာမိ၏။
 ခခကချစ်နေသေးလဲ ရတာပဲမဟုတ်လား၊ သူ့သဘောပဲ
 မဟုတ်လား။
 ခခက လမ်းခွဲစကားဆိုတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့ဘက်က
 ဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့တာ။
 ထွဋ်က ကားကိုမြန်မြန်မောင်းလာရင်း ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်
 နေမိ၏။
 သူ . . . ခခကို လမ်းခွဲမှာပါ။
 လောလောဆယ်တော့ ခခကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်းဖက်
 ထွေးပွေးထားချင်သေးသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

တိုင်းဝေးကားပေါ်က ခခက သူ့ကို မြင်ပေမယ့် မှိန်းဖျော့
အပြုံးကလေးနှင့်သာလက်ဖြတ်၏။ ဆင်းမလာတော့ပါ ...

“ခခ ခဏဆင်းခဲ့ပါ”

ကားကသွားနေခဲ့ပြီ။ ခခက ကားမရပ်ခိုင်းပါ။ ပြန်ဆင်း
ပြီး စိတ်ကူးမရှိ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဘာလို့ ခကို အရှူးလုပ် လှည့်စားချင်တာလဲ မောင်ရ
ကားပေါ်ကဆင်းပြီး မောင်နဲ့စကားပြောရင် . . . ကား
ရပ်စောင့်နေမှာတဲ့လား။

ဘာတွေထပ်ပြောချင်လို့လဲ . . .

မောင်က “ဖုန်းဖွင့်ပါ” ဟု ဟန်အမူအရာနှင့်ပြသည်။

Hand Phone ကို စက်ပိတ်ထားခဲ့တာပါ။

မောင့်ဆန္ဒကို ခခက မငြင်းပါ။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ဖု
ဖွင့်လိုက်၏။

ပြောချင်တာတွေ ပြောပါစေ၊ ခ ခွင့်ပြုရမှာပါ။

ကားပေါ်က ပြန်ဆင်းဖို့သာ မဖြစ်တာ။

ကားထဲမှာ ခ တစ်ဦးတည်း မဟုတ်။ ကားက ရပ်
ပေးမှာ မဟုတ်။

မောင့်ကားလေးက . . . ခတို့ကားကြီးနှင့် ဝေးသွား
နီးကပ်လာလိုက် ရှိနေသည်။

“ခခ”

“ဟင်”

“ကားရပ်ပြီး ဆင်းခဲ့ပါ”

“ဘာလို့လဲဟင် . . . ခခ မန္တလေးသွားမလို့ပါ”

“ခဏဆင်းခဲ့ပါ”

“ကားထွက်သွားမှာပေါ့မောင် . . . ဖုန်းထဲကပဲ ပြောလေ”

နားထောင်နေသားပဲ”

“ခဏလေးပါ . . . အရမ်းအရေးကြီးလို့ပါ”

ခခက ပင့်သက်ရှိုက်သည်။

“နောက်တစ်စီးနဲ့သွားလဲ ရတာပဲမဟုတ်လား ‘ခ’ ရာ . . .

ဆင်းခဲ့ပါ”

“မောင် . . . ဘာကိစ္စလဲ . . . ပြောလေ”

“အရမ်းအရေးကြီးလို့ပါ။ သေရေး ရှင်ရေး”

“ဟင်း”

ခခက ပင့်သက်ရှိုက်ပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်၏။

ကားခဏရပ်ပေးဖို့ ကားဆရာကိုပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ စောင့်ရဦးမှာလား”

မေးတော့ မေးရှာသား . . .

“ရပါတယ် . . . ကျွန်မ နေခဲ့ပါ့မယ်”

ခခက အဝတ်အစားထည့်ထားသော သားရေသေတ္တာကလေးကို တစ်ပါတည်းဆွဲယူသည်။

ကားပေါ်ကဆင်းတော့ . . . မောင်က ခခအနားအပြေးရောက်လာ၏။

ဘာမပြော၊ ညာမပြော ငြုန်းဆို ခခကို ရင်ထဲသိမ်းပွေ့ပိုက်ကာ တင်းကျပ်စွာဖက်ထား၏။ မောင့်ရင်ခုန်သံကြားနေရသလိုပင် ခခက ငြိမ်သက်စွာရပ်နေမိ၏။

“မောင် အရမ်းသတိရတယ် ‘ခ’ရယ်”

ခခက မျက်ရည်ကလေး လည်လာ၏။

ဒါ . . . အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ သေရေးရှင်ရေးလား မောင်ကယ်ပဲလား။

“မောင့်ကို ဖက်ထားပါ ‘ခ’ရယ်”

ခခလက်တွေကို ဆွဲယူလှုပ်ယမ်းကာ တောင်းဆိုတုန်တုန်လှိုက်လှိုက် အက်အက်ခါခါကြီး။

“မောင့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ . . . ခကို မောင်ရင်မဆိုင်ရှောင်နေမိတာပါ . . . ခဆန္ဒမပါဘဲ မောင်ဘက်က ဇွတ်ကြိမ်ခဲ့တာအတွက် မျက်နှာပူ အားနာလို့ပါ”

ထွဋ်က ရုတ်တရက် ရင်ထဲကအမှန်တွေ ဖွင့်ဟဝန်ခံမိသွား၏။

ထိုစကားလုံးတွေက ရင်ထဲအလိုလို ရှိနေခဲ့ပြီး နှုတ်ဖျားက တွတ်တွတ် ချော့မော့တောင်းပန်ဖို့ လုံးဝကြံစည်အားထုတ်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

စိတ်ထဲ တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာလည်း ထိပ်ထားခခပေါ်နစ်ဝင်သွားမိမှာ ရုန်းမထွက်နိုင်မှာ စိုးလန့်လာတာအမှန်။

ထိပ်ထားခခ ကိုယ်လေးက မာမာတောင့်တောင့် ငြိမ်သက်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း နူးညံ့စွာ ညင်သာစွာ သူ့ဘက်ကို ယိုင်ကျခဲ့လာပြီး . . . သူ့ကို ဖွဖွထွေးထွေး ပြန်ဖက်တွယ်လာ၏။

အဆိုးပြေသွားပြီထင်သည်။

“မောင်”

“အင်”

“ခ တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်”

“ဘာ”

ထွဋ်အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွား၏။ ချောက်ချားသွား၏။ စိတ်မက်ဆိုးက လန့်နိုးသူလို ရေသွေးပျက်စီးကြောက်သွား၏။

“မေမေက ခေါ်ခဲ့ပါ တဲ့”
 ခခက သူ့ဆန္ဒကို ဖွင့်ပြောလာသည်။
 “မေမေက လာတောင်းတော့ တဲ့”
 “ဘာလို့လဲ”
 “ခ... ခတို့အကြောင်း မေမေသိစာယ်”
 “ဟင်”
 ထိပ်ထားခခဟော့ ထင်ထားတာထက် လိမ္မာယဉ်း
 ပွင့်လင့်သူလေးဖြစ်နေတာ မယုံချင်စရာ။
 သစ္စာမဲ့သောမိန်းမ၊ မျက်နှာများသောမိန်းမ၊ ရက်စက်စွာ
 သော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တစ်စက်မှကိုမတူ။
 ပကတိအဖြူထည်ကလေး ...
 မိဘအပေါ် ရိုသေပွင့်လင်းထား ...
 သူ့အပေါ်သည်းခံစိတ်ရှည်တာ ... ဂရုတစိုက် ချစ်ထား
 တာ ...
 ဟူး ...
 ထွဋ် ရင်မောလာ၏။
 “အိုကေ ... လာတွေ့မယ်လေ”

“မေမေက သဘောကောင်းပါတယ်”
 “ဟုတ်လား”
 “မောင်ကလဲ သဘောမတူစရာလူမှ မဟုတ်ဘဲ”
 ခခမျက်နှာကလေး ဝင်းပကြည်လင်နေတာ မြင်ရတော့
 သူလည်း ပျော်မိသည်။
 ကဲ ... ထပ်တစ်ခု လက်တုံ့ပြန်စရာ ရပြီ။ သူ နောက်
 ဆုတ်ပါ။ ရှေ့ဆက်တိုးပါမည်။ ခ၏ မိဘအသိုင်းအဝိုင်း၊
 ခတို့ယ်တိုင် ... အရှုတ်တကွ အကျိုးနည်းရသည့်အရသာကို
 ခြည်းစေတော့။
 လက်ထပ်ဖို့သာ တောင်းဆိုလို့ လိုက်လျောရမှာ၊ သူ
 လက်ထပ်မှာ မဟုတ်။
 ခခကို သည်တစ်သက် သူ လက်မထပ်နိုင်ပါ။ ရင်ထဲမှာ
 နာကျင်မျက်ရှု မုန်းတီး ခါးသီးလွန်းလှသည်။
 ကိုကိုချစ်သူဖြစ်ပြီး ကိုကိုအသည်းကိုခွဲကာ ညီမလေး၏
 ခုခံမှုကိုပါ လူယူသွားခဲ့သည်။
 သည်လိုမိန်းမကို သည်ထက်မကရက်စက်လဲ တရားပါ
 သည်။

တကယ်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားလို့ လူယူမိနာဆိုလဲ ထာ
အခု ဘယ်မှာလဲ အဲဒီလူ။ ခဏတွဲပြီး ထုံးစံအတိုင်း ခေါက်ထား
လိုက်ပြီ မဟုတ်လား။

“မောင်”

“ဟင်”

“ခကို မောင်က လက်ထပ်ချင်ရဲ့လား”

“ဘာလို့လဲ”

“ခဆန္ဒတစ်ခုတည်းနဲ့ ဇွတ်မစိစဉ်ချင်ဘူး”

“တကယ်လား ... မောင်က လက်ထပ်ချင်သေးဘူး
ဆိုရင်ရော ...”

ခမေ့ကန်ကာလေးက ချက်ချင်းညှိုးသွား၏။

“ရပါကယ်မောင်၊ ခက မောင့်ဆန္ဒမပါဘဲ တစ်ဖက်သတ်
ရှေ့တိုးမယ့် မိန်းမ မဟုတ်ဘူး”

“အိုကေ ... မောင် ... ခမေမေကို လာတွေ့ပါ့မယ်
တောင်းရမ်းယူဆိုတော့လဲ ယူရသေးတာပေါ့”

ခခက မောင့်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

မောင်ရယ် ဘယ်လိုလဲ ...

နားမလည်လိုက်တာ ... ပဟေဠိဆန်လိုက်တာ။

ခကို လက်မထပ်ချင်သလို အင်တင်တင်နှင့် ပြီးတော့လဲ

အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်ပြန်ရော ...

မောင့်ပုံစံက သိပ်ပေါ်ရွတ်နေလွန်းသလား ...

ဟင်း ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်က လူကြီးစုံရာနှင့် မိသားဖသားပီပီ

သာရောက်တောင်းရမ်းယူမယ်ဆိုတာကို ခဘက်က ...

ကျေးဇူးပါမောင် ...

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကျေးဇူးပါ။

မောင် လက်မထပ်လည်း ခခက ဘာမှမတတ်နိုင်။

“ကဲ ... ကားပေါ်တက်”

“အင်း”

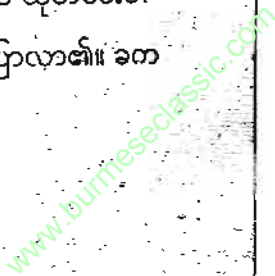
မောင်က အပြန်လမ်းမှာ သူ့ကားကို ဆီဝင်ထည့်ပါသည်။

“ခ ... ဒက်ရှ်ဘုတ်အခန်းထဲက ဆီစာအုပ် ထုတ်ပေးပါ”

ဓာတ်ဆီဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ မောင်က ပြောလာ၏။ ခက

ဆီစာအုပ် ဖွင့်ယူထုတ်ပြီး မောင့်ကိုပေးသည်။

ဒက်ရှ်ဘုတ်အခန်းထဲကို ခ မကြည့်မိပါ။

၁၇၂ * ပန်းသီခိုင်

ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ရင် 'T' ပုံသဏ္ဍာန် ဆွဲကြိုးကလေးကို ခ
တွေ့ကောင်း တွေ့မှာမပါ။

မောင်ပေးသော ဆီစာအုပ်ကို 'ခ' က ဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲ
ပြန်ထည့်ပြီး ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

မောင်ကို နားမလည်ပေမယ့် ... 'ခ' သံသယမဖြစ်မိပါ။
မောင်က ခ ကို ချစ်သည်ဟု ခ ယုံပါသည်။

ခ အရမ်းလည်း ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမိ၏။

* * *

အမရာဆီက ဖုန်းဝင်လာတော့ ထွင့်က ကြည်နူးစွာ
ပြောမိ၏။

“ကိုထွင့်လား”

“ရက် (စ်) . . . ဟုတ်ကဲ့”

“အလကား . . . ဖုန်းဆက်ဖော်တောင် မရဘူး”

“ဆက်မလို့ပဲ”

အမရာက သူ့ကိုစိတ်ဆိုးချင်ပုံ၊ အဲ ထပ်ပြီး တိတိကျကျ ပြောရရင် စိတ်ကောက်ချင်ပုံ . . .

“စကားပုံက မှန်လွန်းတယ်”

“ဗျာ”

“မီးဝေး . . . ချိပ်မာတဲ့”

ထွဋ်က ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။ ရယ်နေရင်းမှ အမရာစကားကို သဘောကျပြီး အကျယ်ကြီး ရယ်မိ၏။

“အမရာက မီးလား . . . ကျွန်တော်က ချိပ်လား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

အမရာက ရှက်ရွံ့စွာ အသံတိတ်သွား၏။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖွင့်ဟမဆိုဘဲ တစ်ခုခုစကားလည်ခံယူမိတာချင်း သွားတူနေသည်။

သူမဘက်ကလည်း သူ့အပေါ် တရင်းတနီး တနှောတသွေးနှင့် လေးနက်တာ ပေါ်လွင်ပါသည်။

“ကိုထွဋ်ပဲ ဖုန်းဆက်မယ်၊ လာခဲ့မယ် ဘာညာနဲ့ ပုံတော်ပြောပြီးတော့ . . .”

အမရာက သူ့ကို စိတ်ကောက်နေတာ သေချာ၏။ သူ့စုတလော ခခနှင့်အချိန်ကုန်နေမိတာ၊ ခခနှင့် အဆက်အသွယ်

ခြတ်ထားတော့လည်း ဘာမှမလုပ်ချင်၊ မကိုင်ချင် စိတ်တွေလေနေသည်။

ခခကြောင့် . . . မတော်တဆ သူ ခံစားခဲ့ရသည်ရှိသော်

အမရာက သူ့အတွက် အသင့်တော်ဆုံး အစားထိုးစရာပါ။ ဒါကို သူမေ့နေလို့မရ။ သူက ဝေဒနာတွေမလိုချင်၊ ဝေဒနာတွေက

အဲဒါအတွက်ပါ။

ခခနှင့်သူ ပတ်သက်နေတာကို ဘယ်သူမှမသိ။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ မသိပါ။ ကြီးတော်ကြောနှင့် မောင်ဝကပင် မသိ။

သူက လျှို့ဝှက်ထိန်ချန်ထားခဲ့တာ အမရာလည်း အဝေးချောက်နေတော့ သိမှာမဟုတ် ပေါ့၊ သူကလည်း မသိစေချင်။

www.burmeseclassic.com

မင်္ဂလာပွဲအတွက် အစစအရာရာ စီစဉ်နေချိန်မှာ ခေ
ရမ်းပျော်ပါသည်။ ထွဋ်က ဖေဖေမေမေတို့နှင့် အဆင်ပြေ
သည်။

ခေဆန္ဒအတိုင်း . . . အားလုံး လိုက်လျောရှာပါသည်။
အစ်သူကို ခက အဲ့ဒီလောက် သဘောကောင်း ကြင်နာတတ်
သည် မထင်ခဲ့။

“ခ အရမ်းပျော်ပါတယ် မောင် ... မောင့်ကိုလည်း ခု ကျေးဇူးတင်တယ်”

မောင့်ပါးပြင်ကိုမွှေးနှိုက်ပြီး ခခ ဆိုမိ၏။ မင်္ဂလာဖိတ်စာ အစ သတို့သမီးဝတ်စုံအဆုံး မောင်က အားလုံး ‘ခ’ သဘော အတိုင်း ဖြစ်စေခဲ့၏။ ‘ခ’ ကသာ မောင့်အပေါ်တစ်မျိုးထက် မိတာပါ။

“ခ ...”

“ဟင် ... မောင် ပြောလေ”

“မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲရော ... လက်မှတ်ထိုးတာကို တစ်ခါတည်းပဲ စီစဉ်ပါ” ဟု တစ်ခွန်းလဲ မောင်က ထေ့ ဆိုသည်။

“အင်းလေ ... မောင့်သဘောပါ”

“ခက ဘာများ မလိုက်လျောစရာရှိလဲ”

မောင်က သည်တစ်ခုလေး တောင်းဆိုတာ မောင့်သဘော မောင့်သဘော။

ခ၏ ကြည်နူးအပျော်လွန်သော မျက်နှာကလေးနှင့် ကလေးကို တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သနားသလို ဖြစ်စေ သူ့ ငိုငင်တွေမိ၏။

သူ့ လက်စုံပြန်တာ လွန်သွားပြီလား၊ သူများများနေပြီ ဘားဟု တစ်ခါတစ်ခါလည်း တွေးမိ၏။ ကိုကိုနှင့် ညီမလေး သေဆုံးရတာ ထိပ်ထားခခကြောင့်ဟု ယူဆလို့ ရပေမယ့် ကယ်တမ်း သေလောက်အောင် ခခက လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါ။

ခခနှင့် စကားများပြီး ကားကို ဒေါသတကြီးမောင်းလာ သော ကိုကိုဘေးမှာ ညီမလေးကလည်း ငိုကြွေးခံစားနေတော့ ကိုကိုစိတ်တွေက မတည်ငြိမ်ဘဲ တည့်တည့်ဝင်လာသောကားကို မှောင်နိုင်ခဲ့တာ။

အရင်းစစ်ရင်တော့ ထိပ်ထားခခမှာ အပြစ်အရှိဆုံးပါပဲ။ သူ့ခခကြောင့်သာ သည်လိုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာကိုး။

သူ့ ... ထိပ်ထားခခကို ခွင့်လွှတ်လို့ ရတယ်ပဲ ထားဦး တော့ ... လက်ထပ်လို့တော့ လုံးဝမရပါ။ ဒါဟာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။

သည်လောက် လက်ထပ်ပွဲဟာ ကျနခမ်းနားစွာ စီစဉ်ပြီးမှ ထင်ရမယ့်ပွဲပါပဲ။

အဲဒါကျိန်းသေ ...

လက်ထပ်ပွဲပြီးသွားလျှင် သူ ခခကိုလုံးဝမေ့လိုက်တော့မည်။

အမရာနှင့် ဘဝသစ်တစ်ခုကို လှပစွာ ထူထောင်တော့မည်
အမရာက သူ့ကို လက်ခံမှာပါ။ သူ့အပေါ် နားလည်မှာ
သူ ယုံကြည်မိပါသည်။ မျက်လုံးချင်း စကားပြောနေပြီ
မဟုတ်လား။ မျက်လုံးဆိုတာ နှလုံးသား၏ တံခါးနှစ်ချပ်ပါပဲ။

“မောင်”

“ဟွန်”

“မေးနေတာ မဖြေဘူး”

“ဘာမေးတာလဲ”

သူ အတွေးလွန်နေတာမို့ . . . တကယ်မကြားပါ။

“လှလား လို့”

“လှတာပေါ့၊ အရမ်းလှတယ်၊ လှလွန်းလို့ မောင်ငေးသူ
တာ တကယ်ပါ”

“စောစောက ပုစွန်ဆီရောင်ကလေးနဲ့ ဘယ်ဟာပိုလိုက်
ဟိုအရောင်ကလေးက အရောင်ဆန်းလေးနော် . . . မောင်
ဒီအဖြူရောင်က ရိုးနေပြီ။”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး . . . သတို့သမီးဝတ်
အဖြူပဲဝတ်ကြတာ အစဉ်အလာပဲ . . . ရှေးထုံးပေါ့”

“မောင်က အဖြူဝတ်တာ ပိုကြိုက်လား”

“ခခသဘောပါ”

“မောင့်သဘောကရော”

“ခခသဘောဟာ မောင့်သဘောပါပဲ”

အဲဒီလောက်ထိ အလိုလိုက်ပြီး . . . ချစ်တဲ့ ချစ်သူမျိုး
အကြည့်စမ်းပါဦး။

“ခခ အလွန်ကံကောင်းလို့တွေ့တာ”

“ရွေးရခက်နေရင် နှစ်မျိုးစလုံး ဝူလိုက်ပေါ့။ အဖြူက
ညှိခွဲပွဲမှာဝတ် . . . ဟိုအရောင်ကလေးက ညဘက်ဒင်နာမှာ
ဝတ်ပေါ့”

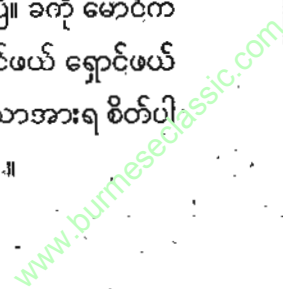
မောင်က အရမ်းတော်သည်။ စီမံပေးတာ အံဝင်ခွင်ကျ။

“ကျေးဇူးပဲမောင်”

ထိုစကားကို မကြာခဏ ပြောဖြစ်ပါသည်။

တကယ်ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပါ။

မောင့်ကို ခခအကဲခတ်တာ မှားသွားခဲ့ပါပြီ။ ခကို မောင်က
ထက်မထပ်ချင်သလိုလို အင့်တင်တင်နှင့် ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ်
မိလို့ ထင်ခဲ့မိတာ။ တကယ်တော့ မောင်က ဝမ်းသာအားရ စိတ်ပါ
ပဲဝတ်ပါ ခကို လက်ထပ်ချင်ပါရောလား . . .။

၁၈၂ † ပန်းသီခိုင်

မောင်ရယ် ခခုတ်ကလည်း မောင့်အပေါ် သည့်ထက်
သည့်ထက် နားလည်အောင် ကြိုးစားသွားမှာပါ။

မောင့်အပေါ် သံသယလည်း မထားတော့ဘူး။ အလုံး
ယုံပစ်လိုက်မယ်။

ယုံမိလို့ ရလာမယ့် နောင်တကိုလည်း . . . ခခုမကြောက်
တော့ဘူး။

ပစ်ယုံခွင့်ကို ပေးပါ မောင်။

ခက မောင့်အပေါ် မသင်္ကာစိတ်တွေ ဝင်ခဲ့မိသူနို့ပါ။

* * *

သည်နေ့ ခခု၏ မင်္ဂလာရက်မြတ်မို့ မနက်အစောကြီး
လာခဲ့ပါသည်။ နိုးလာတယ်သာပြောတာ တစ်ညလုံး စိတ်တွေ
ညှပ်ရှားပြီး အိပ်မပျော်ခဲ့။

မောင်နှင့်လည်း ဖုန်းပြောဖြစ်ပါသည်။

ခခု မောင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်ဟု တဖွဖွ ပြောခဲ့သည်။

အိပ်မရဘူးမောင် ဟုလည်း ညည်းညူခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

မောင်က ခကို သီချင်းဆိုပြီး သံပဲသည်။ မောင့်သီချင်းကြောင့်ပဲ ခခ တစ်ခဏ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတာ . . .

မောင်က အလိုက်တသီနှင့် မနိုးပါ။ ခခအဖြစ်က ရယ်စကောင်းနေသား . . . ။

ဝေးမလိုလိုနှင့် နီးခွင့်ရသွားသော အလှည့်အကြောင်း အရမ်းအံ့အားသင့်ရင်း ရင်ခုန်လှိုက်မောနေမိပါသည်။

အားကိုးလိုက်ရတာ . . .

ချစ်လိုက်ရတာ . . .

ယုံကြည်လိုက်ရတာ မောင်ရယ် . . . ။

အခုအချိန်မှာ ခခအပျော်ကို ဘယ်သူမှ မီနိုင်မယ်မထင်ဘူး . . . ။

မနက်စောစော ကော်ဖီသောက်နေတုန်း မမဆီက ပုန်းလာခဲ့သည်။

“မြန်လှချည်လား ခ . . . နင်အငယ်လေ” ဟု မမက ကျေနပ်စွာ ရေရွတ်သည်။

“ငါ . . . ပြန်လာတာတောင် မစောင့်ဘူးလား” တဲ့။

“မမ . . . ခမင်လာပွဲအမီ ပြန်လာဖို့တော့ ကောင်းတယ်နော်”

ခခကလည်း တဝင်မကျတာ . . . ပြန်ပြောသည်။

“သင်တန်းမှ မပြီးသေးတာ”

“ခဏလာပေါ့”

“လာလိုက် သွားလိုက် မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“ပြီးရော . . . မလာလည်းနေ”

“ခခ”

“ဟင်”

“နင် ပျော်နေလား”

“အင်း”

“ချောရဲ့လား”

“မမဆီ ဓာတ်ပုံပို့လိုက်မယ်”

“အေး . . . မြန်မြန်လုပ်၊ အခု ပို့လိုက်လေ . . .”

“နေပါဦး . . . ကော်ဖီသောက်ပါရစေဦး”

ထိပ်ထားမမက . . . ချက်ချင်းကြည့်ချင်လှပါပြီ။ ခခ

သည်လောက်မြန်မြန် လက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။

သွေးနည်းမက အံ့ဩနေမိသည်။

“ကော်ဖီသောက်ပြီး ဓာတ်ပုံပိုလိုက်မယ်”

“အင်း . . . ငါစောင့်နေမယ်”

“အင်းပါ”

ထိပ်ထားခခ၏ အသံကလေးက ရယ်ပြုံးရွှင်ပျနေပါသည်။

အပျော်လွန်နေတာ သိသည်။

“မမ”

“ဟင်”

“ညီမလေး အရင်လက်ထပ်တာ ကျေနပ်ပေးနော်”

“မကျေနပ်ပါဘူး”

ထိပ်ထားမမက ရယ်ရင်းဖြေပါသည်။ ပြီးမှ . . .

“ကျေနပ်မိတယ် ခခရယ်။ ငါက ဘာလို့ မကျေနပ်ပြန်

ရမှာလဲ . . . အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်။ မမက အေးလွန်းတဲ့

အပျိုကြီးဖြစ်သွားမှာပဲ စိတ်ပူနေတာပါ”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်”

မမနှင့် ဖုန်းပြောနေတုန်းမှာပဲ မောင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ခခက ဖုန်းချပြီး မမဆီ ဓာတ်ပုံပိုဖို့ပင် မေ့ကာ ဝမ်းသာအား

ကြိုမိ၏။

“မောင် . . . ခဖုန်းပြောရင်း အိပ်ပျော်သွားတယ် . . .

မောင်သိလား”

“သိတာပေါ့ . . . ခ, အိပ်သွားမှန်းသိလို့ မောင် အသံ

ပြောနေလိုက်တာ”

မောင်က ခ,ကို စိုက်စိုက်ကြီးကြည့်ကာ ငြိမ်သက်နေ၏။

“ဘာလဲ မောင်ရဲ့”

ခ, မလုံမလဲ မေးမိ၏။

ညအိပ်ဂါဝန်ရှည်က သိပ်များ ပါးနေလို့လား . . . အပေါ်

တစ်ထပ်ကို မောင်ရောက်လာတော့ ခ,ကပျာကယာ ထပ်စွပ်

ဆိုတာ . . . မောင် ဘာလို့ငေးစိုက်ကြည့်နေရတာလဲ . . .

မောင့်မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား။

“မောင်”

“ဟင်”

“ဘာလို့လဲ မောင် . . . မျက်နှာပျက်နေသလိုပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ညက အိပ်မပျော်လို့ပါ”

မောင်က ခခကိုယ်လေးကို ဆွဲယူယှက်သိုင်း ပွေ့ဖက်ကာ

သက်ပြင်းနှိုက်သည်။

ခခ မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်နေမိ၏။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်တွယ်ကာ စက္ကန့်စေ့မိနစ်ဖြစ်သွားသည်။

ခဏကြာတော့မှ . . . ခခက မောင့်ရင်ခွင်က ရုန်းထွက်ပြင်၏။

မောင်က ခွင့်မပြုဘဲ ပြန်ဆွဲကပ်ပြီး တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည်။

ခ,ကို မောင်နှုတ်ဆက်နေပါလား . . .

ဒါ . . . နောက်ဆုံးပါလားဆိုတာ ဘုရားစူး အဲဒီအချိန်မှာမှ မသိခဲ့သေးပါ။

ခခလည်း မောင့်ရင်ခွင်မှ ဇွတ်ရုန်းဖို့ မကြိုးစားဘဲ မောင့်ရင်ခွင်မှာ ငြိမ်သက်စွာ မှေးမှိနေမိပါသည်။

တစ်ယောက်ရင်ခုန်သံကို တစ်ယောက်ကြားနေရပါသည်။

“မောင်”

“ဟင်”

“နောက်ကျနေတော့မယ် . . . ခ, ဘာမှ မပြင်ရသေးဘူး ရေချိုးပြီး ဘုရားရှိခိုးရဦးမယ်။”

“အင်း . . . ခဏလေးပါ ခခရယ်၊ မောင်မလွတ်ချင်သေးဘူး၊ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်။”

ထွဋ်က ထိပ်ထား ခခ၏ ကိုယ်လေးကို မလွတ်စတမ်းဆတ်ထားကာ တောင်းဆို၏။ သည်တစ်ခါ နောက်ဆုံးဖြစ်မယ် ဆင်ပါရဲ့ . . . သည်ကိုယ်လုံးလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဖက်ထွေးထားတာ . . .

ခခရယ် တကယ်တမ်းကျတော့ မောင် အသည်းတွေ ကွဲအက် နာကျင်ကုန်ပါပြီ။ မောင်ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး။

မောင့်ရင်ထဲမှာ နင့်နေအောင် ထိခိုက်နာကျင်နေရတယ်။

မောင်လည်း ရင်အနာခံပြီး လက်တုံ့ပြန်ရတာပါ . . . ငါ့တို့နဲ့ ညီမလေးအတွက် . . .

မောင်တို့ ဘာလို့ ဒီလိုဆုံကြရတာလဲ . . . ဘာလို့ အပြစ်ဆိုးနဲ့ ချစ်ခွင့်ရတာလဲကွာ၊ ကိုကိုနဲ့ ညီမလေးကို အသက်အောင် ဒုက္ခပေးခဲ့တာ ဘာလို့ ခခဖြစ်နေရတာလဲ။

မောင် . . . ခကိုချစ်တယ်။

သိပ်ချစ်တယ်။

၁၉၀ † ပန်းသီခိုင်

မချစ်ဘူးလို့ အံကြိတ်အားခဲထားရင်းကနေ အဆမတန်
ချစ်မိသွားတာ . . . ထိန်းချုပ်လို့ မရတော့တာ . . .

နီးစပ်ကြဖို့ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိနေတဲ့ကြားက အရမ်း ပြင်းပြ
ထန်ထန် ချစ်မိသွားခဲ့တယ် ခ,ရယ် . . .

ခ,က မောင်ကိုနှောကြည်းခါးသီးမှာ၊ မေ့သွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့်
မောင်ကတော့ . . .

ခခကို သူ ဖွဖွ နမ်းရှိုက်မို့၏။

ရင်ထဲမှာ လှိုက်လဲ့စွာ ချစ်မိသူကို အရှက်တကွ အကျိုးနဲ့
ဖြစ်ရအောင် လုပ်ရမှာ သူ အရမ်းခံစားရပါသည်။

ဒါပေမဲ့လဲ . . .

ထွဋ်က ခခကိုယ်လေးကို လွတ်လိုက်၏။

ရင်ထဲကနှလုံးသားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သလို ဟာခနဲ ဖြစ်အောင်
ရသည်။

သည်နေ့တော့ . . . တကယ်ဇာတ်သိမ်းပြီ။

ရန်သူတွေလို ပြန်တွေ့ကြရင် . . . မင်း ငါ့ကို မတူမတူ
သလို ဆက်ဆံလိုက်ပါတော့ . . .

* * *

“သမီးလေး”

“ရှင် . . . မေမေ”

ခခက အလှပြင်နေရင်းက မေမေကို လှမ်းကြည့်၏။
မိတ်ကပ်ဆရာက အပြီးသတ် . . . လိမ်းခြယ် ပြင်ဆင်ပေး
နေတာ . . .

“ပြီးပြီလား . . .”

“ဟုတ်”

“မောင်ထွဋ်ရော”

“ဟင်အင်း . . . ဒီအခန်းထဲမလာဘူး မေမေ”

“ဟုတ်လား”

မေမေက မောင့်ကို လိုက်ရှာနေပုံပင် . . .

မင်္ဂလာညဉ့်ခွဲကျင်းပမယ့် ဟိုတယ်မှာပဲ လက်မှတ်ရေးထိုးတာရော လုပ်မှာမို့ . . . သည်မှာပဲ အလှပြင်တာ အဝတ်အစားလဲတာတွေ လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားသည်။

“သတို့သားက ဘာမှလာမလဲသေးဘူး၊ နောက်ကျနေပြန်ပြန်မြန်ခေါ်လာခဲ့လေ . . .” ဟု မိတ်ကပ်ဆရာက ဆိုတာမေမေက ပြန်ထွက်သွား၏။

ဘာရယ်ကြောင့်မသိ၊ ‘ခ’ စိတ်တွေ လေးလာမိသလိုပင် စောစောတုန်းကတော့ . . . မောင့်ကားပေါ်တင်ထားသော လက်ဝတ်ရတနာဘူးကို ယူဖို့ မောင်က ကားသော့ လာဖော်ပါသည်။

လက်ထပ်လက်စွပ်ရော . . . မင်္ဂလာဆောင် စံပယ်ပန်းဘုန်းရော မောင့်ကားထဲမှာ ယူရဦးမှာမို့ မောင်က ကားသော့လဲထားခဲ့တာပါ။

“သမီး”

“ရှင် မေမေ”

“မောင်ထွဋ်ကို ရှာမတွေ့ဘူးကွဲ့”

ဖေဖေကပါ ခခအနီး ရောက်လာပြီး . . .

“ဖုန်းနံပါတ်ပြော . . . ဘယ်လျှောက်သွားနေမှန်း မသိဘူး”

မောင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပါသည်။

“ဟ . . . စက်ပိတ်ထားတယ် တဲ့”

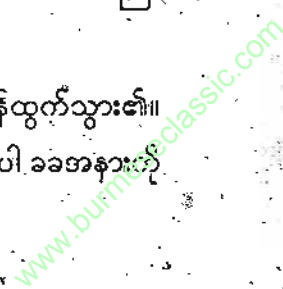
ဖေဖေက မကြိုက်သလို ရေရွတ်သည်။

မေမေက မျက်နှာပျက်နေပါပြီ။

“ငါ ဟို ဒီ ရှာကြည့်မယ်၊ မင်း ဒီလောက်ပူမနေနဲ့၊ အလှူတော်မယ်၊ မင်းသမက်လောင်းက ဒီနားမှာပဲ ရှိမှာပါ အမေကြီး . . .”

ဖေဖေက မေမေ့ကို နှစ်သိမ့်ပြီး . . . ပြန်ထွက်သွား၏။

သော်တော်ကလေးကြာအောင် ဖေဖေနှင့်မေမေပါ ခခအနားတို

ရောက်မလာကြပါ။ ခခက ပင့်သက်ရှိက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေ
၏။ မိတ်ကပ်ဆရာက . . .

“တဲ့ . . . သတို့သမီး . . . ဒါ့ဘယ်လဲ၊ မပြီးသေး
ဟု လှမ်းအော်နေသေးသည်။

“ခခ . . . သတို့သားကို လုံးဝရှာမတွေ့ဘူး တဲ့”
သူငယ်ချင်းတွေက ပြေးလာပြောကြပါသည်။

ခခက မျက်နှာမပျက်အောင်ထိန်းကာ . . . မောင့်က
လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကားသော့နှင့် ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကားထဲ ဝင်ထိုင်
လက်စွပ်ဘူးကလေးကို ဆွဲယူလိုက်၏။ စံပယ်ပန်းရနံ့
ကားထဲမှာ လှိုင်လှိုင်မွှေးနေပါသည်။

ခခက စိတ်အေးအေးထားပြီး . . . လက်စွပ်ဘူးကလေး
ဖွင့်ကြည့်သည်။

မောင် . . .

‘ခ’ ကို မစနဲ့နော် . . .

ခခက မောင်ကို အကြွင်းမဲ့စွာ ယုံကြည်ထားတာ . . .

မောင် နောက်ပြောင် ကျီစယ်တာကို ခခက သွေး
ထိတ်လန့်လိမ့်မယ် ထင်သလား။

ခခက ရင်ထဲ ပေါ့ပါး နေသာအောင် တွေးမိခိုက် . . .

“ခခ . . . သတို့သားကို တက်စိတစ်စီးပေါ်တက်သွားတာ
တွေ့လိုက်တယ်” တဲ့။

လေဒီရှူးတဝှပ်ဝှပ်နှင့် မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင်ပြေးလာသော
သူငယ်ချင်း၏မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်နှင့်ချွေးတွေ ရောစိုကာ နေပြီ။
အထဲကလည်း တုန်ခိုက်စွာ . . .

ဟင် . . .

သူငယ်ချင်းမျက်နှာက ခခမျက်လုံးထဲ ဝေဝါးသွားသလို
. . .

ခခခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ပြာဝေသွားပါရောလား၊ ရင်ထဲမှာလဲ
ထုပ်လုပ်နှင့် . . .

လက်ထပ်လက်စွပ် ထည့်ထားသော ဘူးကလေးကို
ခခက ခုတ်ထဲထည့်ဖို့ ခခကြိုးစားမိပါသည်။

‘ခ’၏အရုံးကို ဘယ်သူမှမမြင်စေချင်။ ဘယ်သူ့ရှေ့မှာမှ
မထိုင်မကွဲချင်။ ဖေဖေနှင့် မေမေကို ‘ခ’ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ၊
အိမ်စာတွေ မော်ကြားစွာဝေထားသော မင်္ဂလာပွဲကြီး . . .

ခခ လက်တွေ့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ဘယ်လိုလဲ . . .
အိမ်ထိန်း စိတ်ထိန်း။

ချောက်ချား တုန်လှုပ်မှုက လော့နည်းမသွား၊ လက်စွမ်း
ကလေးကို ဒက်ရှ်ဘတ်ထဲ ထည့်ပြီး ပြန်အပိတ်မှာ ခခခြေ
ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကဖျတ်ခနဲပြုတ်ကျလာ၏။ ခခကငဲ့ကြ
မိသည်။

အမယ်လေး . . .

“ T ” ပုံစံ လော့ကက်နှင့် ဆွဲကြီးတစ်ကုံးပါလား။
ကူရှင်ကိုမှီချကာ မျက်လုံးစုံမှိတ်လိုက်၏။

“ခခ . . . နင် ရရဲ့လား”

သူငယ်ချင်းက လက်ကို ဖမ်းဆွဲသတိပေးသည်။ ခခ
တိုးတိုးကလေး တစ်ခွန်းပဲ ပြောလိုက်၏။

“ဖေနဲ့မေကိုပြောလိုက်ပါ။ မောင့်ကို ရှာမနေပါနဲ့တော့
ထိုစကားစုလေးပြောပြီး ခခ စိတ်လျော့လိုက်၏။

“ခခ . . . ခခ . . . အမယ်လေး . . . လာကြပါ
ဒီမှာ သတို့သမီး သတိလစ်သွားပြီ။

ခခ၏သူငယ်ချင်းက အကျယ်ကြီး အသံပြာနှင့် အော်
အကူအညီတောင်း၏။

ရင်မဆိုင်ရဲသော မင်္ဂလာပွဲကို ခခ ရှောင်ပုန်းသွားခဲ့

မောင့်ရက်စက်မှုတွေကို ခ ခနိုင်းရည်မရှိပါ။

ခအဖြစ်ကို မြင်လှည့်ပါ မောင် . . .

ဘာအငြိုးနဲ့ ဒီလိုရက်စက်ရတာလဲ မောင် . . .

‘ခ’ သိအောင် ပြောပြပါ။

သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တော်တော်ညဉ့်နက်နေပါပြီ။

ဟာနှင့် ဒေါ်ကြွေပင် အိပ်နေခဲ့ပြီ။

အိမ်တံခါး သူ့ဟာသူ ဖွင့်ဝင်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာခြေပစ်လက်ပစ်

ခင်းခဲ့မိ၏။

ဟူး . . .

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်မောပန်းလွန်းလှ၏။ သည်နေ့ အထွေထွေက ကုန်ခဲလွန်းလှသည်။ တစ်နာရီချင်း တစ်နာရီချင်း သူ့အတွက် ခက်ခဲပင်ပန်း ဆင်းရဲလွန်းပါသည်။

ဖုန်းပိတ်ပြီး ရှောင်ပုန်းနေခဲ့တာ . . . ခခအပေါ် လူတို့ပြန်ခြင်း၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းပါပဲ။

ကိုကိုနှင့် ညီမလေးအတွက် ခံစားနာကျင်ရတာတွေ ချုပ်ခဲ့ပါပြီ။

သူ့အသည်းကွဲခဲ့ရတယ် ဆိုရင်တောင် တန်ပါသည်။ ငါ့ဘဝထဲက အပြီးအပြတ်ထွက်ခွာသွားပါတော့ . . . မေ့ပစ်လို့ ချင်ပါပြီ။

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဘယ်ကဖုန်းလဲ . . . ဘယ်သူဖုန်းများလဲ . . .

သူ ဖုန်းရှိရာ လျှောက်သွားပြီး ထူးလိုက်၏။

“ဟက်လို”

“ကိုထွဋ်လား”

အမရာအသံပါလား . . . သူ့အပေါ် မကျေနပ်ပေပေါ်လွင်နေ၏။ ခေါ်သံကမချိုသာဘဲ မာဆတ်ကာ တောင့်တနေ၏။

“ဟုတ်တယ်”

“ခေါ်နေတာ တစ်နေ့လုံးပဲ ... Hand Phone ကို ဘာလို့ ဒိတ်ထားတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

အမရာက ဟွန်းဟု မကျေမချမ်းရေရွတ်ပြီး ...

“အခုမှ ပြန်လာတာလား . . . ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ” ဟု စစ်ဆေးမေးမြန်းလာ၏။

“ဒီလိုပါပဲ”

သူ့ဖြေပုံက အသက်မပါ။ အင်တင်တင်နှင့် . . .

“ကိုထွဋ်”

“ဗျာ”

“ဘာလို့ အေးစက်စက် ဖြစ်နေတာလဲလို့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မေးစရာရှိတယ်”

“မနက်ဖြန်မှ မေးပါလား”

“ဟင့်အင်း . . . မမေးဘဲ မအိပ်နိုင်လို့ ထိုင်စောင့်နေတာပဲ မေးမှ ဖြစ်မယ်”

“ဒါဆို . . . မေးလေ”

ထွဋ်က မတတ်သာဘဲ ခွင့်ပြုလိုက်၏။

“ဘာလို့ ထိပ်ထားခခနဲ့ တွဲနေရတာလဲ”

အမရာမေးခွန်းက သူ့ကို လန့်သွားစေ၏။

အမရာ ဘယ်လို သိသွားတာလဲ။

“ကိုထွဋ်ရယ် . . . ရှင့်အစ်ကိုနဲ့ ရှင့်ညီမ ခံစားခဲ့ရတာတွေ မေ့သွားပြီလား ဟင် . . . အရမ်းအံ့ဩတယ်။ ယုံတောင် မယုံ ချင်ဘူး သိလား။

အမရာက သူ့ကို ခါးသီးစွာ ဝေဖန်လာ၏။

“ထိပ်ထားခခနဲ့ မဆိုင်ဘူး ဆိုပေမယ့် သူတို့က ညီအစ်မ အရင်းပဲလေ . . . ထိပ်ထားမမကြောင့်ဆိုပေမယ့်...”

ထွဋ်က ရှုတ်တရက် အမရာ့စကားကို နားမလည်နိုင် အောင်ပါ . . .။

“ခခက ကိုရဲချစ်သူ မဟုတ်ဖူးလား”

“ဟင် . . . မမနဲ့ ခခကို ထွဋ် သေချာမသိဘူးလား . . . ရှင့်အစ်ကိုရဲချစ်သူ ထိပ်ထားမမက နိုင်ငံခြား သွားနေတယ် လေ . . .။”

“ဪ”

ဟန်မဖျက် ဪ ဟု ခရရွတ်လိုက်မိသော်လည်း သူ့ ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန် ခါယမ်းသွားရပြီး၊ တဝန်းဝန်းနှင့် လှိုင်းလုံး တွေ ရိုက်ခတ်မြည်ဟည်းနေ၏။

သွားပြီ . . .

သူ ဘာတွေ လုပ်မိပြီလဲ . . .

ထိပ်ထားခခမှာ ထိပ်ထားမမဆိုသော အစ်မတစ်ယောက် ချီသတဲ့လား . . .

သူက အရာရာကို သိုသိပ်လျှို့ဝှက်စွာ စီစဉ်လှုပ်ရှားခဲ့တာ မဟုတ်လား။

တစ်ယောက်ယောက်သိသွားပြီး သူ့အကြံအစည်ပျက်မှာ ကြောက်လန့်နေခဲ့တာပါ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးခဲ့၊ အသိမခံဝံ့ခဲ့ပါ။ အခုတော့ အကြီးအကျယ်မှားသွားခဲ့ပြီ။

အလုံးအရင်းနှင့် ဆောင့်တက်လာသော နောင်တအမော သည် သူ့ရင်ကို ဆို့နှင့်သွားစေခဲ့ပြီ။

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ခခရယ်။

သူ ဘယ်လို လျော်ပေးရမလဲ . . . ။

သူက ထိပ်ထားခခကို နှင့်နှင့်နနပြစ်မှားမိခဲ့ပြီ။ သူ ဘာတွေ စတေးစတေး ပြန်အဖတ်ဆွယ်မရနိုင်။

သူ့အပြစ်က မိုးလောက်ကြီးသွားခဲ့ပြီ။ အခုလောက်ဆို ခခ ငိုနေမလား . . . ။

ခခရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိအောင် နာကျင် မျက်မှောက် သွားရှာမလဲ၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းက မှန်းဆလို့ရသည်။

ကိုယ် လုံးဝ ညံ့ဖျင်းစွာ မှားသွားခဲ့ပြီကွာ . . . ကိုယ့်ကို မှန်းလိုက်ပါ . . . မေ့လိုက်ပါ၊ နာကြည်းလိုက်စမ်းပါ။

ဟာ . . . မဟုတ်သေးဘူး။

မင်းကိုယ့်ကို မမှန်းရဘူး ခခ . . .

အမြဲချစ်ရမယ်၊ ကိုယ့်ကို မမှန်းရဘူး။

ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်။

မောင့်ကို မုန်းမေ့မသွားပါနဲ့ . . .

ဒူးထောက် တောင်းပန်မှု ကျေနပ်မယ်ဆိုလည်း ကိုယ် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ မင်းဘက်က ခွင့်လွှတ်ရင် ပြီးရော . . .

သူ အရမ်း လောဘကြီးနေမိပြန်သည်။

ခခကို မစွန့်လွှတ်နိုင်။ လက်မလွှတ်နိုင်။ ကိုယ့်ရင်ထဲ ခွာလည်း အရမ်းကို နာကျင်နေခဲ့တာပါကွာ၊ ယုံပေးပါ . . .

တိုယ်လည်း အားတင်းအံ့ခဲ့ပြီး ကျော်ဖြတ်ရတာပါ။

မင်းကို ထားရစ်ဖို့ ကိုယ်ဆီလှေပျော်ပါး ကြီးစားခဲ့ရတာပါ။

ကိုယ့်အစ်ကိုနဲ့ ညီမလေးကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် ကိုယ် ဒီလို . . . ဒီလောက်ထိ မမိုက်ရိုင်းပါဘူး။

ကိုယ့်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှု အားလုံးဟာ မင်းအတွက် ရင့်သီး ဩဇာတမ်းသော စော်ကားမှုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

“ကိုထွဋ်”

အမရာခေါ်သံကြောင့် သူ ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး ဖုန်းကြိုးကို ဆွဲဖြတ်လိုက်၏။

အုတ်နံရံကို မှီချိုထိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထုတ်ထားပါသည်။

ရင်ထဲမှာ မချိမဆုံ ကတုန်ကယင်ကြီး . . .

သူ ဖြေလို့မရ။

ဆိုးရွားလွန်းသော ဖေဒနာက ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ် နေ၏။

၂၀၆ ✦ ပန်းသီခိုင့်

အား ... အား ... ကိုယ်အရမ်းမှားတယ်။ သိပ်မှားသွား
တယ် ...။

သူ အကျယ်ကြီး အော်မိ၏။

သူ့ဘဝမှာ ထိုမျှလောက် ရင်နာပြီး အနောက်တာဝန်
မကြုံခဲ့ဖူးပါ။

လူးလူးလှိုင့်လှိုင့် ကြေကွဲလှိုက်မောမိပါ၏။

* * *

သုံးရက်ခန့် ကြာပြီးနောက် ...

သူ လုံးဝ နေလို့မရပါ။

ရိုက်ချင်လည်းရိုက်၊ သတ်ချင်လည်းသတ်၊ ကြိုက်သလို
အပြစ်ပေးပါတော့ ... ဟု တွေးကာ 'ခခ' ရှိရာ 'ခခ' တို့
အတို သူ အရဲစွန့်ကာ လာခဲ့၏။

သူ့ကို သေလောက်အောင် မုန်းတီးနေကြမည့် အသိုင်းအဝိုင်းကို သူ ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်တော့မည်။

သူ ခခကို တောင်းပန်ချင်သည်။ ထပ်ပြီးအချိန်မဆွဲချင်း “မင်း . . . ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ခခအဖေ၏ တင်းမာသော မေးခွန်း၊ ခက်ထန်သော မျက်နှာ . . .

“မင်း . . . ခုချက်ချင်းထွက်သွား . . . မင်းမျက်နှာ မကြည့်ချင်ဘူး။”

ခခအမေ၏ ရင်ထုမနာ . . . တုန်ခိုက်သောနှင်သံ . . .

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် . . . ခခနဲ့ တွေ့ပါရအောင် ကျွန်တော် ပြောစရာလေးရှိလို့ပါ။ ခွင့်ပြုပေးပါ။”

“မပြောနဲ့တော့ကွာ . . . အားလုံး ပြီးသွားပြီ။ နာလက်တံကို မင်းပြန်ရွေ့လို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲကွ . . . ။

“မင်္ဂလာညွှန်ပွဲကို ခခခေါင်းညိတ်ရင် . . . ကျွန်တော် အစကနေ ပြန်စီစဉ်မှာပါ . . .”

ထိပ်ထားခခ၏အဖေက နှုတ်ဆိတ်သွား၏။ သည်နေရာမှာ သမီးသဘောထားက အရေးကြီးလာ၏။

သမီးက သည်သူငယ်ကို မျှော်လင့်နေတုန်းလား . . . နှိပ်လက်ခံချင်မလား။

သူတို့ကြားက ပြဿနာကို သူတို့ဖြေရှင်းကြတာ ပိုကောင်းလား။

နောက်ပြီး စွန်းထင်းခဲ့သော အမည်းစက် . . . သမီးက သူငယ်နှင့် ဖိတ်စာရိုက်ခဲ့ပြီးသား . . . အရှက်ရခဲ့ပြီးသား။

“ဒီကောင်ကို တွေ့ခွင့်ပေးလိုက်”
ခခအမေကို ခခအဖေက ပြောပါသည်။

“အို . . . ရှင် တော်ပါတော့ . . . ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊ ယုံပါဘူး . . . သူ့စကားတွေ၊ သမီးလေး ထပ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲ ချပါမယ်”

ခခ၏မိခင်က ခွင့်မပြုချင် . . .
“ငါ့သမီး အင်မတိတ်သေးဘူး၊ မျက်ရည်မခြောက်သေးဘူး၊ ပြန်ပါတော့ . . . ထပ်ပြီးမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ကွယ် . . .”

ထွင်ရင်ထဲ မွန်းကျပ်လာ၏။
သူဟာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းသော ယောက်ျား သစ်ထောက် ဖြစ်ခဲ့ပါလား။

“ခဏလေးပဲ တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

မရမက တောင်းပန်မိသည်။

ပေကပ်စွာနေရာမရွေ့ ရပ်နေမိ၏။

“ခက်လိုက်တာ”

ခခ၏အမေက စိတ်ပျက်စွာကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။ သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ သူ့ရှေ့မှာ လိမ္မော်ရောင်အရိပ်ကထေ ထင်ဟပ်လာ၏။

“ထိုင်ပါ”

ထိပ်ထားခခက အေးစက်စွာ ... ပကတိ တည်ငြိမ်စွာ ပြီးတော့ သူ့စိမ်းဆန်လှစွာ ... ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ မဆက်လိုက်ပါနဲ့ ‘ခ’ရယ် ... မောင် ... မောင် ရူးသွားလိမ့်မယ် မောင်ကို ဥပေက္ခာမပြုလိုက်ပါနဲ့။

ဆွယ်တာသားလို ပျော့အိပြီး ... ကိုယ်မှာကပ်နေဆေး ဂါဝန်ရှည်ကလေးက ခူးဆစ်ဖုံးရုံလောက် ရှိမည်။

ခခ ... နည်းနည်းကလေး ပိန်သွားသလား ... ဘီးတံ တပ်ထားတော့ ဆံပင်တွေ မျက်နှာပေါ် ပြောင်ရှင်းပြီး ခခ ပုံစံကလေးက လူကြီးဆန်သွားသလိုပင် ...။

အေးဆေးတည်ငြိမ်နေလိုက်တာ ‘ခ’ရယ် ... မောင်ကို မတွေ့ပါ။ ရိုက်ပါ။ ထုပါ ... တစ်ခုခုတုံ့ပြန်ပါ။ ဒါမှ မောင် သာမှာ။

“ခခ”

“ထိုင်ပါ ... ရှင်ပြောတာအားလုံး ကျွန်မ နားထောင်ပေး သါ။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ... ထိပ်ထားခခက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုတာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မောင် အများကြီး မပြောပါဘူး။ ခခကို မောင် အရမ်း ခိုထား”

ခခ၏မျက်နှာမှာ ဘာမှ ထူးကဲစွာ ပြောင်းလဲမသွားပါ။ တောင်းကို စိတ်ထဲမထားပုံနှင့် ဟန်မပျက်ရှိနေ၏။

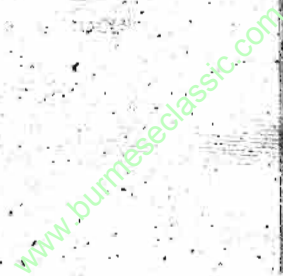
“ခခကို မောင် လက်ထပ်ပါရစေ”

ထိပ်ထားခခက သူ့ကိုကြည့်၏။

“တစ်ခါအညာခံရရင် ညာတဲ့သူအဖြစ်တဲ့ ... နှစ်ခါ အညာ ခံရင် အညာခံရတဲ့သူရဲ့ အဖြစ် ... တဲ့”

“ဒီတစ်ခါ မောင် မညာပါအူး”

“ဟုတ်မှာပါ”

ခခက ခါးသီးစွာ ရယ်သည်။

“ဒီသုံးရက်အတွင်းမှာ ရှင် ကျွန်မကို ဘာလို့ ခုလိုလုပ် သလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းအမှန်ကို ကျွန်မလဲ စုံစမ်းသိမိ ပါပြီ”

ခခက သူ့ကို လက်ကာပြပြီး ဆက်ဖြေ၏။

“ကျွန်မ စကားဆုံးအောင် နားထောင်ပေးပါ။ ကျွန်မအကြောင့် ရှင့်အစ်ကိုနဲ့ ရှင့်ညီမလေး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်။ သေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မအမေက ရှင့်အစ်ကိုရဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရက်နဲ့ ရှင့်ညီမလေးရဲ့ချစ်သူကို လုယူပြီး ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ် တက်ခဲ့ရတာကို ကျွန်မသိပြီးပါပြီ။ ကျွန်မကျေနပ်ပါတယ်။ မအကြောင်းကို . . . ရှင်က ကျွန်မအပေါ်မှာ ပိုပိုသာသာနှင့်နှင့် တောင်းခဲ့ပြီးဖြစ်လို့ ကျေနပ်လိုက်ပါ။ အခုချိန်ကစပြီး ဘယ်ဘယ်သူမှ ဘာအကြောင်းမှ မရှိကြတော့ဘူး”

“မဟုတ်တာ မောင့်ကို ပက်ပက်စက်စက် ကြိုက်သဖြောပါ ‘ခ’ ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . .”

လူတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာတာမို့ . . . သူ့စကားရပ်သွားရသည်။

“လေယာဉ်လက်မှတ် သန်ဘတ်ခါ ရမယ် တဲ့ . . .” ထိပ်ထားခခက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ဟိုလူ ပြန်ထွက်သွားတော့ သူ တုန်လှုပ်စွာမေးမိ၏။

“ခခ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ရှင့်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး . . . ကျွန်မ ဘယ်သွားမယ်၊ ဘာလုပ်မယ်၊ ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ ရှင်နဲ့ မမတ်သက်ပါဘူး။ ရှင်ဘာလုပ်နေလဲ၊ ဘယ်မှာရှိနေလဲ ဆိုတဲ့ ရှင့်အနာဂတ်ကို ကျွန်မ ချစ်မဝင်စားပါဘူး . . . ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မဘဝထဲက ရှင်နဲ့ မသက်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ဖဲ့ထုတ်ပစ်ချင်ပါတယ် . . . မီးလို့ပါ . . . လက်မခံချင်လို့ပါ။”

ခခက နာကြည်းစွာ သူ့ကိုကြည့်၏။

“ရှင့်အစ်ကိုနဲ့ ရှင့်ညီမက သေသွားတာပါ။ ခံစားနေခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်က ကျွန်မရဲ့ အပျိုစင်ဘဝ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ အနှုတ် သိက္ခာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မမိဘနှစ်ပါး၊ အသိုင်းအဝိုင်း အလုံးကို စော်ကားရက်ခဲ့တဲ့သူပါ”

“ပြောပါ . . . ကြိုက်သလောက်ပြောပါ”

“ခွင့်လွှတ်ဖို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ဆိုတာ ဒီဘဝမှာတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ထိပ်ထားခခက သေချာပိုင်နိုင်စွာဆို၏။

“လူတွေမှာ မွေးဖွား သေဆုံးခြင်းရှိသလို အချစ်မှာ မွေးဖွား သေဆုံးခြင်းရှိပါတယ်။ ကျွန်မရှင်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ရှေးရူးမူးမူးပါပဲ”

ခခစကားများက . . . သူ့ရင်ကို ချွန်မြသောအားသွားစိုက်ဝင်သွား၏။

“အရမ်းယုံကြည်ခဲ့တယ်၊ အရမ်းမြတ်နိုးခဲ့တယ်၊ အအားကိုးခဲ့တယ် . . . အဲဒီအချစ်တွေ မရှိတော့ဘူး၊ သေသွားခဲ့ပြီ၊ ပြန်ရှင်လာမှာလဲ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ခခရယ် . . . မောင် ဖြေလို့မရအောင် မပြောပါနဲ့၊ မောင် နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိဘူး”

“ဪ . . . ရှင်ဆွဲကြီး ပြန်ပေးရမယ်”

“ဘာဆွဲကြီးလဲ”

“ရှင်မြင်ရင် သိမှာပါ . . . မှတ်မိမှာပါ၊ ကျွန်မလဲ ဆွဲကြီးကို မှတ်မိနေပါတယ်”

‘T’ ဗုံစံ လောကက်ပါဆွဲကြီးကို ခခက သွားယူမယူက ငြိမ်သက်စွာရှိနေပါသည်။

“ကျွန်မအစ်မ လုပ်ခဲ့တာတွေကို ဘာမှ အရေးယူလို့ မရသလို မင်္ဂလာပွဲကနေ ရှောင်ပုန်းသွားတဲ့ ရှင်ကိုလဲ အရေးယူလို့ မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင် ကျွန်မအစ်မအပေါ် ကြေအေးပေးလိုက်ပါတော့ . . . အားလုံး ဒီနေရာမှာပဲ အဆုံးသတ်ရအောင် . . . ကျွန်မ အဲဒါပဲ တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ခခ . . . မောင် . . . ခ,ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

ထိပ်ထားခခက သူ့စကားကို ဂရုမစိုက်ပါ။ မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူ့ကိုနှုတ်ဆက်၏။

“ပွတ်ဒီဘိုင် . . . ဒီဘဝအတွက် အပြီးနှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ အားလုံးမေ့လိုက်ကြရအောင်”

ထိပ်ထားခခက သူ့ကို မချီပြုံး ပြုံးပြ၏။

“မောင် ခခကျေနပ်အောင် ကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ပါရစေကွာ”

“မလိုတော့ပါဘူး”

ထိပ်ထားခခက သူ့ရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာ ဆွဲကြီးကလေးကို ထင်ပေးပြီး တစ်လှမ်းချင်း ထွက်သွား၏။

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ကျန်ရစ်ပါသည်။

၂၀၆ ✦ ပန်းသီခိုင်

ထင်ထားခဲ့တာထက် အဆပေါင်းများစွာ စိတ်နာသွားတယ်။

သူ့ ထင်ထားခဲ့တာထက် . . . . အဆပေါင်းများစွာ ခခေ သူ့အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့လို့များလား . . . သူ တောင်းပန်တာ ခခေ လက်မခံ။ သူ့အပေါ် မျက်ရှုနာကျင်နေပါသည်။

တစ်နေ့နေ့တော့ ခခေ ခွင့်လွှတ်မှာပါ . . . သူ အဲဒီ တွေးသည်။

အဲဒီလို တွေးလိုက်မှပဲ သူ ဖြေသာမှာ . . .

မဟုတ်ရင် သူ အရမ်းခံစားရလွန်းလို့ နာလန့်မထူ အောင် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

* * *

ဆယ်ကြိမ်မက ဖုန်းဆက်ခဲ့ပေမယ့် . . . သုံးလေးကြိမ်မက သွားတွေ့ခဲ့ပေမယ့် ခခေက သူ့ကို လုံးဝ ပြတ်သားစွာ ငြင်းဆန် ခဲ့ပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းသိလာတာက ထိပ်ထားခခေ၏ အေးခဲ စာကျောလွန်းသော သဘောထား။

သူ မျှော်လင့်နေမိတာ မှားပြီလား . . .

ခခေ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်တော့ပါ . . .

သူနှင့် ခခေ တကယ်ကွဲသွားခဲ့ပါပြီ။

* * *

သူ့နှလုံးသားထဲက အချစ်တစ်ခုဟာ အဲဒီလို ပေါ်ပေါက်
လာပြီး အဲဒီလိုကြေကွဲနာကျင်စွာ၊ ယူကျုံးမရဖြစ်စွာ အဆုံးသတ်
သွားရလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ခဲ့ပါ။

သူက ချိုမြိန်လှပသော အချစ်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်တည်
ဆောက်ချင်ခဲ့တာပါ။

ဘာလို့ မောင်တို့ . . . အဲဒီလောက် အဖြစ်ဆိုးရတာလဲ
ခခရယ်။

မောင် ဘာတွေ မှားသွားလို့လဲ ခခရယ်။

မောင့်ကိုမေ့ပစ်ပြီး မင်းပျော်ပျော်နေပါ။

ဒါမှ မောင့်အဖြစ်တွေအတွက် ပေးဆပ်ရကျိုးနပ်မှာ . . .

* * *

ထွင့်က လမ်းလျှောက်လာရင်းမှ . . . ခုံတန်းတစ်ခု
သွတ်နေတာတွေ့တော့ ခဏဝင်ထိုင်မိ၏။

ဟူး . . .

ရင်ထဲမှာ . . . အခုတလော မကြာမကြာ ထိပ်ထားခခကို
သတိရမိ၏။ သူလည်း အလုပ်ကိစ္စနှင့် နိုင်ငံခြားကို နှစ်ရှည်
ထဲများ သွားနေခဲ့တာ . . .

ခွင့်မလွတ်နိုင်သော ခခတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်ပြီး
ဘာတွေလုပ်နေမလဲ . . .

စိတ်မဝင်စားပါနဲ့တော့လို့ တားမြစ်ခဲ့လို့များ ပိုပြီး စိတ်
ဝင်စားနေမိသလား။

မောင်ကတော့ . . . တခြားတစ်ယောက်ကို အစားမထိုးနိုင်ပါဘူးကွာ။

အသက်တွေသာ တဖြည်းဖြည်းကြီးသွားပြီး . . . ဆံပင်ဖြူတွေသာ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ပြူးထွက်လာတာ . . . သူ့ဘဝက သည်အတိုင်း ဘာမှ ပြောင်းလဲမသွား။

တစ်နေ့နေ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ရင် ဆိုတဲ့ အစွဲကြီးစွာ သူ စောင့်နေမိသည်။

သူ့ဘေးမှာ ချာတိတ်ကလေးနှစ်ယောက် စွန်လွတ်နေကြပါသည်။

အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိရာမှ အမှတ်မထင် သတိပြုမိသွားတာက ကောင်လေးနှစ်ယောက်က ခွဲမရအောင် ရုပ်ချင်းဆင်တူသော အမြွှာညီအစ်ကိုပါလား။

ဥပမိရုပ် သန့်ပြန့်သားနားပြီး . . . ဝတ်ထားပုံကလည်း စမတ်ကျကျ . . .

ချာတိတ်တစ်ယောက်က စွန်လွတ်နေရင်း သူ့ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။

သူ့ကြည့်တာ . . . သိလို့များလား။

သူ့က အကြည့်ချင်းဆိုတော့ ပြုံးပြမိ၏။

“ဟ . . . ပြတ်သွားပြီ”

“မင်းက ညံ့တာကိုး၊ အရင်စဖြတ်ပစ်၊ ရှောင်မနေနဲ့ . . .”

“ညီက စွန်လွတ်ချင်တာ . . . တိုက်ခိုက်ချင်တာမဟုတ်ဘူးတို့ကို . . .”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . အခု မင်းစွန်အဖြတ်ခံရပြီလေ . . .”

“ကိုကိုရာ ညီစွန်ကိုပဲ လာဖြတ်နေကြတယ်”

“ညီညီရာ” စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့၊ ပြန်တင်ပေါ့ . . . စွန်တွေ အများကြီး ရှိတာပဲ”

ထွဋ်က ချာတိတ်ကလေး စွန်ပြန်တင်ဖို့ ဝိုင်းကူညီမိသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဦးလေး”

ဪ သူ့အရွယ်က ဦးလေးအရွယ်ရောက်နေပါရောလား။

“ညီညီ”

“ဗျာ”

“ဒီတစ်ခေါက် အဖြတ်မခံရစေနဲ့”

“စိတ်ချ . . . အနားလာကပ်တာနဲ့ ညီ အရင်ခုတ်ပစ် ညီတမယ်”

“အေး . . . အဲဒီလိုမှပေါ့”

ထွဋ်က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အပြုံးတစ်ခုနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

“အေးအေး”

သူတို့ကိုကြည့်ရတာ လတ်ဆတ်နိုးကြားလိုက်တာ၊ ငယ်ဘဝ
ကိုပင်ပြန်တွေးမိလာတတ်ပုံပင်၊ နုပျိုခြင်းက လူ့ကိုနူးညံ့စေသည်။

“ချာတိတ် ... မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျွန်တော်လား”

“အေးပေါ့”

ညီညီက သူ့ကိုယ်သူ ညွှန်ပြကာ မေး၏။

“ကျွန်တော်က ထွဋ်ထိပ်ညီ”

“ဟုတ်လား ... ဟိုတစ်ယောက်က”

“ကိုကိုက ... ထွဋ်ထိပ်ကို”

“ဪ ... ”

“ဦးလေးကရော ... ”

“ဦးလေးက ဦးထွဋ်”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တာပေါ့”

ထွဋ်ထိပ်ညီက သဘောကျပြီး ရယ်သည်။

“ဒီနားမှာ ထွဋ်သုံးယောက်ပေါ့”

ထွဋ်ထိပ်ကိုက ရယ်လည်းမရယ်၊ ပြုံးလည်းမပြုံး၊ သူ့
စကားထဲလည်း ဝင်မပါ။

ကြည့်ရတာ မာနကြီးပြီး ... စကားနည်းပုံ။

“ကိုကို ... မေမေ လာနေပြီ”

ညီညီက ပြောလိုက်တော့ ... ကိုကိုက ချက်ချင်း စွန်တွေ
သိမ်းသည်။ စွန်လွတ်ခြင်းကို လက်စသတ်သည်။ ညီအစ်ကို

နှစ်ယောက်စလုံး လိမ္မာကြသည်ပဲ။ မိဘကို ရှိသေသည်။

ထွဋ်က ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေ ကျေနပ်စွာ
ပြုံးနေ၏။

“သားတို့ ... ပြန်ကြစို့”

“ဟုတ်”

ထွဋ်က အလွန်ရင်းနှီးသော အသံကြောင့် ရင်ခုန်သံတွေ
သူဝေသွားပြီး ထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်မိ၏။

ဟင် ...

သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဝုန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွား၏။

ထိပ်ထား ခခပါလား။

အမြွှာကောင်လေး နှစ်ယောက်၏အမေက ... ဘာလို့
ထိပ်ထားခခ ဖြစ်နေရတာလဲ။

“ခခ”

တိုးတိတ်စွာ ခေါ်မိ၏။

ထိပ်ထားခခက ကြားလည်းမကြား၊ ကြည့်လည်းမကြည့်ပါ။

ထွဋ်မှာထိုင်နေသော သူ့စိမ်းလူ့တစ်ယောက်ကို အာရုံမထား။

www.burmeseclassic.com

သားအမိသုံးယောက် ခြေလှမ်းစတော့ . . . သူ ကြေ
တုန်လှုပ်စွာ ထရပ်မိသည်။

ထွဋ်ထိပ်ကို . . . ထွဋ်ထိပ်ညီ . . . တဲ့။

ဒါ ဘယ်သူကလေးတွေလဲ . . .

ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး၊ ရင်တစ်ခုလုံး တုန်ခါသွား
သူ့အပြစ်ကို သူ့အကြီးအကျယ် ပြန်ပေးဆပ်ရပြီလား
သည်ချာတိတ်နှစ်ယောက် သူ့သားတွေများ ဖြစ်မထ
ဟုတ်နေမလား။

ဟုတ်နေလည်း ခခက ဝန်ခံမှာမဟုတ်။ အသိအမှတ်ပြု
ပေးမှာ မဟုတ်။

“ထိပ်ထားခခ”

သူ နောက်ကနေ ချက်ချင်းပြေးလိုက်သွားမိ၏။
သူတို့က ကားပေါ်ပင် တက်နေကြပြီ။

“ထိပ်ထားခခ”

သူ ထပ်ခေါ်မိ၏။

“ခခ . . . မောင်ပါ။”

ကားဘေးနား ငုံ့ကိုင်းကာ သူ့အလောတကြီး ပြော

“ဟင့် အင်း . . . ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ထွဋ်ပါ . . . ခခ မမှတ်မိဘူးလား”

“ရှင် လူများနေပြီထင်တယ်”

ခခက ကားစက်နှိုးသည်။

စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ကျွန်မ ရှင့်ကိုမသိဘူး . . . ဆော့ရိုး ဆော့ရိုး။
ကားဘီးစလှိမ်ရင်း ခခက တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်၏။

ထွဋ်က အရုပ်ကြိုးပြတ် ရပ်ကျန်ခဲ့၏။

ခခက တစ်သက်စာ နှုတ်ဆက်ပြီးသား ဂွတ်ဒ်ဘိုင်တဲ့ . . .

ပြန်ဆုံရင် မခေါ်ကြေးလို့ ဟစ်ကြွေးခဲ့သူပါ . . .

“မေမေ”

“ဟင်”

ညီညီက သူ့အမေကို နားမလည်စွာမေး၏။

“တကယ်မသိတာလား . . . သူက မေမေကိုသိတယ်။

ထိပ်ထားခခတဲ့”

“အလကားပါသားရယ် မေမေက မပတ်သက်ချင်တဲ့
အသိပါ”

“ဟုတ်လား”

ထွဋ်ထိပ်ညီက အအေးဘူးကို ဖွင့်ဖောက် သောက်ကာ
နားကြပ်ကို နားထဲထည့်သည်။ သီချင်းနားထောင်ဖို့ပါ။

ထွဋ်ထိပ်ကိုက ဇက်ကိုလည်အောင် နောက်လှည့်ငေးကာ
အေးဝေးဝေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ထွဋ်ဆိုသည့်လူကြီးကို ငေးကြည့်
နေ၏။

www.burmeseclassic.com

၂၂၈ * ပန်းသီခိုင်

တဖြည်းဖြည်း မြင်ကွင်းထဲကပျောက်သွားသည်အထိပါပဲ။

“သားကြီး အအေးသောက်လေ ... ပန်းသီးစားချင်စား”

မေမေက သတိပေးပါသည်။

“ဒီနေ့ညနေ ဒင်နာကို သားတို့လိုက်ခဲ့ရမယ်တဲ့ သားတို့
ဒယ်ဒီက ...”

မေမေက စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်ပါသည်။

“မေမေရော မလိုက်ဘူးလား”

“မလိုက်တော့ဘူး”

ထွဋ်ထိပ်ညီက ... မေမေစကားထဲ မျောပါသွားပေမယ့်
ထွဋ်ထိပ်ကိုက ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေ၏။

ခုနတုန်းက သဲကြီးမဲကြီးစွန်လွတ်နေမယ့်အစား သူတို့ဘေး
ကို ရောက်လာသော ဦးလေးကြီးအား မျက်တောင်မခတ် ထိုင်
ကြည့်နေရမှာ ... တဝကြီး အားပါးတရကြီး။

ထပ်တစ်ကြိမ် တွေ့ခွင့်ဆိုတာ ရနိုင်ပါ့မလား ... ရှိနိုင်
မလား ...။

ပန်းသီခိုင်

* * *